

เส้น
ทาง
เลือด. . .

ประวัติศาสตร์ของคริสเตียน
ในทุกยุคทุกสมัย

หรือ

ประวัติศาสตร์ของคริสตจักรแบปติส
ตั้งแต่สมัยพระเยซูคริสต์
ผู้ทรงก่อตั้งคริสตจักรนั้น
จนถึงปัจจุบันนี้

โดย ดร.เจ เอ็ม แครอลล์

เส้นทางเลือด

คำนำโดย
แคลเรนส์ วอลเกอร์

1

ดร.เจ เอ็ม แครอลล์ ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้เกิดที่รัฐอาร์แคนซอสส์ ในวันที่ 8 ม.ค. 1858 และเสียชีวิตที่รัฐเท็กซัส ในวันที่ 10 ม.ค. 1931 บิดาของเขา ซึ่งเป็นนักเทศน์ของแบปติสต์ ได้ย้ายไปอยู่รัฐเท็กซัสเมื่อแครอลล์มีอายุได้ 6 ปี แครอลล์ได้รับเชื่อและรับพิธีบัพติศมาที่นั่น ต่อมาได้รับการเจิมไว้เป็นนักเทศน์ แครอลล์มีได้เป็นเพียงผู้นำของพวกเขา แบปติสต์ที่รัฐเท็กซัสเท่านั้น แต่เป็นคนที่มีชื่อเสียงในท่ามกลางพวกเขา แบปติสต์ได้และพวกเขาแบปติสต์ทั่วโลกด้วย

หลายปีก่อน ดร.แครอลล์มาเทศนาที่คริสตจักรของพวกเรา และได้เทศนาถึงเรื่องที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้ ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าก็สนใจถึงเรื่องนี้ แล้วข้าพเจ้าได้ศึกษาถึงประวัติศาสตร์ของคริสตจักรว่าคริสตจักรแห่งไหนเป็นคริสตจักรที่เก่าแก่ที่สุด และว่าคริสตจักรแห่งใดเป็นเหมือนคริสตจักรต่าง ๆ ที่อยู่ในพระคัมภีร์ใหม่

ดร.เจ ดับเบิลยู ปอร์เทอร์ ได้ฟังดร.แครอลล์สอนถึงเรื่องนี้ ซึ่งทำให้เขาประทับใจมากและได้เสนอกับดร.แครอลล์ว่า ถ้าดร.แครอลล์จะเขียนคำสอนเหล่านี้ เขาเองก็จะเป็นผู้จัดพิมพ์คำสอนเป็นหนังสือ ดร.แครอลล์จึงตัดสินใจเขียนคำสอนนี้ขึ้นและให้สิทธิแก่ดร.ปอร์เทอร์ที่จะพิมพ์เป็นหนังสือ พร้อมด้วยแผนที่ที่อธิบายถึงประวัติศาสตร์คริสตจักรอย่างชัดเจน

ดร.แครอลล์ได้เสียชีวิตก่อนที่หนังสือเล่มนี้จะพิมพ์เสร็จ อย่างไรก็ตาม ดร.ปอร์เทอร์ได้ขายหนังสือเล่มนี้กับประชาชนที่สนใจและขายหมดในเวลาไม่นาน ข้าพเจ้าขอให้ทุกท่านที่อ่านหนังสือนี้ช่วยอธิษฐานเพื่องานนี้ว่าจะ "ทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ ประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและศักดิ์เทพในสวรรค์สถานรู้จักบัญญัติอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร ณ บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ เอเมน" (อพ 3:9-10, 21)

2

ดร.แครอลล์ได้อธิบายถึงความสนใจของเขาต่อประวัติศาสตร์ของนิกายต่าง ๆ โดยเฉพาะที่มาของแต่ละนิกาย เขาเขียนหนังสือเล่มนี้เมื่อเขาอายุมากกว่า 70 ปี เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้รับเชื่อเมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็กและในเวลานั้นเองข้าพเจ้าได้สังเกตว่า มีนิกายหลายนิกาย ซึ่ง

ทำให้ข้าพเจ้าสงสัยว่าคริสตจักรไหนเป็นคริสตจักรที่พระเยซูทรงตั้งไว้
เมื่อ ดร. แครอลล์ ยังเป็นหนุ่มอยู่นั้น เขาคิดว่าถ้าเขาศึกษาพระ-
คัมภีร์และประวัติศาสตร์ของคริสตจักร เขาจะทราบได้ว่าคริสตจักรแห่ง
ใดเป็นคริสตจักรที่เก่าแก่ที่สุดที่ได้สืบทอดมาจากคริสตจักรต่าง ๆ ที่อยู่
ในพระคัมภีร์ใหม่

การค้นหาคำความจริงในเรื่องนี้ได้ นำ ดร. แครอลล์ ไปสู่ สถานที่
หลายแห่งในโลก และเขาได้ข้อมูลจากหนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับประวัติ-
ศาสตร์แห่งคริสตจักร จนเขามีหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้มากกว่าที่อื่น หลัง
จากที่ ดร. แครอลล์ ได้เสียชีวิตแล้ว เขาได้มอบหนังสือทุกเล่มของเขาให้
แก่วิทยาลัยพระคัมภีร์แบ็ปติสต์ที่เมืองฟอร์ทเวอร์ท รัฐเท็กซัส

ดร. แครอลล์ ได้พบว่าประวัติศาสตร์ของคริสตจักรส่วนใหญ่เป็น
เรื่องของนิกายคาทอลิกและนิกายโปรแตสแตนต์ แล้วเขายังได้พบอีกว่า
ประวัติศาสตร์ของพวกแบ็ปติสต์ได้เขียนไว้ด้วยเลือด พวกแบ็ปติสต์ถูกคน
เกลียดชังในยุคมีตนั้น พวกนักเทศน์และคริสเตียนของแบ็ปติสต์ต้องติด
คุกและจำวนหนับไม่ถ้วนต้องถูกฆ่าตาย ในโลกนี้ไม่มีอะไรจะมาเปรียบ
ได้กับความทุกข์ทรมานของพวกแบ็ปติสต์โดยน้ำมือของพวกศาสนา-
คาทอลิกในยุคมีตนั้น เวลานั้นสันตะปาปาเป็นเผด็จการแห่งโลกนี้ นี่เป็น
เหตุที่พวกอานาแบ็ปติสต์ได้เรียกสันตะปาปาว่า เป็นผู้ทรยศต่อพระคริสต์

ประวัติศาสตร์ของพวกเขาได้ถูกจารึกไว้ในเอกสารต่าง ๆ ของ
ศาลในยุคมีตนั้น หนังสือเส้นทางเลือดบางตอนก็ได้มาจากเอกสารเหล่านั้น
เช่น

“ที่เมืองซูริค หลังจากที่พวกชะวิงลีและพวกอานาแบ็ปติสต์ได้โต้
แย้งกันหลายรอบ พวกสภาได้ออกกฎหมายว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะพยายาม
ให้คนอื่นรับพิธีบัพติศมาอีกครั้งหนึ่ง (คือคนที่เคยรับตอนเป็นทารก
แล้วและจะให้รับอีกครั้งหลังจากที่เขาเชื่อแล้ว) ผู้นั้นจะต้องถูกประ-
หารชีวิตโดยการถ่วงน้ำจนตายที่เมืองเวียนนา พวกอานาแบ็ปติสต์ได้ถูก
ล่ามโซ่เข้าด้วยกันแล้วถูกทิ้งลงในแม่น้ำ ในที่สุดพวกเขาจมน้ำตายสิ้น
ทุกคน” (จาก หนังสือ วิดา ซุปรา หน้า 61)

“ในปี ค.ศ. 1539 พวกอานาแบ็ปติสต์ 2 คนถูกประหารชีวิตโดย
การถูกเผาไฟทั้งเป็นใกล้เมืองเซาท์วอร์ด และก่อนหน้านั้นมี 5 คนซึ่งมา
จากประเทศเนเธอร์แลนด์ได้ถูกเผาทั้งเป็นที่เมืองสมิทฟิลด์” (จากหนังสือ
ประวัติศาสตร์คริสตจักรของฟูลเลอร์)

“ในปี ค.ศ. 1160 พวกพอลิเซียนส์ (แบ็ปติสต์) ที่เข้ามาหาวิทยาลัย
ออกซ์ฟอร์ด ได้ถูกกษัตริย์เฮนรี่ที่ 2 สั่งให้จับพวกเขาและเอาเหล็กแดง
จี้ที่หน้าผากและเขียนดื่มน้ำในใจกลางเมืองต่อหน้าประชาชน ให้ตัด
เสื้อผ้าจนขาดวินและนำไปปล่อยไว้ในถิ่นทุรกันดาร กษัตริย์ได้สั่งอีกว่า
ไม่ให้ผู้ใดเลี้ยงอาหารพวกเขาหรือรับเขาไว้ในบ้าน จนพวกเขาทั้งหมด

ต้องอดอาหารและหนาวตายไปในที่สุด” (จากหนังสือเกี่ยวกับมหา-
วิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด)

“ในวันที่ 25 พ.ค. 1533 ที่วิหารเซนต์ปอลส์ในกรุงลอนดอน มี
ชาย 19 คนกับหญิง 6 คนได้ถูกฟ้องศาล ในพวกนี้มี 14 คนถูกตัดสิน
ประหารชีวิต ชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่งได้ถูกเผาทั้งเป็นที่เมืองสมิท-
ฟิลด์และอีก 12 คนได้ถูกเผาที่เมืองอื่นๆ” (จากบันทึกประวัติศาสตร์
ของสโตว์)

นายฟรูตซึ่งเป็นนักประวัติศาสตร์ชาวอังกฤษ ได้เขียนเกี่ยวกับ
พวกอานาแบปติส 14 คนที่ถูกประหารในครั้งนี้ว่า “เหตุการณ์ในครั้งนี้
ไม่มีความสำคัญอะไรเลย รายละเอียดกับรายชื่อต่างๆ ก็สูญหายไป
เพราะว่าชาวยุโรปไม่ได้ใส่ใจในเรื่องนี้ ศาลต่างๆไม่ได้แสดงความโศก-
เศร้าและสันตะปาปาก็ไม่รู้สึกระงับด้วย ทว่าโลกแสดงความเฉยเมยต่อ
เหตุการณ์นี้ ขณะที่มีคน 14 ใน 25 คนซึ่งไม่ยอมปฏิเสศความเชื่อของ
ตน ไม่ว่าจะพวกเขาจะถูกเผาไฟหรือทนทุกข์ทรมานต่างๆ ประวัติศาสตร์
ไม่มีการยกย่องสำหรับคนเหล่านี้ แต่คนเหล่านี้ไม่ได้เสียชีวิตโดยไร้
ประโยชน์ เพราะพวกเขาได้ชื่ออัสราภาพในการแสดงออกแห่งความเชื่อ
ให้แก่ชาวอังกฤษโดยความตายของพวกเขาเอง”

ดร. แครอลล์ได้พบว่าไม่ว่าผู้เขียนประวัติศาสตร์จะเป็นเพื่อน
หรือศัตรูของพวกแบปติส แต่ประวัติศาสตร์และเส้นทางของพวกแบปติส
เป็นเส้นทางเลือด

คาร์ดินัล โสเซียส (ซึ่งอยู่ในศาสนาคาทอลิกในปีค.ศ.1524) ซึ่ง
เป็นประธานสภาที่เมืองเทรินท์ ได้เขียนว่า “ถ้าพวกแบปติสไม่ได้ถูก
ทรมานและฆ่าเสียด้วยดาบในช่วงเวลากว่า 1200 ปีที่ผ่านมา พวกเขา
จะอยู่ทั่วไปและมีจำนวนมากกว่าพวกโปรเตสแตนต์” (จากหนังสือ จด-
หมาย ออฟุด ออเปอร์ร่าโดยนายโฮเซียส หน้า 112-113)

1200 ปี ที่ได้กล่าวมานี้ก็คือยุคมืดที่อยู่ก่อนยุคปฏิรูป (ยุคที่
โปรเตสแตนต์แยกออกมาจากคาทอลิก) ซึ่งในยุคมืดนี้สันตะปาปาแห่ง
กรุงโรมได้ข่มเหงพวกแบปติสโดยวิธีที่โหดร้ายที่สุดที่มนุษย์อาจคิดขึ้น
ได้

เซอร์ ไอแซก นิวตัน กล่าวว่า “พวกแบปติสเป็นพวกเดียวที่ไม่
เคยเข้าร่วมกับพวกโรมันคาทอลิก”

นายโมเชม (ซึ่งอยู่ในนิกายลูเธอรัน) กล่าวว่า “ก่อนสมัยของ
มาติน ลูเธอร์ กับจอห์น แคลวิน มีกลุ่มต่างๆ หลายกลุ่มซึ่งอาศัยอยู่ใน
เกือบทุกประเทศของยุโรปที่มีความเชื่อเหมือนพวกแบปติสของประเทศ
เนเธอร์แลนด์”

เอดินเบอร์ก ไชโคลพีเดีย (ของนิกายเพรสไบทีเรียน) มีอยู่ว่า
“ขอให้ผู้อ่านสังเกตว่า พวกแบปติสกับพวกอานาแบปติสเป็นพวกเดียว

กันซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยของเทอรัทูลิเยนจนถึงสมัยนี้”

เทอรัทูลิเยนเกิดขึ้นหลังจากความตายของอัครสาวกยอห์นเพียง
แค่ 50 ปี เท่านั้น

3

พวกแบปติสไม่เชื่อว่าจะมีพวกอัครสาวกอยู่ตลอดมาเรื่อย ๆ
การมีพวกอัครสาวกเล็กกันแล้วตั้งแต่ความตายของพวกอัครสาวก 12
คนของพระเยซู แต่พระเยซูได้สัญญาว่าคริสตจักรของพระองค์จะอยู่
ตลอดมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่วันที่พระองค์ทรงตั้งคริสตจักรแห่งแรกในสมัยที่
พระองค์อยู่บนโลกนี้ จนถึงวันที่พระองค์จะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง
พระองค์ทรงสัญญาว่า “เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่ง
นรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้” (มธ 16:18)

หลังจากนั้นพระองค์ทรงมีพระมหาบัญชาและได้กล่าวถึงพระ-
ราชกิจของคริสตจักรของพระองค์ พระองค์ทรงสัญญาว่า “เราจะอยู่กับ
ท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก” (มธ 28:20)

พระมหาบัญชานี้ (คือพระราชกิจนี้) พระองค์ไม่ได้ให้ไว้กับพวก
อัครสาวกแต่ละคน แต่ได้ให้ไว้กับคริสตจักรของพระองค์ พวกอัครสาวก
ที่ฟังคำบัญชาของพระองค์ได้เสียชีวิตไปแล้ว แต่คริสตจักรของพระองค์
ยังดำรงอยู่ คริสตจักรนั้นในทุกยุคทุกสมัยได้สอนคนให้เป็นสาวก (รับ
เชื่อในพระเยซู) ให้เขารับบัพติศมา แล้วสอนความจริงให้แก่เขา (คือคำ
สอนต่าง ๆ) ซึ่งพระองค์ได้ทรงมอบไว้แก่คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม
คริสตจักรอันซื่อสัตย์เหล่านี้ได้รับพระพรโดยที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ใกล้
ชิดกับเขาขณะที่เขาเดินทางในเส้นทางเลือดนี้

หนังสือแห่งประวัติศาสตร์เล่มนี้ได้แสดงว่าพระสัญญาของพระ-
เยซูคริสต์ที่มีต่อคริสตจักรของพระองค์ได้สำเร็จแล้ว ดร.แคโรลล์ได้
กล่าวว่ามีคริสตจักรแท้ที่อยู่ทุกยุคทุกสมัย ซึ่งดร.แคโรลล์ได้เรียกคำสอน
เหล่านี้ว่า เครื่องหมายแห่งคริสตจักรของพระคัมภีร์ใหม่

เครื่องหมายแห่งคริสตจักรของพระคัมภีร์ใหม่

- 1 ประมุขและผู้ตั้งคือพระเยซูคริสต์ (มธ 16:18; คส 1:18)
- 2 รากฐานแห่งความเชื่อและการประพาศคือพระคัมภีร์ (2 ทธ 3:15-17)
- 3 ชื่อก็คือคริสตจักร (มธ 16:18; วว 22:16)
- 4 นโยบายของคริสตจักรคือสมาชิกทุกคนมีสิทธิในการออกเสียง
เท่าเทียมกัน (มธ 20:24-28; 23:5-12)
- 5 สมาชิกของคริสตจักรคือคนที่รับเชื่อและรับบัพติศมาเรียบร้อยแล้ว
แล้วเท่านั้น (อพ 2:21; 1 ปต 2:5)
- 6 พิธีของคริสตจักรคือพิธีบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิท ผู้ที่จะรับ
พิธีศีลมหาสนิทต้องเป็นคนที่ได้รับพิธีบัพติศมาเรียบร้อยแล้ว (มธ

28:19-20)

7 เจ้าหน้าที่ของคริสตจักรคือศิษยาภิบาลและผู้ช่วย (1 ทธ 3:1-16)

8 หน้าที่ของคริสตจักรคือนำคนมารับเชื่อ ให้เขาได้รับพิธีบัพติศมา (อย่างถูกต้องตามพระคัมภีร์) และสอนเขาให้เติบโตขึ้นในพระเจ้าต่อไป (“สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้”) (มธ 28:16-20)

9 ด้านการเงินของคริสตจักรคือ “ทำนองเดียวกัน (เกี่ยวกับเรื่อง การถวายสิบลดหนึ่งและการถวายพิเศษ) องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 คร 9:14)

10 อาวุธยุทธภัณฑ์สำหรับการสู้รบเป็นอาวุธยุทธภัณฑ์ฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ฝ่ายเนื้อหนัง (2 คร 10:4; อฟ 6:10-20)

11 ความเป็นอิสระของคริสตจักรคือคริสตจักรต้องแยกจากรัฐบาล หมายความว่า รัฐบาลไม่มีอำนาจเหนือคริสตจักรและเช่นกันคริสตจักรไม่มีอำนาจเหนือรัฐบาล (มธ 22:21)

4

ในโลกนี้คริสตจักรทุกแห่งอ้างว่าเขาเป็นคริสตจักรที่แท้จริง แต่ ดร. แครอลล์ได้สังเกตดูว่าคริสตจักรแห่งใดมีลักษณะเครื่องหมายทั้ง 11 ข้อนี้หรือเปล่า คริสตจักรแห่งใดที่มีทั้ง 11 ข้อนี้ (ซึ่งทั้ง 11 ข้อนี้มาจากพระวจนะของพระเจ้า) ก็เป็นคริสตจักรที่แท้จริง

ดร. แครอลล์ได้สังเกตดูลักษณะของคริสตจักรแต่ละแห่งในทุกยุคทุกสมัย เขาได้พบคริสตจักรหลายแห่งที่ทิ้งความเชื่อหรือเครื่องหมายเหล่านี้เสียและเขาได้พบคริสตจักรอื่น ๆ ที่ยังยึดติดต่อความเชื่อที่แท้จริง เพราะพระเยซูเคยตรัสว่า “เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้” (มธ 16:18) “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก” (มธ 28:20)

เส้นทางเลือด

หรือประวัติศาสตร์ของพวกคริสเตียนใน
ทุกยุคทุกสมัยตั้งแต่สมัยพระเยซูจนถึงปัจจุบันนี้

หรืออาจจะเรียกคำสอนนี้ว่า "ประวัติศาสตร์แห่งหลักคำสอน
ของพระเยซูและพวกอัครสาวกของพระองค์ รวมทั้งคนเหล่านั้นที่ได้มี
ความเชื่อสัตย์ต่อหลักคำสอนของพระเยซู"

คำสอนภาคที่ 1

"จงระลึกถึงโบราณกาล จงพิจารณาถึงจำนวนปีที่ผ่านมามากมาย
ชั่วอายุคนแล้วนั้น จงถามบิดาของท่าน แล้วเขาจะสำแดงให้ท่านทราบ
จงถามพวกผู้ใหญ่ของท่าน แล้วเขาจะบอกท่าน" (อพย 32:7)

1 สิ่งที่เราเรียกกันว่า "ความเชื่อของคริสเตียน" หรือความ
เชื่อในพระเยซูคริสต์ได้เริ่มต้นด้วยพระเยซูคริสต์ ในระหว่างปีค.ศ.25-
30 ในสมัยที่อาณาจักรโรมได้ครอบครองอยู่ อาณาจักรโรมเป็นอาณาจักร
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยครอบครองในโลกนี้

2 ในสมัยนั้นอาณาจักรโรมได้ครอบครองเกือบทุกประเทศ
ของโลกนี้ ไทป์เรียส ซีซาร์ เป็นจักรพรรดิของอาณาจักรโรมในเวลานั้น

3 ในสมัยนั้นอาณาจักรโรมได้นับถือศาสนาที่มีพระหลาย
องค์ บางองค์เป็นรูปปั้นสามารถมองเห็นได้และบางองค์เป็นแค่จินตนา-
การเท่านั้น และทั่วอาณาจักรโรมมีหลายคนที่เคร่งในศาสนาของเขา ซึ่ง
ศาสนานี้ไม่ใช่ของคนแต่ละคนเท่านั้น แต่กลายมาเป็นศาสนาประจำ
ชาติโรมด้วยคือเป็นศาสนาที่ได้รับการสนับสนุนและการช่วยเหลือจาก
รัฐบาลโรม (จากหนังสือ มอลเซม เล่มที่ 1 บทที่ 1)

4 ชาวยิวซึ่งตอนนั้นประเทศของเขากลายเป็นเมืองขึ้นของ
อาณาจักรโรม ก็กระจัดกระจายไปทั่วอาณาจักรโรม แต่พระวิหารของ
ชาวยิวยังอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขายิวไปนมัสการพระเจ้าที่นั่น มี
หลายคนที่ยังเคร่งในศาสนายิว แต่ศาสนายิวส่วนใหญ่ก็ขาดฤทธิ์เดช
และพระพรจากพระเจ้า (จากหนังสือ มอลเซม เล่มที่ 1 บทที่ 2)

5 เพราะว่าความเชื่อในพระเยซูไม่ได้เป็นศาสนาของโลกนี้
ผู้ตั้งความเชื่อนี้ (คือพระเยซู) ไม่ได้ตั้งประมุขจากมวลมนุษย์และไม่ได้
แสวงหาการสนับสนุนหรือความช่วยเหลือจากรัฐบาลใดในโลกนี้ ความ
เชื่อในพระเยซูนี้ไม่ได้คิดกบฏต่อซีซาร์ ผู้ที่ตั้งความเชื่อนี้ได้ตรัสว่า "ของ
ของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า" (มธ
22:19-22; มก 12:17; ลก 20:20) เพราะว่าความเชื่อในพระเยซูนี้
สนใจในสิ่งที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ ความเชื่อนี้ไม่ได้แย่งอำนาจจากรัฐบาล
ใดๆ ในโลกนี้ แล้วผู้ที่มีความเชื่อนี้ได้รับคำสอนว่าเขาควรเชื่อฟังกฎ-

หมายและรัฐบาลของเขาด้วย (รม 13:1-7; ทต 3:1; 1 ปต 2:13-16)

6 บัดนี้ข้าพเจ้าขอให้ท่านสังเกตถึงเครื่องหมายบางข้อของความเชื่อนี้ ถ้าเราจะสังเกตดูคริสตจักรที่ดำรงอยู่ในทุกยุคทุกสมัย (คือในเวลา 20 ศตวรรษ และโดยเฉพาะ 1200 ปีแห่งยุคมืด ซึ่งเลือดของคริสเตียนได้ไหลออกดั่งสายธาร) เราจะต้องรู้จักเครื่องหมายเหล่านี้เป็นอย่างดี เราจะต้องระวังให้ดี เพราะว่าบางที่มีเครื่องหมายปลอม แม้กระทั่งผู้ที่ถูกเลือกสรรไว้แล้วก็ถูกล่อลวงได้ เพราะฉะนั้นเราจะต้องสังเกตให้ละเอียดและด้วยใจอธิษฐานเสมอ ถ้าเป็นไปได้เราต้องดูประวัติศาสตร์ของคริสตจักร แต่ยิ่งกว่านั้นเราต้องดูความเชื่อของคริสตจักรแต่ละแห่งด้วย

เครื่องหมายที่ถูกต้องและไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ในขณะที่เราศึกษาเรื่องนี้ ถ้าเราพบบางกลุ่มที่ไม่มีเครื่องหมายเหล่านี้และสอนเรื่องอื่น ๆ ซึ่งไม่ได้มาจากพระคัมภีร์ เราจงระวังให้ดี

1 พระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นผู้ตั้งความเชื่อนี้ ได้ตั้งกลุ่มคริสเตียนให้เป็นคริสตจักร แล้วคริสตจักรนั้นต้องตั้งคริสตจักรอื่น ๆ ในที่แห่งใดที่มีคนอื่นมารับเชื่อในพระองค์ (จากหนังสือ การสืบต่อมาของแบปติส โดยเร จบับรีไวสต์ บทที่ 1)

2 คริสตจักรตามที่เราราบจากพระวาทะของพระเจ้าและจากการประพาศของพวกอัครสาวก และคริสตจักรยุคแรก ๆ นั้น มีเจ้าหน้าที่ 2 ตำแหน่งเท่านั้น คือศิษยาภิบาลและผู้ช่วย ศิษยาภิบาลได้เรียกว่า "เจ้าอธิการ" (Bishop) คริสตจักรได้เลือกทั้งศิษยาภิบาลและผู้ช่วยนั้น และทั้ง 2 ตำแหน่งนี้เป็นผู้รับใช้ของคริสตจักร

3 คริสตจักรแต่ละแห่งก็อิสระจากคริสตจักรอื่น ๆ ในการปกครองต่าง ๆ คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มไม่มีอำนาจเหนือคริสตจักรที่เมืองอันท็อก คริสตจักรที่เมืองอันท็อกไม่มีอำนาจเหนือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสไม่มีอำนาจเหนือคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เป็นต้น แล้วสมาชิกทุกคนมีสิทธิอำนาจเท่ากันในการตัดสินใด ๆ ของคริสตจักร เป็นการปกครองภายในที่ยุติธรรมที่สุด

4 คริสตจักรมีเพียง 2 พิธีเท่านั้นคือพิธีบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิท พิธีทั้ง 2 นี้ไม่มีฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยใครรอดได้ แต่ให้ถือว่าเป็นการระลึกถึงเท่านั้น และได้สถาปนาไว้ตลอดไป

5 ถ้าผู้ใดจะเป็นสมาชิกของคริสตจักร ผู้นั้นก็ต้องได้รับความรอดก่อน (กจ 2:47) คนที่ได้ความรอดนี้ต้องรอดโดยพระคุณและไม่ใช่ด้วยการประพาศตามพระบัญญัติใด ๆ (อฟ 2:5, 8-9) คนที่รอดแล้วนี้ (ไม่ใช่คนที่ยังไม่ได้รับความรอด) ต้องรับพิธีบัพติศมาด้วยการจุ่มในน้ำในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มธ 28:19) แล้วคนเหล่านี้ที่ได้รับความรอดและได้รับพิธีบัพติศมา

เรียบง่ายแล้วจึงสามารถได้รับพิธีศีลมหาสนิท และคริสตจักรเท่านั้นที่มีสิทธิที่จะถือพิธีศีลมหาสนิท การรับพิธีศีลมหาสนิทต้องทำในที่ประชุมของคริสตจักร (ไม่ใช่ตามบ้าน)

6 พระวณะของพระเจ้าซึ่งได้รับการดลใจจากพระเจ้าคือพระคัมภีร์ใหม่ ได้เป็นหลักฐานเดียวสำหรับคำสอนและการประพฤติ ไม่ใช่สำหรับชีวิตของคริสตจักรกลุ่มเดียวเท่านั้น แต่สำหรับชีวิตของสมาชิกทุกคนของคริสตจักรนั้นด้วย

7 พระเยซูคริสต์ผู้ทรงตั้งคริสตจักร พระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของสมาชิกของคริสตจักรนั้น รวมทั้งเป็นมหาปุโรหิตและพระมหากษัตริย์องค์เดียวของคริสตจักรนั้น พระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้ประทานพระบัญญัติองค์เดียวของคริสตจักรนั้นและเป็นประมุของค์เดียวของคริสตจักร คริสตจักรแต่ละแห่งต้องเชื่อฟังคำสั่งสอนและกระทำตามน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา และห้ามเปลี่ยนแปลง ตัดทิ้งหรือเพิ่มคำสอนหรือพระบัญญัติของพระองค์

8 ความเชื่อในพระเยซูนี้ต้องเป็นการยอมรับของแต่ละบุคคลและยอมรับด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยความเกรงใจหรือถูกบังคับใด ๆ ไม่ว่าจะจากครอบครัวหรือจากรัฐบาล พระคัมภีร์สอนว่า "จงเลือก" หมายความว่าทุกคนมีสิทธิในการยอมรับหรือปฏิเสธได้โดยปราศจากการบังคับขู่เข็ญใด ๆ ทั้งสิ้น

9 ขอลังเกตให้ดีว่าทั้งพระเยซูและพวกอัครสาวกของพระองค์ไม่เคยใช้ชื่อนิกายใด ๆ เมื่อพูดถึงสาวกของพระองค์ เช่น คาทอลิก ลูเธอรัน เพรสไบทีเรียน อีพิสโคปัล เป็นต้น พระเยซูทรงเรียกผู้ที่เชื่อในพระองค์ว่า "สาวก" ถ้าเป็นกลุ่มคน 2 คนขึ้นไปก็เรียกว่า "พวกสาวก" แล้วพวกคริสเตียนไม่ว่าอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มหรือเมืองอันท็อก ก็เรียกว่า "คริสตจักร" ถ้าพูดถึงคริสตจักรมากกว่าแห่งเดียวก็เรียกว่า "บรรดาคริสตจักรทั้งหลาย" คำว่า "คริสตจักร" หมายถึงคริสตจักรแห่งเดียว ไม่ใช่คริสตจักรหลายแห่ง

10 ข้าพเจ้าขอออกเครื่องหมายอีกข้อหนึ่ง คือการแยกคริสตจักรจากรัฐบาลอย่างเต็มที่ คริสตจักรกับรัฐบาลไม่ควรร่วมกัน ไม่ว่าจะมากหรือน้อยก็ตาม คือคริสตจักรไม่ต้องมีอำนาจเหนือรัฐบาล และรัฐบาลไม่ต้องมีอำนาจเหนือคริสตจักร แล้วรัฐบาลควรให้ทุกคนมีสิทธิที่จะเลือกศาสนาหรือความเชื่อของเขาเอง ไม่ควรบังคับใครเลย

และบัดนี้ก่อนที่จะพูดถึงประวัติศาสตร์ของคริสตจักร ขอให้สังเกตแผนที่ที่อธิบายถึงประวัติศาสตร์ของคริสตจักร

แผนที่

ข้าพเจ้าเชื่อว่า ถ้าท่านศึกษาแผนที่อย่างละเอียด ท่านจะเข้าใจประวัติศาสตร์ของคริสตจักรมากยิ่งขึ้น แล้วท่านจะสามารถจดจำเรื่องเหล่านี้ได้ง่ายขึ้น

จงจำไว้ว่าแผนที่นี้ได้อธิบายถึงเวลา 2000 ปีแห่งประวัติศาสตร์ของคริสตจักร

ขอสังเกตว่าทั้งข้างบนและข้างล่างมีตัวเลข เช่น 100, 200, 300 ถึง 2000 นี่คือปีค.ศ.ในยุคริสตจักรซึ่งเป็นเกือบ 2000 ปีแล้ว

ส่วนข้างล่างมีช่วงที่เป็นสีดำอ่อน ซึ่งก็คือช่วงเวลาที่ประวัติศาสตร์เรียกว่า "ยุคมืด" ต่อไปจะอธิบายละเอียดถึงยุคมืดนี้

แล้วขอสังเกตว่าในช่วงยุคมืดมีชื่อต่าง ๆ ซึ่งเป็นชื่อของพวกคริสเตียนที่มีความเชื่อที่ถูกต้อง แต่ละชื่อนี้เขาไม่ได้ตั้งเอง แต่พวกคัมภีร์ได้ตั้งให้ ชื่อแรก ๆ ที่พวกคัมภีร์ได้ตั้งให้ก็คือ "คริสเตียน" ซึ่งบอกไว้ในกิจการ 11:26 ว่า "ในเมืองอันท็อกนั้นเอง พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก" นี้เกิดขึ้นประมาณปีค.ศ.43 พวกที่นับถือรูปเคารพหรือพวกยิวเป็นพวกที่ตั้งชื่อนี้ให้เขาเพื่อเป็นการดูถูก แล้วชื่ออื่น ๆ ก็เช่นกัน (คืออานาแบปติสกับแบปติส)

และขอสังเกตวงกลมสีขาวซึ่งอยู่ทั่วแผนที่นี้ วงกลมเหล่านี้หมายถึงพวกคริสตจักรที่มีความเชื่ออย่างถูกต้องซึ่งมีอยู่ทั่วโลก เช่นในทวีปเอเชีย ทวีปยุโรป ทวีปอเมริกา ตามภูเขามากมายตามหุบเขา เป็นต้น และขอสังเกตวงกลมสีดำ วงกลมนี้หมายถึงพวกคริสตจักรที่ความเชื่อเสียแล้วไม่ว่าในทางประพจน์หรือในคำสอนต่าง ๆ คริสตจักรแบบนี้มีอยู่บางแห่งขณะที่อาจารย์เปโตร เปาโล และยอห์นยังมีชีวิตอยู่

ต่อไปนี้จะสอนถึงเรื่องประวัติศาสตร์แห่งคริสตจักร

การบรรยายครั้งแรก ปีค.ศ.30-500

1 โดยการนำของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ซึ่งเป็นนักเทศน์จากถิ่นทุรกันดาร และภายใต้ความรักและการกระทำการอัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์เอง และจากคำเทศน์อันยอดเยี่ยมของบรรดาพวกอัครสาวก 12 คนและลูกศิษย์ของเขา ทำให้ความเชื่อในพระเยซูคริสต์ได้เจริญขึ้นอย่างมากภายในช่วง 500 ปีแรก แต่มีหลายคนถูกฆ่าตายเพราะเหตุความเชื่อนี้ (เส้นทางเลือด) ศาสนายิวกับศาสนาอื่น ๆ ที่ไม่มีพระเจ้าได้ต่อต้านอย่างรุนแรง ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นคนแรกที่ถูกฆ่าตายด้วยการถูกตัดศีรษะเพราะเหตุความเชื่อนี้ หลังจากนั้นอีกไม่นานพระเยซูคริสต์ทรงถูกฆ่าตายเช่นกันคือพระองค์ได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน

2 หลังจากนั้นก็มีอีกหลายคนถูกฆ่าตายเพราะเหตุความเชื่อนี้ เช่น สเทเฟนถูกหินขว้าง มัทธีวถูกฆ่าตายที่ประเทศเอธิโอเปีย มาร์การโกถูกลากไปตามถนนจนเขาเสียชีวิต ลูกาถูกประหารด้วยวิธีแขวน

คอ เปโตรกับสิเมโอนถูกตรึงไว้บนกางเขนจนตาย อันตรูว์ถูกมัดไว้ติดกับกางเขนจนตาย ยากอบถูกตัดศีรษะ ฟิลิปถูกตรึงไว้บนกางเขนและถูกหินขว้าง บารโธโลมิวถูกเผาด้วยไฟ โทมัสถูกหนาบด้วยเหล็ก ร็อนจนตาย ยากอบน้อยถูกทิ้งลงจากพระวิหารและถูกโบยตีจนสิ้นชีวิต ยูดาสถูกฆ่าเสียด้วยธนู มทธิอัสถูกหินขว้างและเปาโลถูกตัดศีรษะ

3 ถึงแม้ว่าพวกศาสนายิวกับพวกศาสนาที่ไม่มีพระเจ้าช่มเหงพวกนี้เป็นเวลา 300 ปี ความเชื่อนี้ได้แพร่่ออกทั่วไปคือแพร่่ออกไปทั่วอาณาจักรโรม ทวีปยุโรป เอเชีย อาฟริกา ประเทศอังกฤษและเวลส์ และตามเมืองใหญ่ ๆ ที่มีความเจริญ คริสตจักรได้เจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและพวกสาวกได้เจริญเติบโตขึ้นในพระคุณของพระเจ้า แต่เริ่มมีคริสตจักรบางแห่งที่ความเชื่อได้เสียไป

4 การที่ความเชื่อเสียไปนี้มีอยู่สองด้านคือด้านความเชื่อและด้านการประพฤติ ในช่วง 200 ปีแรกคริสตจักรแต่ละแห่งได้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็วจนกระทั่งพวกคริสตจักรยุคแรกนั้นกลายเป็นคริสตจักรที่ใหญ่มาก เช่นคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม เมืองอันท็อก เมืองเอเฟซัส เมืองโครินธ์ เป็นต้น คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มเองมีสมาชิกเป็นหมื่น ๆ คน (กจ 2:41; 4:4; 5:14) อาจจะมีสมาชิกถึง 25000 หรือ 50000 คนหรือมากกว่านั้นก็ได้ ท่านที่เคยศึกษาหนังสือกิจการและจดหมายต่าง ๆ ของอาจารย์เปาโลคงจะสังเกตว่า การดูแลคริสตจักรต่าง ๆ ในสมัยนั้นเป็นงานหนักมากสำหรับอาจารย์เปาโล ช่วยสังเกตดูคำพยากรณ์ของอาจารย์เปโตรและอาจารย์เปาโลซึ่งอยู่ใน 2 ปด 2:12; กจ 20:29-31; แล้วดู วว 2-3 ด้วย

คริสตจักรใหญ่ ๆ เหล่านี้คงจะต้องมีนักเทศน์หรือผู้ปกครองหลายคน (กจ 20:17) พวกเจ้าอธิการหรือศิษยาภิบาลบางคนได้เริ่มถือสิทธิอำนาจเกินขนาดที่มอบไว้แก่เขาในพระคัมภีร์ใหม่ เขาได้ถือว่าเขามีสิทธิอำนาจเหนือคริสตจักรอื่น ๆ ที่เล็กกว่าคริสตจักรของเขา (3 ยน 1:9) นี่ก็ถือว่าเป็นการประพฤติผิด ความผิดอันนี้ได้เป็นรากฐานแห่งการประพฤติผิดหลาย ๆ อย่างที่ได้ทวีขึ้นในคริสตจักรต่าง ๆ ซึ่งการใช้อำนาจเหนือคริสตจักรอื่น ๆ ที่เล็กกว่าของเขาเป็นการกระทำเหมือนกับพวกคาทอลิก นี่คือการเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงวิธีการปกครองคริสตจักร คือตั้งแต่ต้น วิธีปกครองนั้นเป็นแบบประชาธิปไตย คริสตจักรบางแห่งได้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ผิด แล้วก่อนสิ้นศตวรรษที่ 2 สิ่งนี้เป็นความผิดเริ่มแรกที่เข้ามาในคริสตจักรยุคแรกนั้น

5 ความเชื่ออย่างหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงก่อนสิ้นศตวรรษที่ 2 นั้นก็คือคำสอนเกี่ยวกับเรื่องความรอดนั่นเอง ทั้งพวกศาสนายิวกับพวกศาสนาที่ไม่มีพระเจ้า ได้ฟังในพิธีกรรมต่าง ๆ เพื่อจะได้ความรอด เขาเชื่อว่าพิธีต่าง ๆ นิมิตต่าง ๆ และเครื่องหมายต่าง ๆ สามารถช่วยเขา

รอดได้ เพราะฉะนั้นคริสตจักรบางแห่งซึ่งสมาชิกเคยอยู่ในทั้ง 2 ศาสนา นี้ได้เข้าใจผิดถึงเรื่องพิธีบัพติศมาได้ง่าย เขาก็เข้าใจว่าพระคัมภีร์ได้ กล่าวถึงมากมายเกี่ยวกับพิธีบัพติศมาและหน้าที่ของคริสเตียนที่จะรับ พิธีนั้น เพราะฉะนั้นพิธีบัพติศมาต้องมีส่วนในความรอดของเรา ดังนั้น คำสอนผิดว่า "เรารอดได้โดยความเชื่อและการรับพิธีบัพติศมา" ได้เข้า มาในคริสตจักรบางแห่ง

6 ความเชื่ออีกอย่างหนึ่งที่ได้เปลี่ยนแปลงในเวลานั้นก็คือ ว่า ใครสมควรที่จะรับพิธีบัพติศมา (การเปลี่ยนแปลงนี้คือผลแห่งคำ สอนผิดว่า "เรารอดได้โดยความเชื่อและการรับพิธีบัพติศมา") คริสต- จักรบางแห่งที่เชื่อว่าพิธีบัพติศมาช่วยมนุษย์ให้รอดได้นั้น ต่อมาได้มี ความเชื่อว่าถ้าพิธีบัพติศมาช่วยเรารอดได้ ก็น่าจะทำให้รับพิธีบัพติศมา ตอนเป็นเด็กคือยิ่งเร็วยิ่งดี เพราะฉะนั้นคำสอนผิดคือ "ให้ทารกรับพิธี บัพติศมา" ได้เริ่มขึ้น ก่อนหน้านั้นคริสตจักรทั่วไปยอมให้เฉพาะคนที่เชื่อ แล้วรับพิธีบัพติศมาเท่านั้น หลายศตวรรษต่อมาเขาให้ทารกรับพิธีบัพ- ติศมาโดยการจุ่มในน้ำ ศาสนากรีกคาทอลิก (ซึ่งเคยร่วมกับศาสนาโร- มันคาทอลิก) ยังให้ทารกรับพิธีบัพติศมาด้วยการจุ่มในน้ำ

ในเรื่องนี้อาจารย์โรบินสันได้เขียนว่า "ในช่วง 3 ศตวรรษแรก นั้น มีคริสตจักรหลายแห่งอยู่ทางทิศตะวันออกเป็นคริสตจักรท้องถิ่น และอิสระ ไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลใด ๆ และไม่มีสิทธิอำนาจ เหนือคริสตจักรแห่งอื่น ในเวลานั้นคริสตจักรทุกแห่งมีสมาชิกที่รับพิธี บัพติศมาอย่างถูกต้องจนถึงสมัยของเจโรม (ค.ศ. 370) คริสตจักรใน ประเทศกรีก ซีเรีย และทวีปอาฟริกา ได้บันทึกไว้ว่ามีผู้ใหญ่หลายคนได้ รับพิธีบัพติศมา แต่ไม่ได้บันทึกว่ามีทารกรับพิธีบัพติศมาจนถึงปีค.ศ. 370"

7 ขอให้จำไว้ว่า การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นในวัน เดียวหรือปีเดียว แต่ได้ใช้เวลานานมากแต่ไม่ใช่ในคริสตจักรทุกแห่ง คริสตจักรที่ดีบางแห่งได้ต่อต้านกับการเปลี่ยนแปลงนี้ จนกระทั่งในปี ค.ศ.251 คริสตจักรต่าง ๆ ที่มีความเชื่ออย่างถูกต้องได้แยกออกมาจาก คริสตจักรที่มีความเชื่อและการประพฤติที่เลี้ยวแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่มี การแยกกันในระหว่างคริสตจักรต่าง ๆ

8 ดังนั้นจะสังเกตได้ว่าในช่วงระหว่าง 3 ศตวรรษแรกนี้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญมาก 3 ประการ ซึ่งได้เปลี่ยนไปจากคำสอน ของพระคริสต์ และคำสอนของพวกอัครสาวกของพระองค์ และเหตุ- การณ์อย่างหนึ่งก็ได้ก่อตัวขึ้น ขอให้ท่านสังเกตข้อสรุปและข้อความสำ- คัญเหล่านี้ :

8.1 การเปลี่ยนแปลงไปจากแนวความคิดของพระคัมภีร์ใหม่ ในเรื่องเจ้าอธิการและเรื่องการปกครองคริสตจักร การเปลี่ยนแปลงนี้ได้

ขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนและเจริญเต็มที่เป็นอันตรายมาก

8.2 การเปลี่ยนแปลงไปจากคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ในเรื่องการบังเกิดใหม่ เปลี่ยนไปเป็น "การบังเกิดใหม่โดยการรับบัพติศมา"

8.3 การเปลี่ยนแปลงจากการให้บัพติศมาแก่ผู้เชื่อ ไปเป็น "การให้บัพติศมาแก่ทารก" (อย่างไรก็ตาม ในข้อนี้ยังไม่ได้ทำกันโดยทั่วไปหรือทำกันบ่อยนักเป็นเวลานานกว่า 1 ศตวรรษ)

9 "การบังเกิดใหม่โดยการรับบัพติศมา" และ "การให้บัพติศมาแก่ทารก" ความเชื่อ 2 เรื่องนี้เป็นความเชื่อที่ผิด ซึ่งตามพยานหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้นั้นกล่าวว่า 2 เรื่องนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้พวกคริสเตียนต้องยอมหลังเลือดเป็นจำนวนมาก ซึ่งมากกว่าความตายจากเหตุความเชื่อผิดเรื่องอื่น ๆ รวมกันเสียอีก หรืออาจจะต้องหลังเลือดมากกว่าสงครามทุกครั้ง แต่ทั้งนี้ไม่รวม "สงครามโลก" ที่เพิ่งผ่านมา คริสเตียนมากกว่า "50 ล้านคน" ยอมพลีชีพเพื่อรักษาความเชื่อ ส่วนใหญ่แล้วเพราะเหตุพวกเขาได้ปฏิเสธความเชื่อผิด 2 เรื่องนี้ในระหว่าง "ยุคมืด" เพียงยุคเดียวคือช่วงเวลาประมาณ 12 หรือ 13 ศตวรรษเท่านั้น

10 ข้อเท็จจริงที่สำคัญ 3 ประการสำหรับคริสตจักรส่วนใหญ่หลาย ๆ แห่งนั้น ก็ได้ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนในประวัติศาสตร์ช่วงระหว่าง 3 ศตวรรษแรกนี้ คือ

10.1 การแยกตัวออก และการเป็นอิสระไม่ขึ้นแก่กันของคริสตจักรทั้งหลาย

10.2 ลักษณะเฉพาะของเจ้าอธิการหรือศิษยาภิบาลทั้งหลายที่ยอมรับฟังความคิดเห็นของสมาชิก

10.3 การให้บัพติศมาแก่ผู้เชื่อเท่านั้น

ข้าพเจ้าขอยกข้อความจากหนังสือของบรรดานักประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในคริสตจักรของพวกลูเธอรัน เขียนโดยโมเซม ฉบับที่ 1 หน้า 71-72 กล่าวว่า "แต่ใครก็ตามที่คาดคิดว่า เจ้าอธิการทั้งหลายในยุคทองแห่งคริสตจักรมีลักษณะเดียวกับเจ้าอธิการในหลายศตวรรษต่อมา เขาก็จะพยายามผสมผสานความแตกต่างที่เกิดขึ้นและก็จะสับสนไปกับลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันอย่างมากมาย เพราะในศตวรรษนี้และในศตวรรษต่อมาเจ้าอธิการคนหนึ่งจะทำหน้าที่ปกครองดูแลคริสตจักรเพียงแห่งเดียว ซึ่งอาจจะอยู่ในบ้านส่วนตัวก็ได้ แต่เจ้าอธิการจะไม่ใช่เป็นเจ้านายของคริสตจักรนั้น โดยความเป็นจริงแล้วเจ้าอธิการจะเป็นผู้ปรนนิบัติหรือผู้รับใช้ของคริสตจักร คริสตจักรทุกแห่งในสมัยดั้งเดิมนี้เป็นกลุ่มอิสระ ไม่มีคริสตจักรใดอยู่ใต้อำนาจของคริสตจักรอื่น ๆ ถึงแม้

ว่าบ่อยครั้งที่คริสตจักรทั้งหลายที่ถูกตั้งขึ้นโดยพวกอัครสาวกเองจะได้รับเกียรติให้เป็นที่ปรึกษาในกรณีที่มีข้อสงสัยในปัญหาประเด็นต่างๆ แม้กระนั้นก็ตามคริสตจักรเหล่านี้ก็ไม่มีสิทธิอำนาจในการควบคุมและใช้อำนาจเหนือคริสตจักรแห่งอื่น ๆ ในทางตรงกันข้ามนั้นจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า คริสตจักรแห่งทุกแห่งมีสิทธิต่าง ๆ เท่าเทียมกัน และตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกันในทุกเรื่อง”

11 จนกระทั่งถึงบัดนี้ทั้ง ๆ ที่มีการช่มเหงอย่างรุนแรง แต่จำนวนคริสเตียนก็เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว พวกคริสเตียนได้กระจัดกระจายอยู่ทั่วไป และขยายวงกว้างออกไปมากกว่าอาณาเขตของจักรวรรดิโรมันอันยิ่งใหญ่ นั่นเสียอีก และอาจกล่าวได้ว่าแทบทุกแห่งในโลกได้ยื่นข่าวประเสริฐนี้ ตามข้อมูลของนักประวัติศาสตร์คริสตจักรบางคนบอกว่า คริสตจักรดั้งเดิมหลายแห่งที่ถูกตั้งขึ้นโดยพวกอัครสาวกนั้น ยังไม่ได้ถูกทำลายไป และยังคงสืบทอดต่อคำสอนของพวกอัครสาวกด้วย อย่างไรก็ตามเหตุการณ์ก็ได้เป็นไปตามที่ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า คำสอนผิดซึ่งเป็นอันตรายต่อคริสตจักรได้คืบคลานเข้ามาและได้เกาะแน่นอยู่ในคริสตจักรหลายแห่ง จนกระทั่งคริสตจักรบางแห่งได้เปลี่ยนแปลงคำสอนไปอย่างมาก

12 การช่มเหงได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น เมื่อใกล้จะถึงตอนต้นของศตวรรษที่ 4 รัฐบาลได้ออกคำสั่งให้มีการช่มเหงคริสเตียนซึ่งเป็นครั้งแรกที่มีคำสั่งออกมาอย่างเป็นทางการ การเจริญเติบโตของคริสเตียนก็เกิดขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ และได้ทำให้พวกผู้นำจักรวรรดิโรมันซึ่งเป็นพวกศาสนาเท็จตื่นตระหนกตกใจเป็นอันมาก ดังนั้นจักรพรรดิกาลีเรียสจึงทรงออกคำสั่งให้มีการช่มเหงคริสเตียนอย่างป่าเถื่อนยิ่งกว่าเดิม ซึ่งเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ.303 ดูเหมือนว่าตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงเวลานี้ พวกศาสนาเท็จได้ช่มเหงคริสเตียนโดยที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีกฎหมายใด ๆ ที่ทำให้คริสเตียนถูกช่มเหงมากเช่นนี้

13 แต่คำสั่งนี้ล้มเหลวลงอย่างสิ้นเชิงเพราะไม่ได้เป็นไปตามเป้าหมายที่เขาจะหยุดการเติบโตของพวกคริสเตียนได้ จนกระทั่งอีก 8 ปีต่อมา (ค.ศ.311) จักรพรรดิกาลีเรียสคนเดียวเท่านั้นเองได้ออกคำสั่งมาอีกฉบับหนึ่ง ให้มีการยกเลิกคำสั่งฉบับแรกและได้ทรงประทานอนุญาตให้คริสเตียนดำเนินชีวิตตามหลักความเชื่อในพระเยซูคริสต์ได้อย่างอิสระ บางทีนี่อาจจะเป็นกฎหมายฉบับแรกที่ไม่มีการต่อต้านคริสเตียน

14 เมื่อถึงตอนต้นปีค.ศ.313 ความเชื่อของคริสเตียนได้มีชัยชนะยิ่งใหญ่เหนือพวกศาสนาเท็จ จักรพรรดิองค์ใหม่ได้ก้าวขึ้นสู่บัลลังก์ของจักรวรรดิโรมัน พระองค์ได้ทรงตระหนักอย่างชัดเจนถึงฤทธิ์

อำนาจบางอย่างของความเชื่อนี้ที่ยังคงเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ถูก ช่มเหงอย่างรุนแรง ประวัติศาสตร์ได้กล่าวว่าจักรพรรดิองค์ใหม่นี้ ซึ่งไม่ใช่ใครที่ใหม่ก็คือคอนสแตนตินนั่นเอง พระองค์ได้เห็นนิมิตเหมือนจริง อย่างน่าอัศจรรย์ พระองค์ได้เห็นบนท้องฟ้ามีกางเขนสีแดงลูกใหม่อยู่ และบนกางเขนนั้นมีตัวอักษรที่ลูกใหม่เขียนไว้เป็นคำเหล่านี้ คือ "ท่าน จะได้รับชัยชนะโดยสิ่งนี้" พระองค์ได้ทรงตีความว่าพระองค์ควรจะเป็น คริสเตียนโดยการยกเลิกศาสนาเท็จ และโดยการรวมฤทธิ์อำนาจฝ่าย จิตวิญญาณของคริสเตียนเข้ากับอำนาจฝ่ายโลกของจักรวรรดิโรมัน โลก ก็จะถูกพิชิตลงได้อย่างง่ายดาย เมื่อเป็นเช่นนั้นความเชื่อในพระเยซู คริสต์ก็จะกลายเป็นหลักความเชื่อของคนทั้งโลกอย่างแท้จริง และจักรวรรดิโรมันก็จะเป็นจักรวรรดิที่มีอำนาจครอบคลุมไปทั่วโลกด้วย

15 ดังนั้นภายใต้การนำของจักรพรรดิคอนสแตนติน จึงมีการทำข้อตกลงสงบศึกขึ้น มีการเอาอกเอาใจและการยื่นข้อเสนอเพื่อขอเข้าร่วม โดยจักรพรรดิของจักรวรรดิโรมันนั้นหาช่องทางที่จะมีความสัมพันธ์กับพวกคริสเตียนโดยกล่าวว่า "จงให้ฤทธิ์อำนาจฝ่ายจิตวิญญาณแก่เรา และเราจะให้อำนาจฝ่ายโลกของเราแก่ท่าน"

16 เพื่อให้การรวมตัวกันอย่างชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นมาได้โดยสมบูรณ์ จึงมีการตั้งสภาขึ้นมาสภาหนึ่งคือในปีค.ศ.313 มีการออกประกาศเชื่อเชิญให้คริสตจักรทั้งหลาย หรือตัวแทนของคริสตจักรเหล่านั้นให้มาประชุมร่วมกันคริสตจักรหลาย ๆ แห่ง แต่ไม่ใช่ทุกแห่งจึงได้มาประชุมร่วมกัน มีการรวมตัวกันเพื่อเป็นพันธมิตรและได้มีการจัดการปกครองตามลำดับชั้นไว้ด้วย และในการจัดตั้งการปกครองตามลำดับชั้นนี้พระคริสต์ซึ่งเป็นศีรษะของคริสตจักร และคริสตจักรทั้งหลายที่เคยถวายเกียรติแด่พระองค์ในฐานะหัวหน้าของคริสตจักรก็ถูกถอดออกจากบัลลังก์ กลับมายกย่องให้จักรพรรดิคอนสแตนตินให้หนึ่งบัลลังก์ในฐานะหัวหน้าของคริสตจักรทั้งหลายแทน และจักรพรรดิคอนสแตนตินก็ได้หนึ่งบัลลังก์ในฐานะหัวหน้าของคริสตจักรนั้น (แต่เป็นเพียงชั่วคราวเท่านั้น)

17 การจัดการปกครองตามลำดับชั้นที่ตั้งขึ้นเป็นจุดเริ่มต้นที่ชัดเจนของการเปลี่ยนแปลง ซึ่งในที่สุดก็ได้เปลี่ยนแปลงไปเป็น "คาทอลิก" หรือคริสตจักร "สากล" ที่เรารู้จักกันโดยทั่วไปในปัจจุบันอาจจะกล่าวได้ว่า จุดเริ่มต้นที่ไม่ชัดเจนของคริสตจักรแบบนี้เกิดขึ้นเมื่อใกล้สิ้นสุดศตวรรษที่ 2 และเริ่มต้นที่ศตวรรษที่ 3 ซึ่งเป็นตอนที่แนวความคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับเจ้าอธิการและการปกครองคริสตจักร และนักเทศน์เริ่มต้นที่จะก่อตัวขึ้น

18 ขอให้จำไว้อย่างชัดเจนว่า เมื่อคอนสแตนตินได้ประกาศเชื่อเชิญให้คริสตจักรต่าง ๆ มาร่วมประชุมสภานั้น มีคริสเตียน (พวกแบปติส) และมีคริสตจักรมากมายที่ปฏิเสธไม่ยอมตอบสนองตามคำ

เข็ญนั้น พวกเขาไม่ต้องการที่จะเข้าร่วมกับรัฐบาล และไม่ต้องการมีการปกครองที่มีความเชื่อจากศูนย์กลาง และไม่ต้องการมีการปกครองคริสตจักรซึ่งมีการปกครองตามลำดับชั้นอยู่เหนือขึ้นไปอีก ไม่ว่าในรูปแบบใด ๆ ทั้งสิ้น นอกเหนือจากคริสตจักรแต่ละแห่งนั่นเอง คริสเตียนพวกนี้ (แบปติส) และคริสตจักรเหล่านี้ไม่เคยเข้าไปรวมอยู่ในการปกครองตามลำดับชั้นของนิกายคาทอลิกเลย ไม่ว่าในเวลานั้นหรือในเวลาต่อมา

19 เมื่อมีการจัดการปกครองตามลำดับชั้นขึ้นนั้น คอนสแตนตินได้ถูกตั้งขึ้นให้มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าในเวลานั้นซึ่งพระองค์ยังไม่ได้เป็นคริสเตียนเลย พระองค์เพียงแต่ทรงเห็นชอบที่จะเปลี่ยนเป็นคริสเตียนเท่านั้น ดังนั้นคริสตจักรทั้งหลายที่หลงผิดได้เข้าร่วมกับพระองค์ในการจัดตั้งการปกครองตามลำดับชั้นขึ้น จึงเป็นสาเหตุทำให้เกิดการหลงผิดขึ้นมาอย่างเช่นในเรื่องการบังเกิดใหม่โดยการรับบัพติศมา และเกิดมีคำถามสำคัญผู้ขึ้นมาในใจของคอนสแตนตินคือ "ถ้าข้าพเจ้ารอดจากบาปของข้าพเจ้าโดยการรับบัพติศมา หลังจากที่ข้าพเจ้ารับบัพติศมาเรียบร้อยแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะชำระบาปที่จะกระทำในอนาคตได้อย่างไร?" จากคำถามนี้ทำให้ชาวโลกในยุคต่าง ๆ งุนงงกันไปหมด พิธีบัพติศมาสามารถจะชำระบาปต่าง ๆ ที่ยังไม่ได้กระทำได้หรือไม่? หรือว่าบาปต่าง ๆ ที่ได้กระทำลงไปก่อนการรับบัพติศมา ก็ถูกชำระล้างโดยวิธีหนึ่ง (คือการรับบัพติศมา) และบาปต่าง ๆ ที่ทำไปภายหลังการรับบัพติศมาแล้วก็ถูกชำระล้างออกได้โดยอีกวิธีหนึ่งหรือไม่?

20 เมื่อคอนสแตนตินไม่สามารถที่จะหาข้อยุติคำถามเหล่านี้ให้เป็นที่น่าพอใจได้ ในที่สุดพระองค์ได้ทรงตัดสินใจที่จะเข้าร่วมกับพวกคริสเตียน แต่จะเลื่อนการรับบัพติศมาของพระองค์ออกไปจนกระทั่งถึงเวลาก่อนที่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์แล้ว จึงจะรับบัพติศมา เพื่อว่าบาปทุกอย่างของพระองค์จะได้ถูกชำระล้างไปในครั้งเดียวนั้น พระองค์ได้ทรงกระทำตามความตั้งใจนี้ ดังนั้นพระองค์จึงไม่ได้รับบัพติศมาจนกระทั่งก่อนที่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์จึงได้รับบัพติศมา

21 การกระทำของคอนสแตนติน ที่ได้ปฏิเสธศาสนาเท็จทั้งหมดของจักรวรรดิโรมัน แล้วหันไปยอมรับคริสเตียนนั้น ได้ทำให้เกิดความไม่พอใจอย่างรุนแรงในพวกสภาสูงของโรมัน พวกเขาได้ปฏิเสธและคัดค้านแนวทางของพระองค์ การคัดค้านของพวกเขาก็ลงเอยด้วยการย้ายพระที่นั่งของจักรวรรดิโรมันจากกรุงโรม ย้ายไปที่เมืองไบแซนเทียม ซึ่งเป็นเมืองเก่าที่ทรงสร้างขึ้นใหม่ และตั้งชื่อให้ใหม่ว่า "คอนสแตนติโนเปิล" ตามชื่อคอนสแตนตินนั้น ผลที่เกิดขึ้นจึงเกิดมีเมืองหลวง 2 เมืองในจักรวรรดิโรมัน คือกรุงโรมและเมืองคอนสแตนติโนเปิล ซึ่งเมืองคู่แข่ง 2 เมืองนี้อีกหลายศตวรรษต่อมาก็ได้กลายเป็นเมืองศูนย์กลาง

กลางการปกครองของคริสตจักรคาทอลิกที่แตกแยกกัน คือนิกายโรมันคาทอลิกและนิกายกรีกคาทอลิก

22 ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งมีการจัดการปกครองตามลำดับชั้น และมีการเข้าร่วมกันระหว่างคริสตจักรกับรัฐบาลนั้น การข่มเหงทุกอย่างที่คริสเตียนได้รับ ก็กระทำโดยพวกศาสนายิวหรือไม่ก็พวกศาสนาเท็จ แต่มาบัดนี้ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก คือพวกคริสเตียน (ในนาม) ก็เริ่มที่จะข่มเหงพวกคริสเตียนแท้ คอนสแตนตินทรงประสงค์ที่จะให้คริสเตียนทุกคนเข้าร่วมกับพระองค์ในแนวความคิดใหม่เกี่ยวกับการตั้งศาสนาของประเทศ และเมื่อมีคริสเตียนหลายคนมุ่งมั่นที่จะคัดค้านต่อการหลงไปจากคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่อย่างร้ายแรงนี้ พระองค์จึงเริ่มที่จะใช้อำนาจของรัฐบาลในการบังคับ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเกิดการข่มเหงอย่างแสนสาหัสต่อคริสเตียน ทุกคนที่ยังจงรักภักดีต่อพระคริสต์องค์เดิม และสัตย์ซื่อต่อคำสอนของพวกอัครสาวกเป็นเวลานับหลายวันหลายปี และแม้แต่หลายศตวรรษที่คริสเตียนต้องถูกข่มเหงนั้น

23 จงจำไว้ว่าขณะนี้เรากำลังสังเกตเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างปีค.ศ.300-500 การปกครองตามลำดับชั้นที่จัดขึ้นภายใต้การนำของคอนสแตนตินได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็วเป็นสิ่งที่รู้จักกันโดยทั่วไปในปัจจุบันนี้ว่า "คริสตจักรคาทอลิก" คริสตจักรที่เกิดขึ้นมาใหม่นี้ได้เข้าร่วมกับรัฐบาลฝ่ายโลก และไม่ได้เชื่อหลักคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ได้เริ่มที่จะออกกฎหมายบัญญัติ แก้ไขหรือยกเลิกคำสอนในพระคัมภีร์ หรือออกกฎหมายบัญญัติใหม่ ๆ ซึ่งไม่เคยพบเคยเห็นว่ามีปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่มาก่อนเลย

24 กฎบัญญัติฉบับหนึ่งที่ยังออกมา เป็นฉบับแรกและเป็นฉบับที่มีผลบั่นทอนความเชื่อมากที่สุดฉบับหนึ่ง ก็คือการออกกฎหมายบัญญัติอย่างเป็นทางการในเรื่อง "การให้บัพติศมาแก่ทารก" โดยกฎหมายบัญญัติใหม่นี้ คือการให้บัพติศมาแก่ทารกจึงเป็นกฎหมายบัญญัติที่บีบบังคับให้กระทำตาม เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปีค.ศ.416 ซึ่งก่อนหน้านี้อีกมีการให้บัพติศมาแก่ทารกกันบ้างแล้วเป็นระยะเวลาประมาณ 1 ศตวรรษ แต่ก็มิให้เห็นไม่บ่อยนัก กฎบัญญัติที่ออกมาใหม่นี้มีผลกระทบกระเทือนอย่างมาก จนกระทั่งทำให้พระบัญญัติที่จำเป็น 2 เรื่องในพระคัมภีร์ใหม่ถูกยกเลิกเสีย คือเรื่อง "การให้บัพติศมาแก่ผู้เชื่อ" และ "การเชื่อฟังของแต่ละคนโดยสมัครใจในการรับบัพติศมา" นั้น

25 ผลที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เนื่องจากหลักคำสอนและกฎหมายบัญญัติใหม่นี้ ไม่นานนักคริสตจักรที่หลงผิดเหล่านี้ก็เต็มไปด้วยสมาชิกที่ไม่ได้กลับใจเสียใหม่ และอีกไม่กี่ปีต่อมาก็มีสมาชิกเป็นจำนวนมากที่มีแต่คุณสมบัตินี้ แต่ไม่เคยกลับใจเสียใหม่เลย ดังนั้นพระราชกิจฝ่ายจิตวิญญาณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ซึ่งเกี่ยวกับอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่

ของพระองค์นั้นก็ได้ออกไปอยู่ในมือของพวกที่มีอำนาจฝ่ายโลกที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ แล้วตอนนี้เราจะหวังอะไรอีกล่ะ?

26 แน่นอน พวกคริสเตียนแท้และคริสตจักรทั้งหลายที่สัตย์ซื่อก็ได้ปฏิเสธรูปบัญญัติใหม่กันอย่างสิ้นเชิง "การให้บัพติศมาแก่ผู้เชื่อ" ซึ่งเป็น "การบัพติศมาตามแบบพระคัมภีร์ใหม่" ย่อมเป็นพระบัญญัติเพียงอย่างเดียวสำหรับพวกเขา พวกเขาไม่เพียงแต่ปฏิเสธที่จะให้บัพติศมาแก่เด็ก ๆ เท่านั้นแต่ยังเชื่อฟังในการให้บัพติศมาแก่ผู้เชื่อด้วย พวกเขาได้ปฏิเสธไม่ยอมรับการบัพติศมาที่กระทำโดยคริสตจักรทั้งหลายซึ่งอยู่ในองค์การที่ไม่ประพฤติตามพระคัมภีร์ และไม่ยอมรับการบัพติศมาที่กระทำภายในคริสตจักรเหล่านี้ด้วย ถ้าผู้ใดเคยเป็นสมาชิกของคริสตจักรทั้งหลายซึ่งอยู่ในองค์การใหม่นี้ คนนั้นจำเป็นต้องรู้จักความรอดที่ถูกต้องและได้บังเกิดใหม่แล้ว และจะต้องรับบัพติศมาอีกครั้งหนึ่งตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์ คนที่ได้รับความรอดโดยพระคุณและความเชื่อจึงจะให้รับบัพติศมา

27 แน่นอน ในไม่ช้าการเคลื่อนไหวของคริสตจักรที่สัตย์ซื่อทั้งหลายได้ทำให้เกิดความไม่พอใจอย่างรุนแรงแก่พวกนักศาสนาของประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วพวกนี้ไม่ใช่คริสเตียนที่แท้จริง อย่างไรก็ตามตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปคริสตจักรแท้จะใช้ชื่อ "คริสเตียน" ไม่ได้เพราะว่ามีพวกสอนผิดเรียกตัวเองว่าเป็น "คริสเตียน" เช่นกัน ชื่อ "คริสเตียน" ได้ถูกขโมยไป และได้ถูกเรียกด้วยชื่ออื่น ๆ มากมาย บางครั้งก็ถูกเรียกชื่ออย่างหนึ่ง และบางครั้งก็ถูกเรียกชื่อเป็นอีกอย่างหนึ่ง เช่น "พวกมอนทานิสต์", "พวกเทอร์ทัลเลียนิสต์", "พวกโนเวซันนิสต์", "พวกพาเทอริสต์" เป็นต้น และมีบางพวกที่ถูกเรียกว่าพวก "อานาแบปติส" เพราะเหตุที่พวกเขาให้บัพติศมาอีกครั้งหนึ่งแก่คนเหล่านั้นที่เคยรับบัพติศมาเมื่อยังเป็นทารก ดังนั้นพวกนี้จึงถูกเรียกว่าพวก "อานาแบปติส"

28 ในปีค.ศ.426 หลังจากที่ได้มีการออกกฏบัญญัติเรื่องการให้บัพติศมาแก่ทารกเพียง 10 ปี ยุคที่น่ากลัวที่สุดที่รู้จักกันโดยทั่วไปเรียกว่า "ยุคมืด" ก็ได้เริ่มต้นขึ้น ช่วงเป็นยุคที่โหดร้ายทารุณจริง ๆ เป็นยุคที่มีดমনและหนองเลือดอย่างแท้จริง ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นเวลามากกว่า 10 ศตวรรษที่เส้นทางชีวิตของคริสเตียนที่สัตย์ซื่อก็เอนองไปด้วยเลือดของตนเอง โปรดสังเกตว่าบนแผนที่ที่มีชื่อต่าง ๆ มากมายที่ใช้เรียกพวกที่ถูกข่มเหงเหล่านี้ บางครั้งชื่อเหล่านี้ได้ถูกตั้งขึ้นตามชื่อผู้นำที่เป็นวีรบุรุษในขณะนั้น และบางครั้งก็ตั้งชื่อเพราะเหตุอื่น ๆ และบ่อยครั้งที่ชื่อแตกต่างกันซึ่งเป็นชื่อของกลุ่มคนพวกเดียวกัน แต่ได้กระจัดกระจายไปในประเทศต่าง ๆ หรือช่วงระยะเวลาต่างศตวรรษ ทำให้มีชื่อเรียกแตกต่างกันไป

29 ในช่วงต้นของ "ยุคมืด" นี้เอง ที่ได้มีการเริ่มต้นอย่างชัดเจนสำหรับตำแหน่งสันตะปาปาซึ่งได้เกิดขึ้นโดยลิโอที่ 2 ระหว่างปี ค.ศ.440-461 อย่างไรก็ตามนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีการใช้ตำแหน่งนี้ ซึ่งตำแหน่งนี้ก็คล้าย ๆ กับคริสตจักรคาทอลิกนั่นเองที่เกิดขึ้นมาจากการเปลี่ยนแปลง ชื่อตำแหน่งนี้ปรากฏขึ้นในครั้งแรกนั้นได้ใช้กับเจ้าอธิการของกรุงโรมในระหว่างปีค.ศ.296-304 และถูกนำมาใช้อย่างเป็นทางการโดยซีรีเซียส ซึ่งเป็นเจ้าอธิการของกรุงโรมในระหว่างปี 384-398 จากนั้นก็ถูกนำมาใช้ในทางราชการโดยลิโอที่ 2 ในระหว่างปี 440-461 และในปี 707 ก็ได้ใช้กันโดยทั่วไป ต่อมาอีกไม่กี่ศตวรรษกรีกออร์ทอด็อกซ์ก็ได้ประกาศว่าเป็นสิทธิใช้เฉพาะสันตะปาปาเท่านั้น

30 ตอนนี้นำเรามาสรุปเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดในช่วง 5 ศตวรรษแรกนี้

30.1 การเปลี่ยนแปลงจากการปกครองแบบประชาธิปไตยไปเป็นการปกครองคริสตจักรและนักเทศน์ อย่างค่อยเป็นค่อยไปที่ละเล็กทีละน้อย

30.2 การเปลี่ยนแปลงจาก "ความรอดโดยพระคุณ" ไปเป็นการ "รอดโดยการรับบัพติศมา"

30.3 การเปลี่ยนแปลงจาก "การให้บัพติศมาแก่ผู้เชื่อทั้งหลาย" ไปเป็น "การให้บัพติศมาแก่ทารก"

30.4 มีการจัดตั้งการปกครองตามลำดับชั้น มีการเข้าร่วมกันระหว่างคริสตจักรกับรัฐบาล

30.5 พระที่นั่งของจักรวรรดิถูกย้ายไปที่เมืองคอนสแตนติโนเปิล

30.6 มีการออกกฤษฎีกาให้บัพติศมาทารก และเป็นสิ่งที่บังคับให้ปฏิบัติตามด้วย

30.7 พวกคริสเตียนเริ่มต้นชมเพลงคริสเตียนด้วยกัน

30.8 "ยุคมืด" เริ่มต้นขึ้นในปีค.ศ.426

30.9 เขาใช้ดาบและคบเพลิงกลายเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่นำไปสู่ความรอดแทนที่จะเป็นข่าวประเสริฐนั้น

30.10 ลักษณะที่มี "เสรีภาพในการนับถือศาสนา" ได้สิ้นสุดลง และถูกฝังไว้และยังคงถูกฝังไว้เป็นเวลานานอีกหลายศตวรรษ

30.11 คริสตจักรที่สัตย์ซื่อทั้งหลายตามแบบพระคัมภีร์ใหม่ ไม่ว่าจะถูกเรียกชื่อว่าจะอะไรก็ตามได้ถูกตามล่าและถูกข่มเหงจากพวกคาทอลิก พวกที่ยังเหลืออยู่นั้นซึ่งกระจัดกระจายไปทั่วโลกก็ได้หาสถานที่หลบซ่อนตัวที่ไม่แน่นอนตามภูเขาลำเนาไพร หุบเขา ถ้ำและอุโมงค์

การบรรยายครั้งที่ 2 ปีค.ศ.600-1300

1 เราได้จบการบรรยายครั้งแรกไปแล้ว ด้วยการสิ้นสุดลง

ของศตวรรษที่ 5 แต่ยังมีอีกหลายสิ่งที่ได้เริ่มต้นขึ้นในศตวรรษต้น ๆ เหล่านี้ ซึ่งเราไม่ได้กล่าวถึงในการบรรยายครั้งแรก เราเพิ่งจะเข้าสู่ช่วงเวลาที่น่ากลัวซึ่งรู้จักกันในประวัติศาสตร์โลกว่าเป็น "ยุคมืด" เป็นยุคที่มีมืดมน นองเลือดและน่ากลัวที่สุด คริสตจักรโรมันคาทอลิกที่ถูกก่อตั้งขึ้นนี้ได้ข่มเหงพวกคริสเตียนอย่างรุนแรงโหดเหี้ยม และกระทำกันอย่างต่อเนื่อง สงครามซึ่งมุ่งหมายจะกวาดล้างพวกคริสเตียนที่หลบหนีให้สิ้นซากไปนั้น ได้เกิดขึ้นในหลายประเทศซ้ำแล้วซ้ำอีก และไม่เคยมืดความรุนแรงลงเลย "เส้นทางเลือด" นี้ได้ถูกทิ้งไว้ให้เห็นร่องรอย ซึ่งเกือบจะเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่ถูกทิ้งไว้ให้เห็นร่องรอยทั่วทุกแห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งทั่วประเทศอังกฤษ, เวลส์, แอฟริกา, อาร์เมเนีย และบัลแกเรีย และในที่อื่น ๆ ทุกที่ที่สามารถจะพบพวกคริสเตียน ซึ่งพวกเขาได้พยายามอย่างสุดกำลังที่จะซื้อสัตย์ต่อคำสั่งสอนตามพระคัมภีร์ใหม่อย่างเคร่งครัด

2 คราวนี้เราจะขอถึงความสนใจของคุณมายังสภาเหล่านี้ที่เรียกกันว่า "คริสตจักรสากล" หรือฝ่ายจักรวรรดิ ขอให้จดจำกันไว้ให้ดีว่าสภาเหล่านี้ได้ประกาศตัวว่า ได้ตั้งขึ้นบนพื้นฐานหรือได้วางรูปแบบเหมือนกับสภาที่ได้จัดตั้งขึ้นโดยพวกอัครสาวกและสาวกอื่น ๆ ที่กรุงเยรูซาเล็ม (ดูกิจการ 15:1) แต่ก็คงจะไม่มีสิ่งอื่นใดอีกแล้วที่มีชื่อเดียวกันแต่มีลักษณะที่ไม่เหมือนกันเช่นนี้ เดียวนี้และตรงนี้เอง เราจะขอถึงความสนใจมายังการประชุมสภา มีเพียง 8 ครั้งเท่านั้นที่สภาเหล่านี้ถูกเรียกมาประชุมร่วมกันโดยจักรพรรดิคนละคนกัน และไม่มีการประชุมสภาครั้งใดที่ถูกเรียกให้มาประชุมกันโดยสันตะปาปาเลย ซึ่งการประชุมสภาเหล่านี้ทุกครั้งที่จัดขึ้นท่ามกลางพวกคริสตจักรกรีกและคริสตจักรภาคตะวันออก อย่างไรก็ตามได้มีตัวแทนจากพวกคริสตจักรทางภาคตะวันตกหรือคริสตจักรโรมันมาเข้าร่วมประชุมบ้าง

3 การประชุมสภาเหล่านี้ในครั้งแรกนั้นจัดขึ้นที่เมืองนีซ หรือนีเซียในปี ค.ศ. 325 คอนสแตนตินมหาราชเป็นผู้เรียกประชุมสภา มีเจ้าอธิการเข้าร่วมประชุมจำนวน 318 คน

ครั้งที่ 2 ประชุมกันที่เมืองคอนสแตนติโนเปิล ในปีค.ศ.381 อีโอดเซีย มหาราชเป็นผู้เรียกประชุมสภา และมีเจ้าอธิการ 150 คน เข้าร่วมประชุม (ในศตวรรษแรก ๆ นั้น คำว่าเจ้าอธิการหมายถึงศิษยาภิบาลของคริสตจักรแต่ละแห่งเท่านั้น)

การประชุมสภาครั้งที่ 3 ได้ถูกเรียกให้มาประชุมโดยอีโอดเซียครั้งที่ 2 และโดยวาเลนเทียนที่ 3 ในการประชุมครั้งนี้มีเจ้าอธิการ 250 คน เข้าร่วมประชุมกันที่เมืองเอเฟซัสในปีค.ศ.431

การประชุมสภาครั้งที่ 4 ประชุมกันที่เมืองแคลซีดอน ในปีค.ศ. 451 จักรพรรดิมาเรียนเป็นผู้เรียกประชุม มีเจ้าอธิการหรือเจ้าอธิการ

ใหญ่เข้าร่วมประชุมประมาณ 500-600 คน (เจ้าอธิการใหญ่คือพวก คิซยาภิบาลของเมืองใหญ่ ๆ) ในระหว่างการประชุมสภาในครั้งนี้มีการ ประกาศหลักคำสอนที่รู้จักกันโดยทั่วไปในปัจจุบันนี้ว่าเป็น "การบูชา พระแม่มารีย์" นี่หมายถึงการนมัสการนางมารีย์มารดาของพระคริสต์ ในตอนแรกหลักคำสอนใหญ่นี้ได้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายเป็นอัน มาก มีหลายคนที่คัดค้านอย่างรุนแรง แต่หลักคำสอนนี้ก็ได้รับการสนับสนุนให้เป็นหลักคำสอนที่ถาวรของคริสตจักรคาทอลิกไปในที่สุด

การประชุมสภาครั้งที่ 5 ใน 8 ครั้งนี้ได้จัดขึ้นที่เมืองคอน-สแตนติโนเปิล (ซึ่งเป็นครั้งที่ 2 ที่ได้จัดการประชุมขึ้นที่เมืองนี้) จัส-ติเนียนเป็นผู้เรียกประชุมสภาในปีค.ศ.553 และมีเจ้าอธิการ 165 คน เข้าร่วมประชุม ดูเหมือนว่าการประชุมสภาในครั้งนี้จะเรียกให้มาประชุม กันเพื่อจะประกาศห้ามไม่ให้ใช้หนังสือบางเล่ม

ในปีค.ศ.680 ก็มีการเรียกประชุมสภาเป็นครั้งที่ 6 ซึ่งจัดขึ้นที่ เมืองคอนสแตนติโนเปิล และผู้ที่เรียกประชุมสภาคือคอนสแตนตินโฟโก-เนเทอร์ เพื่อจะกล่าวโทษลัทธิความเชื่อที่หันเหออกนอกกลุ่มนิกาย ใน ระหว่างการประชุมนี้ก็มีการถอดตำแหน่งผู้มีฉายาว่าสันตะปาปาโฮโน-เรียสออกจากราชการและห้ามเข้าร่วมในพิธีทางศาสนา อย่างไรก็ตาม ในเวลานี้ก็ยังไม่มีการประกาศว่าสันตะปาปาเป็นผู้ที่ไม่กระทำความผิด ใด ๆ เลย

การประชุมสภาครั้งที่ 7 ถูกเรียกให้มาประชุมกันที่เมืองนีเซียใน ปีค.ศ.787 นี่เป็นครั้งที่ 2 ที่ได้จัดการประชุมกันที่เมืองนี้ โดยจักรพรรดิ หลุยส์ไอรีนเป็นผู้เรียกให้มีการประชุมสภาในครั้งนี้ ดูเหมือนว่าในการ ประชุมครั้งนี้เองที่เป็นการเริ่มต้นอย่างชัดเจนของ "การนมัสการรูป-เคารพ" และ "การนมัสการนักบุญต่าง ๆ" เมื่อเป็นเช่นนี้คุณก็จะสังเกต ได้ว่าผู้คนเหล่านี้เริ่มที่จะกลายเป็นศาสนาเท็จเข้าไปทุกทีแล้ว แทนที่จะ มีความเป็นคริสเตียนมากขึ้น

การประชุมครั้งสุดท้ายของการประชุมสภาเรียกว่า "การประชุม สภาภาคตะวันออก" ซึ่งเป็นการประชุมสภาที่ถูกเรียกให้มาประชุมร่วม กันโดยจักรพรรดิองค์ต่าง ๆ นั้นได้จัดขึ้นในเมืองคอนสแตนติโนเปิลในปี ค.ศ.869 การประชุมสภาในครั้งนี้ได้ถูกเรียกให้มาประชุมร่วมกันโดย บาลีเลียส มารีโด คริสตจักรคาทอลิกได้ประสบกับปัญหาอย่างรุนแรง เนื่องจากเกิดการขัดแย้งอย่างรุนแรงระหว่างหัวหน้าของนิกายคาทอลิก ทั้ง 2 สาขา คือ ภาคตะวันออกกับภาคตะวันตก ซึ่งเป็นพวกกรีกกับพวก โรมัน ปอนเทียสชาวกรีกที่เมืองคอนสแตนติโนเปิลกับนิโคลาสที่ 1 ใน กรุงโรม ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่าง 2 ฝ่ายรุนแรงมากจนกระทั่งพวกเขาไม่ ยอมมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกัน ดังนั้นนิกายคาทอลิกจึงไม่มีผู้นำเลยในช่วงเวลา สั้น ๆ นี้ การเรียกประชุมสภาในครั้งนี้ก็เพื่อจะยุติปัญหาความยุ่งยาก

เรื่องนี้ ถ้าพอที่จะมีทางเป็นไปได้บ้าง ความแตกแยกในลำดับชั้นของ
นิกายนั้นไม่เคยยุติลงได้อย่างน่าพอใจเลยแม้กระทั่งทุกวันนี้ ตั้งแต่วัน
นั้นที่ผ่านมาเป็นเวลานานแล้วความพยายามทุกอย่างในการที่จะรักษา
ความแตกร้าวนั้นได้ล้มเหลวลง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาอำนาจของสันตะปา-
ปาก็อยู่ที่การใช้อิทธิพลเข้าครอบครอง และสันตะปาปาชาวโรมเป็นผู้ที่
เรียกประชุมสภาทุกอย่าง ไม่ใช่จักรพรรดิอีกต่อไปแล้ว ซึ่งจะได้กล่าวถึง
ในการประชุมสภาครั้งต่อ ๆ ไปภายหลังจากการบรรยายนี้

4 ยังมีหลักความเชื่อใหม่อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเรายังไม่ได้ให้
ความสนใจกับเรื่องนี้เลย ที่จริงแล้วยังมีหลักความเชื่อใหม่อื่น ๆ อีกมาก
มาโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักความเชื่อใหม่อีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่อง "พิธีศีล
มหาสนิทของทารก" ทารกไม่เพียงแต่ได้รับบัพติศมาเท่านั้น แต่ยังได้ถูก
รับเข้าไว้ในคริสตจักรและเป็นสมาชิกของคริสตจักรด้วย พวกทารกถูก
มองว่ามีสิทธิ์ที่จะเข้าร่วมในพิธีศีลมหาสนิท (อาหารขององค์พระผู้เป็น
เจ้า) ด้วย ปัญหาอยู่ที่ว่าจะให้พวกทารกกับพิธีนี้ได้อย่างไร แต่ปัญหานี้ก็
ได้ถูกตัดแปลงโดยการจุ่มขนมปังลงในเหล้าองุ่นนั้น และได้มีการปฏิบัติ
กันเช่นนี้มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว และหลังจากนั้นไม่นานก็มีหลักความ
เชื่อใหม่เพิ่มเติมเข้าไปในเรื่องนี้อีกคือมีการสอนว่านี่เป็นอีกวิธีหนึ่ง
ที่จะรับความรอดได้ และต่อมาก็มีหลักความเชื่อใหม่เพิ่มเติมเข้าไปใน
เรื่องเหล่านี้อีก เราจะกล่าวถึงเรื่องนี้อีกภายหลังการบรรยายนี้

5 ในการประชุมสภาคริสตจักรสากลครั้งที่ 4 ในช่วงศต-
วรรษที่ 5 ได้จัดการประชุมขึ้นที่เมืองแคลซีดอล ในปีค.ศ.451 ก็มีหลัก
ความเชื่อใหม่เพิ่มเติมเข้ามาในรายการของหลักความเชื่อใหม่ที่กำลัง
เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วขึ้นอีก หลักความเชื่อนี้เรียกว่า "การบูชาพระแม่-
มารีย์" หรือการนมัสการนางมารีย์มารดาของพระคริสต์ ดูเหมือนพวก
เขากำลังต้องการคนกลางคนใหม่ซึ่งอยู่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เพราะ
กว้างเกินไปที่จะมีคนกลางเพียงคนเดียวเท่านั้น ถึงแม้ว่าคนกลางคนนั้น
จะเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรับสภาพเป็นมนุษย์และทรง
เป็นพระเจ้าอย่างแท้จริงก็ตาม พวกเขาคิดว่าจำเป็นที่จะต้องมียางมารีย์
เป็นคนกลางอีกคนหนึ่ง ดังนั้นจะต้องอธิษฐานต่อนางมารีย์และนางก็จะ
อธิษฐานต่อพระคริสต์อีกทีหนึ่ง

6 มีหลักความเชื่อใหม่อื่น ๆ อีก 2 เรื่องที่ได้เพิ่มเติมเข้า
ในความเชื่อของพวกคาทอลิกในศตวรรษที่ 8 มีการประกาศหลักความ
เชื่อทั้ง 2 เรื่อง คราวนี้เกิดขึ้นในการประชุมสภาครั้งที่ 2 ที่เมืองนีเซีย
(นีซ) ซึ่งเป็นการประชุมสภาครั้งที่ 2 ที่จัดขึ้นที่เมืองนี้ (ปีค.ศ.787)
หลักความเชื่อเรื่องแรกในจำนวน 2 เรื่องนี้เรียกว่า "การนมัสการรูป-
เคารพ" ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างชัดเจนทีเดียว

ที่พระเจ้าตรัสว่า "อย่าทำรูปเคารพสักสำหรับตน" (อพยพ

20:3-5) นี่เป็นอีกส่วนหนึ่งที่เพิ่มเติมขึ้นมาจากศาสนาที่ตนเอง แล้วก็ตามมาด้วย "การนมัสการนักบุญต่าง ๆ" พระคัมภีร์ไม่ได้ให้นมัสการนักบุญต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ดูเหมือนมีเพียงตัวอย่างเดียวเท่านั้นที่แสดงถึงการนมัสการนักบุญ (วิสุทธีชน) คือการที่เศเรซฐูที่ตายไปแล้วได้อธิษฐานขอต่ออับราฮัม (วิสุทธีชน) (ลูกา 16:24-31) ซึ่งเขาริงวอนให้อับราฮัม (วิสุทธีชน) ช่วยเหลือเขา แต่อับราฮัมไม่สามารถที่จะช่วยเหลือเขาได้เลย แสดงให้เห็นว่าการนมัสการนักบุญต่าง ๆ เป็นเรื่องไร้เงาที่เลวที่สุด นี่เป็นเพียงคำสอนผิดบางอย่างเท่านั้นที่พวกคาทอลิกได้เปลี่ยนหลักคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์คริสตจักรช่วงนี้เท่านั้น

7 ในช่วงเวลาที่ผ่านมานั้นพวกที่ถูกข่มเหงก็ถูกเรียกชื่อแตกต่างกันไปเช่น พวกโดนาทิสต์, พวกพาเทอริสต์, พวกคาธารี, พอลิเซียเนสส์, และพวกอานาแบปติส และต่อมาอีกไม่นานก็มีพวกเปโตรบรัสเซียเนสส์, พวกอานอลิสต์, พวกเฮนริเซียนส์, พวกอัลบิเจนส์, และพวกวอลเดนส์ ในกลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้บางกลุ่มก็ปรากฏให้เห็นเด่นชัดขึ้นเป็นบางครั้งเท่านั้น แต่มีบางกลุ่มที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดอยู่ตลอดเวลาเนื่องจากพวกเขาถูกข่มเหงอย่างรุนแรงและไม่เคยหยุดหย่อนเลย

8 ขอให้เข้าใจว่าพวกที่ถูกข่มเหงทั้งหมดนี้ไม่ได้รู้คำสอนต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ทุกเรื่องเพราะมีพระคัมภีร์แค่บางส่วนเท่านั้น แต่โดยส่วนรวมแล้วพวกเขายังมีความสัตย์ซื่อ และถ้าดูการประพฤติที่พวกเขาแสดงออกมาแล้วจะเห็นว่า มีความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าอย่างน่าชื่นชมทีเดียว จงระลึกเสมอว่าในเวลาที่ได้ผ่านมานานแล้วนั้น หลายคนในพวกเขาที่มีแต่เพียงบางส่วนของพระคัมภีร์ใหม่หรือมีเพียงพระคัมภีร์เดิมเท่านั้น เพราะยังไม่ได้ถูกรวบรวมจัดพิมพ์ขึ้นเป็นเล่ม แต่ได้เขียนขึ้นด้วยมือบนแผ่นหนังหรือหนังสัตว์หรือบางสิ่งที่มีลักษณะคล้ายกัน ดังนั้นจึงมีขนาดใหญ่หนาเทอะทะ ถ้าพอจะมีบ้างก็คงจะมีไม่กี่ครอบครัวไม่กี่คริสตจักรที่มีพระคัมภีร์รวมทั้งเล่มอย่างสมบูรณ์ และก่อนที่พระคัมภีร์จะเสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์นั้น (เมื่อสิ้นศตวรรษที่ 4) ก็มีต้นฉบับพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหมดอยู่เพียงไม่กี่เล่มเท่านั้น จากต้นฉบับที่รู้จักกันทั่วไป 1,000 เล่มนั้น มีประมาณ 30 เล่มเท่านั้นที่มีพระคัมภีร์อยู่ครบสมบูรณ์ทุกฉบับ

9 นอกจากนี่ตลอดช่วงเวลาของ "ยุคมืด" และช่วงเวลาของการถูกข่มเหงนี้ ก็มีการใช้ความพยายามอย่างมากมายที่จะทำลายพระคัมภีร์ที่เป็นต้นฉบับ ซึ่งพวกที่ถูกข่มเหงมีไว้ในครอบครอง เพราะเหตุนี้จึงมีอยู่หลายครั้งที่คนพวกนี้มีพระคัมภีร์บางส่วนเพียงนิดเดียวเท่านั้น

10 ขอให้สังเกตให้ดีว่า พวกคาทอลิกได้ใช้แผนการและมาตรการที่รุนแรงเพื่อป้องกันการแพร่กระจายความคิดเห็นที่ตรงข้าม

กับความคิดเห็นของพวกเขา ประการแรกคือวารสารทุกอย่างทุกชนิดจะถูกรวบรวมมาเผาไฟเสีย เว้นแต่หนังสือของพวกเขาทอลิก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือเหล่านี้ เขาได้ทำลายตามแผนการและมาตรการของเขาอย่างรุนแรงและต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้ยากแก่การค้นหาในประวัติศาสตร์และที่จะเข้าใจได้อย่างชัดเจน นักเขียนและนักเทศน์ที่มีความยึดมั่นในความจริงเกือบจะทุกคนได้พลีชีพเพราะความเชื่อนั้น นี่เป็นช่วงเวลาของเลือดโดยไม่กลัวความตาย พวกที่มีความเชื่อออกนอกกลุ่มนอกรทาง (และได้ชื่อที่ถูกต้องให้) ทุกกลุ่มไม่ว่าจะมีชื่ออะไรก็ตามและอยู่ที่ไหนก็ตามได้ถูกข่มเหงอย่างโหดเหี้ยม พวกโดนาทิสต์และพวกพอลิเซียนส์ เป็นพวกที่เห็นได้อย่างชัดเจนในยุคแรก ๆ นั้น พวกคาทอลิกได้กล่าวหาทุกคนที่ปฏิเสธไม่ยอมรับร่วมกับความเชื่อของพวกเขาคือให้กลับไปเชื่อแบบคาทอลิก และได้กล่าวหาพวกคริสเตียนว่าเป็นพวกที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง คนเหล่านั้นที่เรียกกันว่าพวกคาทอลิกได้กลายเป็นศาสนาเท็จและลัทธิยิวขึ้นเรื่อย ๆ มากกว่าที่จะเป็นคริสเตียน และเอนเอียงไปทางการใช้อำนาจกฎหมายบ้านเมืองมากกว่าที่จะใช้อำนาจของความเชื่อ พวกเขาได้ออกกฏบัญญัติใหม่ ๆ มากขึ้นเรื่อย ๆ มากกว่าที่เขาจะถือรักษาบัญญัติเก่า ๆ ไว้

11 เรื่องต่อไปนี้เป็นความเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ บางเรื่องจากที่มีอยู่มากมายหลายเรื่องที่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากหลักคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ในช่วงศตวรรษเหล่านี้ บางทีการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้อาจจะไม่ได้เสนอให้ทราบตามลำดับ การประกาศอย่างเป็นทางการของการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ บางครั้งก็ไม่สามารถที่จะทราบวันเวลาที่แน่นอนของจุดเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงได้เลย การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ก็มีส่วนคล้ายกับระบบคาทอลิกทั้งหมดคือเป็นการเติบโตที่ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีแรก ๆ นั้นหลักคำสอนหรือคำสอนต่างๆ ของพวกเขาเหล่านั้น มีการเปลี่ยนแปลงที่ดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอ คือมีการเพิ่มเติมหรือตัดออกหรือการแทนที่หรือการยกเลิก ขณะนี้คริสตจักรคาทอลิกไม่ได้เป็นคริสตจักรที่แท้จริงตามพระคัมภีร์ใหม่อีกต่อไปแล้ว คริสตจักรคาทอลิกไม่ได้เป็นพระกายที่ดำเนินตามพระบัญญัติของพระเจ้าที่ทรงประทานไว้ให้ต่อไปอีกแล้ว แต่ได้ใช้อำนาจทางด้านบัญญัติโดยมีการออกกฏบัญญัติใหม่ๆ อย่างชะมัดเข้มแข็งเพื่อเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกพระบัญญัติเก่า ๆ ตามอำเภอใจของตนเอง

12 มีหลักคำสอนใหม่หรือคำประกาศเรื่องใหม่หลายๆ เรื่องที่ได้เกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ก็คือ การประกาศว่า “นอกเหนือจากคาทอลิกคริสตจักรอื่น ๆ ไม่มีความรอด” ซึ่งแน่นอนนั่นหมายถึงคริสตจักรคาทอลิกเป็นหนทางรอดทางเดียวเท่านั้นเอง ขณะที่พวกเขาได้ประกาศว่าไม่มีทางอื่นอีกแล้ว และเขายังเชิญชวนว่าจงเป็นคาทอลิกเถิดหรือมิเช่นนั้น

นั้นก็หลงหายไป ไม่มีทางเลือกอื่นได้อีกเลย

13 หลักคำสอนเรื่องกุศลผลบุญต่าง ๆ และการช่ายกุศลผลบุญเหล่านั้นเป็นทางใหม่อีกทางหนึ่งที่ได้หลงออกไปจากคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่อย่างร้ายแรง แต่การที่จะทำให้คำสอนเรื่องใหม่นี้เกิดผลได้อย่างแท้จริงนั้น จำเป็นต้องมีคำสอนใหม่อีกเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือจะต้องมีการกำหนดบัญญัติฝักจำนวนมากไว้ก่อนคือบัญญัติที่ฝักไว้ในสวรรค์นั่นเอง แต่สามารถสะสมบุญขึ้นได้เมื่อยังอยู่ในโลกมนุษย์ เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการสอนให้ทำบุญโดย "การทำความดีต่าง ๆ" เพื่อเป็นวิธีที่จะได้รับชมรอต และเป็นวิธีที่จะเพิ่มเติมบางสิ่งบางอย่างเข้าไปในบัญญัติฝักนี้ซึ่งจะถอนออกมาใช้ก็ได้ อย่างไรก็ตามจำนวนขนาดใหญ่จำนวนแรกที่ฝักเข้าไปในบัญญัติบนสวรรค์นั้นก็คืองานของพระเยซูเจ้านั่นเอง เพราะพระองค์ไม่ได้กระทำความชั่วใด ๆ เลย การที่พระองค์ได้ทรงกระทำความดีต่าง ๆ ใว้ นั้นไม่จำเป็นสำหรับตัวพระองค์เลย ดังนั้นการทำดีทุกอย่างของพระองค์จึงสามารถที่จะเข้าบัญญัติฝักนั้นได้และเป็นที่น่าพอใจว่าได้เข้าบัญญัติฝักนั้นเรียบร้อยแล้ว นอกจากจำนวนนี้แล้วก็มีการทำดีต่าง ๆ ที่เพิ่มเติมเข้ามาอีก (เป็นการเพิ่มเติมจากที่แต่ละคนจำเป็นต้องมีสำหรับตัวเขาเอง) โดยพวกอัครสาวกและโดยคนดีทุกคนที่มีชีวิตอยู่ต่อมาภายหลัง การทำดีเหล่านี้ก็จะเพิ่มเติมเข้าไปในบัญญัติฝักนั้น ทำให้กลายเป็นบัญญัติฝักขนาดใหญ่โตมหึมาทีเดียว และจำนวนใหญ่โตมหึมานี้ก็จะเพิ่มเข้าไปในบัญญัติฝักของคริสตจักรซึ่งก็คือคริสตจักรคาทอลิกแห่งเดียว นั่น และคริสตจักรคาทอลิกนั้นก็จะได้รับอนุญาตให้ใช้บัญญัติฝักนี้ตามความจำเป็น สำหรับคนที่ทำบาปไว้มากและก็จะคิดบัญญัติเอาจากบัญญัติฝักนี้เท่าที่คริสตจักรจะเห็นสมควร เพราะแต่ละคนก็ต้องการบัญญัติฝักในสวรรค์ทั้งนั้น เพราะเหตุนี้จึงมีการช่ายกุศลผลบุญเหล่านั้นด้วย คนทั้งหลายสามารถจะซื้อสำหรับตัวเองหรือสำหรับเพื่อนของเขา หรือแม้แต่สำหรับเพื่อนที่ตายไปแล้ว ราคาที่แตกต่างกันไปตามสัดส่วนของความผิดที่ได้กระทำลงไปหรือที่จะกระทำลงไปนั้น ซึ่งบางครั้งคาทอลิกก็ยังยอมรับว่า เป็นเรื่องที่ทำให้กระทำกันจนเกินเลยไป นักประวัติศาสตร์หรือนักสารานุกรมบางคนได้บอกรายการราคาต่าง ๆ ที่กำหนดไว้สำหรับความบาปต่าง ๆ ที่จะต้องซื้อจากกุศลผลบุญเหล่านั้น

14 แม้กระนั้นก็ยังมีความเชื่อใหม่อีกเรื่องหนึ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งเพื่อจะทำให้หลักความเชื่อ 2 เรื่องสุดท้ายนั้นเกิดผลขึ้นมาได้โดยตลอด หลักความเชื่อใหม่นี้เรียกว่า "ไฟชำระ" ซึ่งเป็นสถานที่ที่เกิดขึ้นกึ่งกลางระหว่างสวรรค์กับนรก และเป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องมาหยุดอยู่ที่นี้เพื่อจะถูกชำระจากความบาปทุกอย่างซึ่งมีความรุนแรงน้อยกว่าความบาปทั้งหลายที่ทำให้พิณาศนั้น แม้แต่ "พวกนักบุญ" (วิสุทธิชน) ก็จะต้องผ่านไฟชำระและจะต้องอยู่ที่นั่นจนกว่าจะถูกชำระด้วยไฟ

เสียก่อน เว้นแต่ว่าพวกเขาจะได้รับการช่วยเหลือจากบัญชีฝากนั้น และพวกเขาจะได้รับการช่วยเหลือนี้ได้โดยการอธิษฐาน หรือด้วยการจ่ายเป็นค่ากุศลผลบุญเหล่านั้น โดยคนที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น นั่นคือการขายกุศลผลบุญนั่นเอง จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าการหลงออกจากคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ไปเรื่องหนึ่งก็จะนำไปสู่การหลงออกไปในเรื่องอื่นๆอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

15 ตอนนี่จึงเป็นโอกาสอันดีที่จะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างโรมันคาทอลิกกับกรีกคาทอลิก

15.1 ในเรื่องเชื้อชาติ พวกกรีกคาทอลิกเป็นพวกเชื้อชาติสลาฟซึ่งรวมทั้งพวกกรีก, รัสเซีย, บัลกาเรีย, เซอร์เบีย, เป็นต้น ซึ่งเป็นพวกที่พูดภาษากรีก พวกโรมันคาทอลิกนั้นส่วนใหญ่เป็นพวกเชื้อชาติลาติน ซึ่งรวมทั้งอิตาลี, ฝรั่งเศส, สเปน, อเมริกาใต้และอเมริกากลาง, เม็กซิโก, เป็นต้น

15.2 พวกกรีกคาทอลิกปฏิเสธการพรมน้ำหรือเทน้ำในการบัพติศมา พวกโรมันคาทอลิกใช้การพรมน้ำมาตลอดโดยอ้างว่าตัวเองมีสิทธิ์ที่จะเปลี่ยนแปลงจากหลักความเชื่อเดิมของพระคัมภีร์ที่ใช้การจุ่มน้ำนั้นได้

15.3 พวกกรีกคาทอลิกยังคงถือปฏิบัติในเรื่องการให้พิธีศีลมหาสนิทแก่ทารกอยู่ แต่พวกโรมันคาทอลิกนั้นได้เลิกพิธีนี้ไปแล้ว แม้ว่าจะครั้งหนึ่งจะเคยสอนว่าพิธีนี้เป็นวิธีอีกวิธีหนึ่งที่จะรับความรอดได้

15.4 พวกกรีกคาทอลิกทำพิธีศีลมหาสนิทโดยการแจกเหล้าองุ่นและขนมปังแก่ชาวคาทอลิก (คนที่ไม่ใช่บาทหลวง) พวกโรมันคาทอลิกนั้นแจกขนมปังแก่ชาวคาทอลิกเท่านั้น ส่วนพวกบาทหลวงจะดื่มเหล้าองุ่น

15.5 พวกกรีกคาทอลิกให้พวกบาทหลวงของตนแต่งงานได้ แต่พวกโรมันคาทอลิกห้ามพวกบาทหลวงแต่งงาน

15.6 พวกกรีกคาทอลิกปฏิเสธหลักคำสอนที่ว่าสันตะปาปา "จะกระทำผิดไม่ได้" แต่พวกโรมันคาทอลิกยอมรับและยืนยันหลักคำสอนนี้

ที่ผ่านมาข้างต้นนี้เป็นเพียงข้อสำคัญ ๆ ปลิกย่อยที่แตกต่างกัน มิฉะนั้นก็จะดูเหมือนว่าคริสตจักรโรมันคาทอลิกและกรีกคาทอลิกคงจะไปด้วยกันได้ดีทีเดียว

16 ในการบรรยายของเรา เราเพิ่งจะสิ้นสุดศตวรรษที่ 9 และเดี๋ยวนี้เรากำลังเริ่มต้นศตวรรษที่ 10 โปรดสังเกตแผนที่ตั้งตรงนี้เองที่ได้เกิดการแตกแยกกันระหว่างโรมันคาทอลิกกับกรีกคาทอลิก ขณะที่ศตวรรษต่าง ๆ กำลังผ่านไปโดยไม่ช้าคุณก็จะได้เห็นกฎบัญญัติ และหลักคำสอนใหม่ เรื่องอื่น ๆ รวมทั้งการข่มเหงอย่างรุนแรงที่สุดอีกด้วย

(Schaff, Herzogg, เอนไซโคลปีเดียร์ ฉบับที่ 11 หน้า 901)

“เส้นทางเลือด”

17 ข้าพเจ้าขอถึงความสนใจของคุณมายังคนเหล่านี้ ที่ตกอยู่ใต้เงื้อมมือของการข่มเหงอย่างรุนแรงนั้น ถ้าคน 50 ล้านคนได้ตายไปเพราะถูกข่มเหงในช่วงระหว่าง 1,200 ปีของยุคที่เราเรียกกันว่า “ยุคมืด” ตามที่ประวัติศาสตร์ได้สอนไว้ นั่นเป็นเช่นนั้นพวกเขาก็ตายเร็วกว่าอัตราการตายเฉลี่ย 4 ล้านคนต่อทุก ๆ 100 ปี นี่ดูเหมือนว่าเกือบจะอยู่เหนือขีดการรับรู้ของมนุษย์เลยทีเดียว ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วว่าเงื้อมมือที่ไร้เมตตาและเปราะเปื้อนไปด้วยเลือดของผู้ที่ยอมพลีชีพนี้ ได้ข่มเหงเช่นฆ่าพวกพอลิเซียนส์, พวกอาร์โนลดิสต์, พวกเฮนริเซียนส์, พวกเบโตรบรัสเซียนส์, พวกอัลบิเจนส์, พวกวอลเดนส์, และพวกอานาแบปติสต์ ซึ่งแน่ที่เดี๋ยวว่าจะต้องข่มเหงบางพวกมากกว่าพวกอื่น ๆ แต่เราจะขอผ่านเรื่องที่น่ากลัวนี้ไปอย่างรวดเร็ว

18 ในช่วงระยะเวลาที่มีการประชุมสภาเป็นครั้งคราวหลายรอบ แต่ไม่ใช่ทุกกลุ่มเข้าร่วมประชุม มีเพียงแค่บางกลุ่มเท่านั้น ซึ่งในการประชุมแต่ละครั้งเพื่อออกกฎบัญญัติหรือแก้ไขกฎบัญญัติให้เป็นกฎหมายรัฐธรรมนูญ โดยที่การแก้ไขกฎบัญญัติต่าง ๆ ได้กระทำผิดต่อคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ ให้เข้าใจว่าเป็นการประทุติของคริสตจักรที่เป็นของรัฐบาล และคริสตจักรเช่นนี้ได้กลายเป็นศาสนาที่จืดจางกว่าที่จะกระทำตามพระคัมภีร์

19 เมื่อคนหนึ่งคนใดละทิ้งพระคัมภีร์ใหม่ในฐานะที่เป็นพระบัญญัติทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับชีวิตคริสเตียน ไม่ว่าจะในแง่ส่วนตัวหรือแง่คริสตจักรทั้งหมดก็ตาม คนนั้นก็ไต่หลงออกไปสู่มหาสมุทรอันไม่มีขอบเขตเสียแล้ว กฎบัญญัติที่ผิด ๆ ข้อหนึ่งข้อใด (และกฎบัญญัติข้อหนึ่งข้อใดที่ได้เพิ่มเติมเข้าไปในพระคัมภีร์ ก็เป็นข้อที่ผิดด้วย) ในไม่ช้าก็จะทำให้เกิดกฎบัญญัติข้ออื่น ๆ ขึ้นมาอีก และกฎบัญญัติข้ออื่น ๆ ก็จะทำให้เกิดข้อบัญญัติข้ออื่นขึ้นมาอีกโดยไม่มีวันจบสิ้น นี่คือสาเหตุที่พระคริสต์ไม่ได้ประทานให้คริสตจักรทั้งหลายของพระองค์และนักเทศน์ต่าง ๆ มีอำนาจในการออกบัญญัติได้ และก็อีกนั่นแหละนี่คือเหตุที่พระคัมภีร์ใหม่ได้ปิดท้ายด้วยถ้อยคำสำคัญเหล่านี้ “ข้าพเจ้าเตือนทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มเติมคำเข้าไปในหนังสือนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้แก่ผู้นั้น และถ้าผู้ใดตัดข้อความออกจากหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะทรงเอาส่วนแบ่งของผู้ที่มีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต และที่มีอยู่ในเมืองบริสุทธ์นั้น และจากสิ่งที่มีเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ไปเสีย” (วิว 22:18-19)

หมายเหตุ: เราได้แทรกข้อความนี้ไว้ที่นี่เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจขอให้คริสตจักรแบปติสต์ทั้งหลายระมัดระวัง แม้แต่เรื่องในการตัดสินใจ

เรื่องอื่น ๆ ซึ่งบางครั้งได้ผ่านเข้ามาในการประชุมใหญ่ของพวกเขา การตัดสินใจเหล่านี้อาจจะถูกตีความว่าเป็นกฎบัญญัติหรือกฎเกณฑ์ของการปกครองคริสตจักรไปเสียก็ได้ แต่พระคัมภีร์ใหม่นั้นมีพระบัญญัติและกฎเกณฑ์อยู่แล้ว

20 ในหนังสือเล่มนี้ จะไม่อธิบายมากนักถึงการประชุมสภาหรือการประชุมเพื่อออกกฎหมายต่างๆ นอกจากเรื่องที่เป็นจำเป็นจะต้องกล่าวถึงบ้าง

21 การประชุมสภาของภาคตะวันตกหรือสภาคาทอลิกนี้เป็นการเรียกประชุมโดยพวกสันตะปาปาทั้งหลาย การประชุมครั้งแรกเริ่มต้นในปีค.ศ.1123 โดยคาลิกซ์ที่ 2 เป็นผู้เรียกประชุม ซึ่งมีเจ้าอธิการ 300 คนเข้าร่วมประชุมในครั้งนั้น การประชุมนั้นมีการประกาศห้ามมิให้พวกบาทหลวงของโรมันคาทอลิกแต่งงาน ซึ่งเรียกกฎข้อนี้ว่าการถือพรหมจรรย์ของบาทหลวง ข้าพเจ้าจะไม่เล่ารายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับการประชุมในวันนั้น

22 อีกหลายปีต่อมาในปีค.ศ.1139 สันตะปาปาอินโนเซนที่ 2 ได้เรียกให้มีการประชุมขึ้นเฉพาะเพื่อประณามคริสเตียนที่ชื่อสตัย 2 พวก คือพวกเปโตรบรัสเซียนส์และพวกอาร์โนลดีสต์

23 ภายหลังจากประชุมครั้งนั้นไป 40 ปีต่อมาในปีค.ศ.1179 อเล็กซานเดอร์ที่ 3 ได้เรียกให้มีการประชุมขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นการประชุมกล่าวโทษที่พวกเขาเรียกว่า "ความผิดและการไม่เคารพนบนอบต่าง ๆ" ของพวกวอลเดนส์และพวกอัลบิเจนส์

24 หลังการประชุมครั้งนั้นไป 36 ปี ก็มีการเรียกประชุมขึ้นอีกโดยสันตะปาปาอินโนเซนที่ 3 การประชุมครั้งนั้นจัดขึ้นในปีค.ศ.1215 และดูเหมือนว่าจะมีผู้เข้าร่วมประชุมมากที่สุดเมื่อเทียบกับการประชุมใหญ่ทุกครั้ง ตามบันทึกประวัติศาสตร์ของการประชุมในครั้งนั้น "มีพวกเจ้าอธิการ 412 คน และพวกหัวหน้าบาทหลวงประจำวิหาร 800 คน, เอกอัครราชทูตหลายคนจากราชสำนักไบซันไทน์, มีเจ้าชายหลายองค์ และพวกขุนนางมากมายเข้าร่วมในการประชุมครั้งนี้" เราจะเห็นได้ว่าการจัดประชุมในครั้งนั้นมีได้มีการพิจารณากันเฉพาะในด้านฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้น

ในครั้งนั้นมีการประกาศหลักคำสอนใหม่เรื่อง "การเปลี่ยนแปลงไปเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์" ซึ่งเป็นการจงใจที่จะให้ชนมปังกับเหล้าองุ่นของพิธีศีลมหาสนิทนั้นเปลี่ยนสภาพไปเป็นพระกายและพระโลหิตที่แท้จริงของพระคริสต์หลังจากที่บาทหลวงได้อธิษฐานแล้ว และในอีกไม่กี่ศตวรรษต่อมาหลักคำสอนนี้ในท่ามกลางหลักคำสอนอื่นๆ ได้ปลุกเร้าให้เกิดการเคลื่อนไหวของพวกผู้นำที่ทำการปฏิรูปอีก แน่ที่เดียวที่หลักคำสอนนี้ได้สอนว่า ทุกคนที่เข้าร่วมในพิธีศีลมหาสนิทก็ได้รับประทาน

พระกายและเต็มพระโลหิตของพระคริสต์เข้าไปจริง ๆ อีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องการสารภาพบาปที่หมู่ซึ่งเป็นการสารภาพบาปของคนหนึ่งคนใดที่หมู่ ของบาทหลวง ก็เป็นหลักคำสอนใหม่อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะมีจุด เริ่มต้นมาจากการประชุมในครั้งนั้น เป็นไปได้ที่เดี๋ยวกว่าการกระทำที่นอง- เลือดและโหดเหี้ยมที่สุดที่ได้กระทำต่อมนุษยชาติในประวัติศาสตร์โลก ทั้งหมดก็เกิดขึ้นจากสิ่งที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า "ศาลค้นหาและลงโทษ พวกลัทธินอกคอก" และศาลอื่น ๆ ที่มีลักษณะเดียวกัน ซึ่งเป็นศาลที่ได้รับมอบหมายให้พิจารณาคดีพวกที่ถูกเรียกว่า "พวกลัทธินอกคอก" ดู เหมือนว่าโลกทั้งโลกจะมีหนังสือมากมายที่ถูกเขียนขึ้นเพื่อกล่าวโทษ ความโหดเหี้ยมนั้น ถึงกระนั้นก็ตามความโหดเหี้ยมนั้นก็ได้เริ่มต้นขึ้น และกระทำกันอย่างต่อเนื่องโดยคนที่อ้างว่าได้รับการทรงนำ และได้รับการ ควบคุมจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ดูเหมือนว่าไม่มีความป่าเถื่อนที่แท้- จริงในประวัติศาสตร์ใด ๆ ทั้งหมดที่จะป่าเถื่อนไปกว่านี้อีกแล้ว ไม่มีเลย จริง ๆ ข้าพเจ้าจะไม่พยายามที่จะบรรยายถึงมันด้วยซ้ำ ข้าพเจ้าเพียงแต่ จะขอแนะนำให้อ่านหนังสือบางเล่มที่เขียนเกี่ยวกับ "ศาลค้นหาและ ลงโทษพวกลัทธินอกคอก" และให้ผู้อ่านอ่านและศึกษาด้วยตัวเอง และ ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นในการประชุมเดียวกันนี้ราวกับว่า ที่ทำลงไปแล้ว นั้นยังไม่เพียงพอ นั่นก็คือการออกพระราชบัญญัติให้กำจัด "ลัทธินอก- คอก" ทั้งหมดให้สิ้นซากข้างเป็นหน้ากระดาษที่ดำมืดอะไรเช่นนั้น ใช่ แล้ว เป็นหน้ากระดาษที่มีดมนหลาย ๆ แผ่น ซึ่งได้ถูกเขียนเข้ามาใน ประวัติศาสตร์โดยพระราชบัญญัติที่ชั่วร้ายเหล่านี้

25 ในปีค.ศ.1229 หลังจากการประชุมที่นำกลัวครั้งสุดท้าย- ท้ายได้ผ่านพ้นไปเพียง 14 ปีเท่านั้นก็มีการจัดประชุมขึ้นอีกครั้งหนึ่ง (ดูเหมือนว่าการประชุมในครั้งนั้นจะไม่ใช่การประชุมสากล) การประชุม ครั้งนี้เรียกว่า การประชุมสภาที่เมืองเทาลูส์ มีเรื่องหนึ่งที่สำคัญที่สุดใน ประวัติศาสตร์ทั้งหมดของคาทอลิก ที่ได้มีการประกาศออกไปจากการ ประชุมในครั้งนั้นและได้มีการประกาศให้ชาวคาทอลิกทั้งหมดคือห้าม สมาชิกทุกคนของคริสตจักรคาทอลิกทุกแห่งอ่านพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นพระ วจนะของพระเจ้า ยกเว้นพวกบาทหลวงหรือเจ้าหน้าที่ระดับสูงนั้น ช่าง เป็นกฎบังคับที่น่าประหลาด เพราะได้มีคำสอนอย่างชัดเจนในพระคัม- ภีร์แล้วว่าให้ "จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมี ชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา" (ยอห์น 5:39)

26 ยังมีการประชุมสภาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งได้เรียกประชุมร่วม กันที่เมืองไลออนส์ การประชุมสภาในครั้งนั้นถูกเรียกประชุมโดยสัน- ตະปาปาอินโนเซนที่ที่ 4 ในปีค.ศ. 1245 ดูเหมือนว่าการประชุมในครั้ง นั้นมีเป้าหมายหลักเพื่อจะตัดความสัมพันธ์กับจักรพรรดิเฟรดเดอริคที่ 1 แห่งเยอรมันไม่ให้เข้าร่วมพิธีกรรม และเพื่อถอดพระองค์ออกจากตา-

แห่งด้วยคริสตจักรซึ่งเข้าร่วมกับรัฐบาลในปีค.ศ. 313 ในสมัยของ กษัตริย์คอนสแตนตินมหาราชนั้น บัดนี้ได้กลายเป็นประมุขของบ้าน-เมืองไปเสียแล้ว และได้ควบคุมการเมืองในการปกครองประเทศ สามารถแต่งตั้งและถอดกษัตริย์กับนางกษัตริย์ออกได้ตามอำเภอใจ

27 ในปีค.ศ.1274 ได้มีการเรียกให้มาประชุมสภาาร่วมกัน อีกครั้งหนึ่งเพื่อรวมกรีกคาทอลิกและโรมันคาทอลิกที่ยิ่งใหญ่นั้นให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่การประชุมยิ่งใหญ่นั้นก็ได้ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง และไม่ได้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้

การบรรยายครั้งที่ 3 ปีค.ศ.1400-1600

1 ศตวรรษที่ 15, 16 และ 17 สามศตวรรษนี้เป็นช่วงเวลาหนึ่งที่มีเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมายเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์โลกทั้งปวง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาได้มีการปฏิวัติเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องภายในคริสตจักรคาทอลิก ทั้งฝ่ายโรมันคาทอลิก และฝ่ายกรีกคาทอลิก เพื่อแสวงหาการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น ที่จริงการตื่นตัวจากคุณธรรมที่หลับไหลอยู่ช้านาน และความปรารถนาที่จะมีการปฏิรูปนั้นได้เริ่มต้นขึ้นในศตวรรษที่ 13 หรือบางทีอาจจะก่อนหน้านั้นเล็กน้อยด้วยซ้ำไป ดูเหมือนว่าประวัติศาสตร์ได้ระบุน้อยอย่างชัดเจนแล้ว

2 ให้เราย้อนหลังไปสักเล็กน้อย จากการที่คริสตจักรคาทอลิกได้หลงไปจากคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่มากมายหลายเรื่อง จากการที่มีกฎบัญญัติต่าง ๆ ที่โหดเหี้ยมและอันแปลกประหลาด จากการที่มีสภาพศีลธรรมที่ตกต่ำและจากการที่มีอภิชนชั้นของพวกเขาที่คลั่งไคล้ไปด้วยกลิ่นคาวเลือดของผู้ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อเป็นล้าน ๆ คนนั้น ทำให้เกิดความไม่พอใจและเกิดความสะอิดสะเอียนในหมู่ผู้สนับสนุนคริสตจักรคาทอลิกหลายคน ซึ่งเป็นพวกที่มีแนวทางที่ประเสริฐกว่าระบบ, กฎบัญญัติต่าง ๆ, หลักคำสอนทั้งหลายและการประพฤติต่าง ๆ ของพวกเขาเอง จึงมีผู้ที่กล้าหาญและคนที่ดีที่สุด และพวกบาทหลวงที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณมากที่สุดและผู้นำอื่น ๆ เกิดขึ้นที่ละคน ๆ ต่างก็หาทางอย่างจริงจังที่จะปฏิรูปกฎบัญญัติและหลักคำสอนต่าง ๆ ที่ไม่น่าพอใจนั้น เพื่อให้กลับไปสู่สภาพเดิมอย่างน้อยที่สุดก็ให้ใกล้เคียงกับคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ใหม่นั้น ซึ่งเราจะยกตัวอย่างบางเรื่องที่น่าสนใจด้วย ขอให้สังเกตไม่เพียงแต่ความเหินห่าง และดูว่าการปฏิรูปเริ่มขึ้นที่ไหนเท่านั้น แต่ให้สังเกตพวกผู้นำในการปฏิรูปนี้ด้วย พวกผู้นำเหล่านี้เป็นหรือเคยเป็นบาทหลวงหรือพวกเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ของคาทอลิก จึงยังพอมีคนดีอยู่บ้างในท่ามกลางความชั่วช้านั้น อย่างไรก็ตามในเวลานั้นจึงไม่มีหลักคำสอนแท้ดั้งเดิมอันบริสุทธิ์ของพระคัมภีร์ใหม่หลงเหลืออยู่อีกเลย แต่ขณะนั้นขอให้สังเกตผู้นำปฏิรูปบางคนและดูว่าพวกเขาทำ

งานที่ไหนเมื่อไร

3 อย่างไรก็ตามอยากให้เราสังเกตว่า เป็นเวลาหลายศตวรรษที่เดิวก่อนถึงช่วงการปฏิรูปครั้งใหญ่นี้ ได้มีบุคคลที่มีชื่อเสียงหลายคนที่ได้ขัดขืนต่อการกระทำที่เลยเถิดไปของพวกคาทอลิก และได้หาทางอย่างจริงจังที่จะดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อตามพระคัมภีร์ แต่ก็ยังมีเพียงเส้นทางนองเลือดเท่านั้นที่ทิ้งไว้เบื้องหลังชีวิตของพวกเขา เดียวนี้เราจะมาศึกษาถึงยุคซึ่งเป็นที่ยึดมั่นมากที่สุดสักคนหนึ่งนั่นก็คือ “ยุคปฏิรูป” นั่นเอง

4 จอห์น ไวคลิฟฟ์ มีชีวิตอยู่ระหว่างปีค.ศ.1320-1384 ในประเทศอังกฤษ ท่านเป็นผู้ที่ได้ดึงความสนใจของคนทั้งโลกในขณะนั้น ท่านเป็นผู้ที่กล้าหาญคนแรกที่ย้ำพยามที่จะทำการปฏิรูปอย่างแท้จริงภายในคริสตจักรคาทอลิกหลาย ๆ ครั้งที่ได้มีการขนานนามของท่านในประวัติศาสตร์ว่าเป็น “ดาวรุ่งอรุณแห่งการปฏิรูป” ท่านได้ดำเนินชีวิตอย่างเอาจริงเอาจังและเกิดผลเป็นอันมาก คงจะต้องใช้หนังสือหลายเล่มทีเดียวจึงจะบันทึกประวัติศาสตร์ของจอห์น ไวคลิฟฟ์ได้หมด พวกหัวหน้าตามลำดับชั้นของคาทอลิกเกลียดชังท่านมาก ท่านได้ถูกตามล่าชีวิตอย่างไม่ลดละ ในที่สุดท่านก็เสียชีวิตด้วยโรคอัมพาต แต่หลายปีต่อมาความเกลียดชังของพวกคาทอลิกก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นจึงได้ขุดกระดูกของท่านออกมาเผา และโปรยเถ้ากระดูกของท่านให้ฟุ้งกระจายไปตามลำน้ำต่าง ๆ

5 หลังจากที่ไวคลิฟฟ์ได้เสียชีวิตลงไม่นาน จอห์น ฮัสส์ ก็ได้สืบทอดเจตนารมณ์ของไวคลิฟฟ์ (ค.ศ.1373-1415) ถิ่นกำเนิดของท่านมาจากเมืองโบฮีเมียที่อยู่ห่างไกล ชีวิตของท่านได้สัมผัสและรู้จักไวคลิฟฟ์ผู้มีสมญานามว่า “ดาวรุ่งอรุณ” แห่งประเทศอังกฤษ ท่านเป็นคนกล้าหาญและมีประสบการณ์ในชีวิตที่โลดโผนมากมาย แต่แล้วท่านได้ปิดฉากชีวิตของตัวเองลงในระยะเวลาอันสั้นระคนกับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส งานรับใช้ของท่านแทนที่จะปลุกเร้าให้เกิดมีการปฏิรูปในท่ามกลางพวกชาวคาทอลิก แต่ผลที่ได้รับกลับตรงกันข้ามกันคือพวกคาทอลิกเกิดความเกลียดชังและการคัดค้าน ผลสุดท้ายลงเอยด้วยการที่ท่านต้องถูกเผาโดยมัดติดกับไม้ที่ปักไว้ ซึ่งเป็นการพลีชีพท่ามกลางพวกของเขาเอง ท่านได้พยายามหาหนทางให้เกิดความดีในหมู่พวกเขาเอง ท่านรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านและท่านรักผู้คนของท่านด้วย อย่างไรก็ตามท่านก็เป็นเพียงคนหนึ่งในหลาย ๆ ล้านคนที่ต้องตายไปในลักษณะเช่นนี้

6 ถัดจากจอห์น ฮัสส์ แห่งเมืองโบฮีเมีย ก็ตามมาด้วยบุคคลผู้กล้าหาญจากประเทศอิตาลีชื่อ ซาโวนาโรลา ซึ่งเป็นผู้มีวาทศิลป์ดีเลิศ (ค.ศ.1452-1498) ฮัสส์ถูกเผาในปีค.ศ.1415 อีก 37 ปีต่อมา

ซาโวนาโรล่าก็ได้กำเนิดมา ท่านก็เหมือนกับฮัสส์นั่นแหละแม้ว่าจะเป็นคาทอลิกที่เคร่งครัด แต่ก็ได้พบว่าพวกหัวหน้าในหมู่ผู้คนของเขาคือชาวอิตาลีนั้นก็เหมือนกับพวกหัวหน้าที่เมืองโบฮีเมียที่ต่อต้านการปฏิรูปทุกอย่าง แต่การที่ท่านมีวาทศิลป์ยอดเยี่ยมนั้น ท่านจึงประสบความสำเร็จในการปลุกเร้าให้เกิดความคุณธรรมขึ้นบ้าง และก่อให้เกิดการสนับสนุนแนวความคิดนี้อย่างมากมาย แต่การปฏิรูปที่แท้จริงนั้นหมายความถึงความพินาศของพวกที่มีตำแหน่งสูง ๆ ในองค์การคาทอลิกนี้ ดังนั้นซาโวนาโรล่าจึงต้องจบชีวิตลงเช่นเดียวกับฮัสส์ ท่านได้ถูกเผาโดยมัดติดไว้กับหลักไม้เช่นเดียวกัน ในบรรดาผู้มีวาทศิลป์ในยุคนี้ บางทีซาโวนาโรล่าอาจจะป็นนักพูดที่ยอดเยี่ยมเหนือคนอื่นทั้งหมด เพราะท่านได้โต้แย้งกับองค์การที่มีอำนาจนั้น ดังนั้นซาโวนาโรล่าจึงต้องตายเพราะพวกองค์การนั้นได้ต่อสู้กับการปฏิรูปของท่าน เพื่อการอยู่รอดของพวกเขาเอง

7 ในการเอ่ยถึงชื่อของนักปฏิรูปทั้งหลายในยุคนี้ ก็เป็นความจริงที่เดียวว่ามีชื่ออยู่มากมายหลายชื่อ แต่เราจำเป็นต้องข้ามไปเสีย เราจะกล่าวถึงแต่ชื่อของคนเหล่านั้นที่ถูกกล่าวขวัญถึงบ่อย ๆ ในประวัติศาสตร์เท่านั้น หลังจากนักพูดที่ยิ่งใหญ่แห่งอิตาลีแล้วก็มาถึงชายผู้หนึ่งจากประเทศสวิสเซอร์แลนด์คือ สวิงเกิล ท่านได้เกิดมาก่อนที่ซาโวนาโรล่าจะจบชีวิตลง ท่านมีชีวิตอยู่ระหว่างปีค.ศ.1484-1531 ในขณะที่แนวความคิดในการปฏิรูปกำลังเริ่มที่จะแพร่ขยายออกไปทั่วแผ่นดิน ความรื้อร่นในเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นเร็วกว่าแต่ก่อน และกำลังแผ่กว้างออกไปอย่างรวดเร็ว จนกลายเป็นเรื่องที่ไม่อาจควบคุมได้ การจุดฉนวนต่อต้านที่สวิงเกิลได้จุดขึ้นในครั้งนั้น ฟิงจะดับไปได้เพียงบางส่วนเท่านั้นก็มีการจุดฉนวนต่อต้านขึ้นอีกในประเทศเยอรมัน ซึ่งรุนแรงกว่าที่อื่น ๆ สวิงเกิลเองเสียชีวิตในการสู้รบครั้งนี้

8 มาร์ติน ลูเธอร์ อาจเป็นผู้มีชื่อเสียงที่สุดในบรรดานักปฏิรูปในศตวรรษ ที่ 15 และ 16 ท่านมีชีวิตอยู่ในระหว่างปีค.ศ.1483-1546 ซึ่งเราจะเห็นได้ว่า เวลาตั้งกล่าวนี้เกือบจะเป็นสมัยเดียวกับสวิงเกิลเลยทีเดียว ลูเธอร์เกิดก่อนสวิงเกิล 1 ปี และหลังจากสวิงเกิลเสียชีวิตลงเขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 15 ปี นักปฏิรูปที่ยิ่งใหญ่หลายคนที่มา ก่อนหน้าท่านได้ทำให้หนทางอันยากลำบากของท่านนั้นกลับง่ายตายยิ่งขึ้น และคงจะง่ายตายมากกว่าที่ประวัติศาสตร์ได้กล่าวไว้เสียอีก นอกจากนี้ท่านยังได้เรียนรู้จากประสบการณ์อันยากลำบากของบุคคลเหล่านั้น และต่อมาท่านก็ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ของท่านเองว่า เป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีการปฏิรูปอย่างแท้จริงภายในคริสตจักรคาทอลิก เพราะพวกเขามีคำสอนเท็จมากมาย ทำให้การปฏิรูปต้องทำอย่างต่อเนื่องจึงเป็นการยากที่ผู้ถูกปฏิรูปจะยอมรับการแก้ไขในมาตรการต่างๆ มาก-

มายทั้งหมดให้ถูกต้องได้ทำให้การปฏิรูปไม่มีวันจบสิ้น

9 ดังนั้นหลังจากที่มาร์ติน ลูเธอร์ ได้ต่อสู้อย่างหนักกับพวกผู้นำนิกายคาทอลิกมากมายหลายครั้ง ท่านได้รับการช่วยเหลือจากเมแลนซ์ออนกับชาวเยอรมันที่มีชื่อเสียงคนอื่น ๆ จนท่านได้เป็นผู้ก่อตั้งองค์การคริสเตียนองค์การใหม่ขึ้นมาในราวปีค.ศ.1530 ซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในปัจจุบันว่าเป็นคริสตจักรลูเธอร์แรน และในไม่ช้าก็ได้กลายเป็นคริสตจักรแห่งประเทศไทยเยอรมัน ซึ่งเป็นองค์การแรกในหลาย ๆ องค์การที่ได้แยกตัวออกมาจากกรุงโรมโดยตรง และได้ตัดขาดความสัมพันธ์ทั้งหมดที่มีต่อคาทอลิกซึ่งเป็นคริสตจักรแม่ (ตามที่เรียกกันเช่นนั้น) และก็ยังคงดำเนินอยู่ต่อไปเรื่อย ๆ

10 เดียวนี้เราจะขอข้ามคริสตจักรแห่งอังกฤษ ซึ่งได้เกิดขึ้นถัดจากลูเธอร์แรนไปก่อน และเราจะมาติดตามการปฏิรูปบนทวีปยุโรปกันสักเล็กน้อยก่อนในระหว่างปี ค.ศ.1509-1564 มีนักปฏิรูปที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอีกคนหนึ่งซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาดังกล่าว บุคคลผู้นั้นก็คือจอห์น แคลวิน ท่านเป็นชาวฝรั่งเศสแต่ดูเหมือนว่าในเวลานั้นจะอาศัยอยู่ในประเทศสวิสเซอร์แลนด์ ท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง ท่านอยู่ในสมัยเดียวกับมาร์ติน ลูเธอร์เป็นเวลา 30 ปี และในเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นท่านมีอายุเพียง 22 ปีเท่านั้น เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าแคลวินเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรเพรสไบทีเรียน ถึงแม้มีนักประวัติศาสตร์บางคนเชื่อว่าสวิงเกิลเป็นผู้ก่อตั้ง แต่ดูเหมือนว่าหลักที่มีน้ำหนักมากที่สุดชี้ให้เห็นว่าแคลวินเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่างานของสวิงเกิลและงานของลูเธอร์ที่ได้ทำลงไปนั้นช่วยให้งานของแคลวินสำเร็จง่ายขึ้น ดังนั้นในปีค.ศ.1541 (ดูเหมือนว่าเป็นปีนี้เอง) คริสตจักรเพรสไบทีเรียนก็ถือกำเนิดขึ้น หลังจากที่ลูเธอร์ได้ก่อตั้งคริสตจักรลูเธอร์แรนเพียง 11 ปีเท่านั้น คริสตจักรนี้ก็เหมือนกับกรณีของพวกลูเธอร์แรนที่นำโดยบาทหลวงคาทอลิก หรืออย่างน้อยก็เป็นเจ้าหน้าที่ที่ได้ปฏิรูปตัวเองแล้ว นักปฏิรูปทั้ง 6 คนคือ ไวลลิฟฟ์, ฮัสส์, ซาโวนาโรล่า, สวิงเกิล, ลูเธอร์และแคลวิน ซึ่งเป็นพวกผู้นำในการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่เพื่อการปฏิรูปได้ทำให้นิกายคาทอลิกสั่นคลอนอย่างรุนแรง

11 ในปีค.ศ.1560 เป็นเวลา 19 ปีหลังจากที่องค์การแห่งแรกของแคลวิน ถูกก่อตั้งขึ้นในเมืองเจนีวาประเทศสวิสเซอร์แลนด์จอห์น น็อกซ์ ซึ่งเป็นศิษย์ของแคลวินก็ได้ก่อตั้งคริสตจักรเพรสไบทีเรียนแห่งแรกขึ้นในประเทศสกอตแลนด์ และอีก 32 ปีต่อมาคือในปีค.ศ.1592 เพรสไบทีเรียนก็กลายเป็นคริสตจักรประจำชาติของประเทศสกอตแลนด์

12 ในระหว่างที่มีการต่อสู้ดิ้นรนทุกครั้งเพื่อให้มีการปฏิรูปนี้ นักปฏิรูปเหล่านี้ได้รับการช่วยเหลืออย่างมากจากพวกอานาแบป-

ดิสหลายคน รวมทั้งพวกที่ใช้ชื่ออื่น ๆ อีกด้วย โดยพวกเขาหวังว่าจะได้
รับการบรรเทาทุกข้ออย่างแสนสาหัสที่พวกเขา กำลังเผชิญอยู่นั้น พวกเขา
จึงได้ออกมาจากที่ซ่อนและได้ร่วมต่อสู้กับนักปฏิรูปเหล่านี้อย่างกล้า-
หาญ แต่ที่สุดพวกเขาก็ต้องพบกับความผิดหวังอย่างน่ากลัว เพราะตั้ง-
แต่บัดนี้เป็นต้นไป พวกเขามีศัตรูที่จะคอยข่มเหงพวกเขาเพิ่มขึ้นอีก 2
พวก คือคริสตจักรลูเธอรันและคริสตจักรเพรสไบทีเรียน ซึ่งต่างก็ได้
นำความชั่วหลายอย่างที่ติดมาจากคริสตจักรแม่คือคาทอลิกมาด้วย และ
หนึ่งในแนวความคิดหลาย ๆ อย่างนั้นก็คือ คริสตจักรทั้งสองได้กลายเป็น
เป็นคริสตจักรที่ถูกสถาปนาขึ้นเป็นคริสตจักรประจำชาติ และต่อมาไม่
นานนักคริสตจักรทั้งสองก็ทำการข่มเหงคริสตจักรอื่น ซึ่งการข่มเหงก็
รุนแรงน้อยกว่าคริสตจักรแม่คือคาทอลิกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“เส้นทางเลือด”

ชะตากรรมของพวกอานาแบปติสที่อดกลั้นไว้นานนี้ ก็ช่างน่า-
เศร้าและน่ากลัวจริง ๆ เดียวนี้โลกไม่มีที่ ๆ ปลอดภัยให้พวกเขาได้หลบ
ซ่อนเลย เพราะเดี๋ยวนี้มีถึง 4 พวกที่ข่มเหงอย่างรุนแรงและตามล่าพวก
เขาอยู่ ทางชีวิตของพวกเขากลายเป็น “เส้นทางเลือด” อย่างแท้จริง

13 ในช่วงเวลาเดียวกันนั่นเอง ได้มีนิกายใหม่อีกนิกายหนึ่ง
เกิดขึ้นก่อนนิกายเพรสไบทีเรียนหลายปี แต่เป็นนิกายที่เกิดขึ้นในประ-
เทศอังกฤษ ไม่ใช่เกิดขึ้นบนทวีปยุโรปนั้น อย่างไรก็ตามนิกายนี้ไม่ได้
เกิดขึ้นจากแนวทางการปฏิรูปเท่าไรนัก (ถึงแม้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า
การปฏิรูปทำให้นิกายนี้เกิดขึ้นมาได้ง่ายขึ้นก็ตาม) แต่แท้จริงเป็นการ
แตกแยกในตำแหน่งของคาทอลิก เช่นเดียวกับการแตกแยกในปี ค.ศ.
869 เมื่อคาทอลิกฝ่ายตะวันออกได้แยกตัวจากฝ่ายตะวันตก และเป็นที่
ทราบกันในประวัติศาสตร์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาว่า การแตกแยกกันนั้นทำ
ให้เกิดเป็นคริสตจักรโรมันคาทอลิกกับกรีกคาทอลิก และการแตกแยก
ครั้งใหม่นี้ก็เกิดขึ้นมาในทำนองเดียวกันนั่นเอง

กษัตริย์ของประเทศอังกฤษคือเฮนรี่ที่ 8 ได้สมรสกับแคเธอรีน
แห่งสเปน แต่น่าเศร้าใจที่หลังจากนั้นก็ทรงมีพระทัยหลงรักแอนน์ โบลีน
ดังนั้นพระองค์จึงประสงค์ที่จะหย่าขาดจากแคเธอรีนและสมรสกับ
แอนน์ ในสมัยนั้นการหย่าร้างไม่ใช่เรื่องที่ทำกันได้ง่ายๆมีแต่เพียงสัน-
ตะปาปาเท่านั้นที่จะอนุญาตให้หย่าร้างได้ แต่ปรากฏว่าการหย่าร้างได้
รับการปฏิเสธจากสันตะปาปาด้วยเหตุผลหลายประการ กษัตริย์เฮนรี่
ทรงเศร้าพระทัยยิ่งนัก และในฐานะที่ทรงเป็นกษัตริย์พระองค์ทรงรู้สึก
ว่าในเรื่องนี้พระองค์ควรจะมีสิทธิที่จะกระทำตามพระทัยของพระองค์เอง
นายกรัฐมนตรี (ในเวลานั้นคือ โทมัส ครอมเวลล์) ก็ได้ทูลเสนอกษัตริย์
องค์นี้ว่า พระองค์ไม่จำเป็นต้องอยู่ใต้สิทธิอำนาจของสันตะปาปาใน
เรื่องเช่นนี้แต่อย่างใด กษัตริย์เฮนรี่ก็ทรงทำตามคำแนะนำของนายก

รัฐมนตรี โดยการยกเลิกสิทธิอำนาจของสันตะปาปา และได้ตั้งตัวพระองค์เองขึ้นเป็นประมุขของคริสตจักรแห่งอังกฤษ เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงได้เกิดคริสตจักรแห่งอังกฤษ (Church of England) ซึ่งเป็นคริสตจักรนิกายใหม่ขึ้น เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในปีค.ศ. 1534 หรือ 1535 ซึ่งในเวลานั้นยังไม่มีเปลี่ยนแปลงในด้านหลักคำสอน เพียงแต่ได้ยกเลิกสิทธิอำนาจของสันตะปาปาเท่านั้น แต่ในพระทัยของกษัตริย์เฮนรี่นั้นไม่เคยเป็นโปรแตสแตนท์เลย พระองค์ได้สิ้นพระชนม์ไปด้วยความเชื่อแบบคาทอลิก

14 แต่การแตกแยกกันนี้ส่งผลอย่างยิ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือเกิดการปฏิรูปอย่างมากมาย ซึ่งแท้จริงการปฏิรูปภายในคริสตจักรคาทอลิกภายใต้สิทธิอำนาจของสันตะปาปาเหมือนอย่างในกรณีของลูเธอร์และคนอื่น ๆ เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่เมื่อแตกแยกกันแล้วก็เป็นที่ไปได้เพราะได้มีบุคคลหลายคนเช่น แครนเมอร์, ลาทิเมอร์, ริดลีย์ และคนอื่น ๆ ได้เป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลงบางเรื่องที่สำคัญ ๆ อย่างไรก็ตามพวกเขาและคนอื่น ๆ อีกมากก็ได้ใช้หนี่ต่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นด้วยเลือดของตัวเอง เพราะอีกไม่กี่ปีต่อมาพระนางมารีย์ หรือ “มารีย์ที่กระหายเลือด” ซึ่งเป็นธิดาของแคเธอรีนที่ถูกหย่าร้างนั้นได้ขึ้นเสวยราชบัลลังก์ของอังกฤษ และได้บังคับให้คริสตจักรที่เกิดขึ้นใหม่นี้กลับไปอยู่ใต้อำนาจของสันตะปาปาอีก การกระทำที่รุนแรงและน่ากลัวนี้ทำให้การครอบครองของพระนางมารีย์ตลอด 5 ปีเต็มไปด้วยการนองเลือด ศีรษะแล้วศีรษะเล่าได้สังเวยด้วยขวานของพระนางมารีย์ที่เปราะเป็อนด้วยเลือด แต่ภายหลังศีรษะของพระนางเองก็ต้องสังเวยด้วยขวานตายตกตามกันไป อย่างไรก็ตามประชาชนได้รับอิสรภาพบ้างแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่ออลิซาเบ็ธธิดาของแอนน์ โบลีน (แคเธอรีนถูกหย่าร้างเพื่อจะได้แต่งงานกับผู้หญิงคนนี้) ได้ขึ้นเป็นนางกษัตริย์ คริสตจักรแห่งอังกฤษก็ได้โค่นล้มอำนาจของสันตะปาปาอีกและคริสตจักรได้ถูกสถาปนาขึ้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

15 และจากความสำเร็จในครั้งนี้อาจจะทำให้มีคริสตจักรที่ถูกสถาปนาขึ้นถึง 5 นิกายด้วยกันในช่วงเวลาก่อนศตวรรษที่ 16 จะสิ้นสุดลง ซึ่งเป็นคริสตจักรที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลของบ้านเมืองได้แก่โรมันคาทอลิกกับกรีกคาทอลิกซึ่งถือเป็น 2 นิกายรวมทั้งคริสตจักรแห่งอังกฤษ ลูเธอร์แรนหรือคริสตจักรแห่งเยอรมัน และคริสตจักรแห่งสก็อตแลนด์ซึ่งรู้จักกันโดยทั่วไปในปัจจุบันว่าเพรสไบทีเรียน คริสตจักรเหล่านี้ทุกนิกายได้เกลียดชังและข่มเหงอย่างรุนแรงต่อพวกที่ถูกเรียกว่า พวกอานาแบปติส, พวกวอลเดนส์ และพวกคริสตจักรอื่น ๆ ทั้งหมดที่ไม่ยอมเข้าร่วมอยู่ใต้อำนาจของคริสตจักรประจำชาติทั้ง 5 นั้น เพราะพวกที่ถูกข่มเหงเหล่านี้เป็นคริสตจักรทั้งหลายที่ไม่เคยเข้า

ร่วมหรือเกี่ยวข้องกับพวกคาทอลิกเลย ความช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่ในอดีต ซึ่งพวกเขาเคยช่วยเหลือในการต่อสู้เพื่อทำการปฏิรูปนั้นได้ถูกลืมไปเสียหมด มีจำนวนคนหลายพันคนรวมทั้งผู้หญิงและเด็ก ๆ ที่ได้ถูกทำลายล้างไปทุกวันในการข่มเหงที่ไม่มีวันจบสิ้นนั้น การปฏิรูปที่ได้ปลุกเร้าและตลใจให้เกิดความหวังอันยิ่งใหญ่นั้นก็กลับกลายเป็นการหลอกลวงที่นองเลือด บัดนี้พวกที่ยังเหลืออยู่ก็หาที่ลี้ภัยที่ไม่แน่นอนตามภูเขาแอลป์ และที่หลบซ่อนอื่น ๆ ทั่วโลก

16 คริสตจักรใหม่ 3 นิกายที่ได้แยกตัวออกมาจากพวกคาทอลิกนั้น ก็ยังสืบทอดคำสอนเท็จมากมายหลายอย่างจากพวกคาทอลิกนั้น ต่อไปนี้เป็นความผิดบางอย่างเท่านั้น

16.1 การปกครองคริสตจักรและนักเทศน์ (แตกต่างกันในด้านรูปแบบ)

16.2 การสถาปนาคริสตจักรเป็นศาสนาประจำชาติ (การผสมคริสตจักรกับรัฐบาลเข้าไว้ด้วยกัน)

16.3 การให้บัพติศมาแก่ทารก

16.4 การบัพติศมาด้วยการพรมน้ำหรือเทน้ำ

16.5 การบังเกิดใหม่โดยการรับบัพติศมา

16.6 การข่มเหงพวกอื่น ๆ ที่ไม่ยอมเข้าร่วมกับพวกเขา (อย่างน้อยเป็นเวลาหลายศตวรรษ)

17 ในตอนเริ่มต้นนั้นบรรดาคริสตจักรที่ได้สถาปนาขึ้นใหม่นี้ก็ได้ข่มเหงซึ่งกันและกันเช่นกัน แต่ในการประชุมสภาคริสตจักรซึ่งจัดขึ้นที่เมืองออกซ์เบิร์ตในปี ค.ศ.1555 ได้มีการลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพที่รู้จักกันในนาม "สันติภาพแห่งเมืองออกซ์เบิร์ต" ระหว่างทั้ง 2 ฝ่ายคือ "พวกคาทอลิก" ฝ่ายหนึ่งกับ "พวกลูเธอร์แรน" เป็นอีกฝ่ายหนึ่ง โดยตกลงกันว่าจะไม่ข่มเหงซึ่งกันและกัน "ท่านปล่อยเราไว้ตามลำพังและเราก็จะปล่อยท่านไว้ตามลำพังเช่นกัน" เพราะการที่พวกคาทอลิกต่อสู้กับพวกลูเธอร์แรนก็หมายถึงการทำสงครามกับเยอรมัน และการที่พวกลูเธอร์แรนต่อสู้หรือข่มเหงพวกคาทอลิกก็หมายถึงการทำสงครามกับทุกประเทศที่นิกายคาทอลิกครอบครองเขาอยู่

"เส้นทางเลือด"

18 แต่การข่มเหงต่าง ๆ ก็ยังไม่สิ้นสุดลง พวกอานาแบปติสต์ที่ถูกเกลียดชัง (ปัจจุบันเรียกว่าพวกแบปติสต์) ทั้ง ๆ ที่พวกเขาได้ถูกข่มเหงมากมายก่อนหน้านี้ และแม้มีคนกว่า 50 ล้านคนที่ยอมพลีชีพเพื่อรักษาความเชื่อแท้ไว้ แต่พวกอานาแบปติสต์ก็ยังมีอยู่เป็นอันมากเป็นช่วงเวลานั้นเองที่ตามถนนหลวงสายหนึ่งในยุโรปมีไม้ปักไว้ทุก 2-3 ฟุตเป็นระยะทาง 30 ไมล์ไปตามถนนหลวงสายนี้ ปลายไม้เหล่านี้ถูกเหลาให้แหลมและบนปลายไม้แต่ละอันมีศีรษะโซกเลือดของพวกอานา-

แบ๊พติสเสียบไว้ พวกเขาอภิปิษีเพื่อรักษาความเชื่อของตน ในความคิดของเรา ๆ ไม่อาจจินตนาการ ภาพอันโหดร้ายน่าสยดสยองเหล่านี้ได้เลย แต่ตามประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้นั้นกล่าวว่า ความโหดร้ายนี้เองได้ถูกกระทำโดยพวกที่เรียกตัวเองว่า สาวกที่ใจอ่อนสุภาพและถ่อมใจของพระเยซูคริสต์

19 ขอให้เราจดจำว่า พวกคาทอลิกไม่ถือว่าพระคัมภีร์เป็นกฎเกณฑ์ และเครื่องชี้้นำสำหรับความเชื่อและการดำเนินชีวิตเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เขากล่าวว่า พระคัมภีร์ไม่มีข้อผิดพลาด แต่พวกคาทอลิกได้กล่าวอ้างว่ายังมีอีก 2 สิ่งที่มีลักษณะเดียวกันนี้ด้วยคือ "หนังสือบันทึกของบรรพบุรุษ" และพระบัญชาของพระศาสนจักร (คริสตจักรคาทอลิก) หรือคำประกาศต่าง ๆ ของสันตะปาปาที่พวกคาทอลิกมีความเชื่อว่าสันตะปาปาเป็นผู้ซึ่งจะทำผิดไม่ได้เลย

เพราะเหตุนี้จึงไม่อาจจะมีข้อตกลงที่น่าพอใจระหว่างคาทอลิกกับโปรเตสแตนต์ หรือระหว่างคาทอลิกกับแบ๊พติสได้เลย เพราะไม่สามารถหาบทสรุปสำหรับการตกลงในขั้นสุดท้ายได้ เพราะสำหรับพวกคาทอลิกแล้วพระคัมภีร์เพียงอย่างเดียวไม่สามารถที่จะเป็นข้อยุติของเรื่องหนึ่งเรื่องใดได้เลย

20 ยกตัวอย่างปัญหาเรื่อง "การบัพติศมา" เกี่ยวกับสิทธิอำนาจและวิธีการในการประพฤติปฏิบัตินั้น พวกเขากล่าวอ้างว่าไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระคัมภีร์ได้สอนเรื่องการบัพติศมาไว้ว่า การจุ่มในน้ำเป็นวิธีเดียวเท่านั้น แต่ในขณะที่เดียวกันพวกเขาอ้างว่า คริสตจักรของพวกเขาที่ไม่เคยมีข้อผิดพลาดเลยก็มีสิทธิโดยสมบูรณ์ที่จะเปลี่ยนวิธีการจากการจุ่มลงในน้ำไปเป็นการพรมด้วยน้ำได้ โดยอ้างสิทธิอำนาจพิเศษของสันตะปาปาผู้ซึ่งทำผิดไม่ได้ และนอกจากนั้นไม่มีผู้ใดมีสิทธิอำนาจเช่นนั้นอีกเลย

21 ท่านทั้งหลายอาจรู้สึกประหลาดใจที่เห็นข้าพเจ้ายกข้อพระคัมภีร์น้อยมากในการบรรยายเหล่านี้ ข้าพเจ้าพยายามอย่างที่สุดที่จะทำสิ่งที่ยากมากนั่นคือ การเล่าให้ผู้คนได้ทราบถึงสาระสำคัญในช่วง 2,000 ปีของประวัติศาสตร์คริสตจักรภายในเวลาเพียง 6 ชั่วโมง

22 มาถึงตรงนี้คงจะเป็นการดีที่จะดึงความสนใจมายังข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพระคัมภีร์ในช่วงศตวรรษที่นำกล้วเหล่านี้ ขอให้ท่านระลึกว่าในขณะที่พระคัมภีร์ยังไม่ได้ถูกพิมพ์ขึ้นและยังไม่มีกระดาษที่จะใช้ในการพิมพ์ ถึงแม้ว่าจะได้มีการประดิษฐ์วิธีการพิมพ์ขึ้นมาแล้วก็ตาม กระดาษที่จะใช้เขียนก็ยังมีสิ่งที่ใช้ในการเขียนก็คือ แผ่นหนัง, หนังแพะหรือหนังแกะที่ถูกตกแต่งหรือเยื่อของเปลือกไม้ชนิดหนึ่ง ดังนั้นพระคัมภีร์ทั้งเล่มถูกเขียนขึ้นด้วยมือทั้งหมดโดยใช้ปากกาปลายแหลมชนิดหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ปากกาอย่างที่เรากำลังใช้กันอยู่ทุกวันนี้ หนังสือนี้

จึงเป็นเล่มขนาดใหญ่มหึมา บางทีอาจจะใหญ่เกินกว่าที่ผู้ชายคนเดียวจะนำไปไหน ๆ เสียอีก ในสมัยนั้นทั่วโลกมีพระคัมภีร์ที่สมบูรณ์โดยประมาณแล้วไม่เกิน 30 เล่ม พวกคริสเตียนในเวลานั้นมีพระคัมภีร์เป็นบางส่วนเท่านั้นเช่น มัทธิว มาระโก ลูกา ยอห์นหรือกิจการ หรือบางคนก็มีหนังสือจดหมายเล่มหนึ่งหรือวิวรณ์ หรือบางคนก็มีหนังสือพระคัมภีร์เดิมเล่มหนึ่ง การอัศจรรย์ที่เด่นชัดที่สุดอย่างหนึ่งในประวัติศาสตร์โลกตามความคิดของข้าพเจ้าคือ เรื่องที่ผู้คนของพระเจ้ามีความคิดและความเชื่อใกล้เคียงกันในข้อสำคัญ ๆ ที่เป็นหลักข้อเชื่อของคริสเตียนแน่นอนพระเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุมความคิดและความเชื่อของพวกเขา เป็นความจริงที่ดีเลิศว่าปัจจุบันเราทุกคนแต่ละคนสามารถจะมีหนังสือพระคัมภีร์ได้ทั้งเล่มและแต่ละเล่มก็ได้แปลเป็นภาษาพื้นเมืองของเราเอง

23 แล้วเราควรคิดอย่างสุขุมและเป็นพิเศษเกี่ยวกับข้อเท็จจริงอีกข้อหนึ่งเรื่องพระคัมภีร์ ในการบรรยายก่อนหน้านี้ได้มีการกล่าวถึงการกระทำที่เกิดขึ้นจากพวกคาทอลิกซึ่งจำเป็นจะต้องกล่าวทบทวนอีกครั้ง คือในการประชุมที่เมืองเทอเลาส์ ซึ่งได้จัดขึ้นในปีค.ศ.1229 เมื่อพวกเขาตัดสินใจที่จะปิดบังพระคัมภีร์หรือพระวณะของพระเจ้าไว้จากคนส่วนใหญ่คือบรรดาพวกสมาชิกรองเขาเองที่ไม่ใช่บาทหลวง ตามที่พวกเขาเองได้กล่าวไว้ในการประชุมสภาที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขา แต่เมื่อไม่นานมานี้มีชาวคาทอลิกคนหนึ่งได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าเป็นส่วนตัวว่า “เป้าหมายของเราในเรื่องนี้ก็คือ เพื่อที่จะป้องกันการตีความหมายของพระคัมภีร์ด้วยตัวเอง” นี่เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจมากที่พระเจ้าทรงเขียนหนังสือเล่มหนึ่งสำหรับมนุษย์ทุกคนในโลก แต่กลับไม่เต็มพระทัยที่จะให้มนุษย์ได้อ่านหนังสือเล่มนั้น แล้วตามคำสอนของหนังสือเล่มนี้เอง มนุษย์ทุกคนในโลกจะยืนอยู่ได้หรือล้มลงในวันแห่งการพิพากษาแล้วแต่ว่าเขาตามคำสอนในหนังสือเล่มนั้นหรือไม่ และยังมีคำประกาศไว้ในหนังสือเล่มนี้ว่า “จงค้นดูในพระคัมภีร์ (หนังสือเล่มนั้น) เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา” ความรับผิดชอบของพวกคาทอลิกต่อสิ่งที่ได้กระทำลงไปนั้นก็น่ากลัวจริง ๆ

การบรรยายครั้งที่ 4 ศตวรรษที่ 17, 18, 19

1 การบรรยายในครั้งนี้จะเริ่มกันที่ตอนต้นของศตวรรษที่ 17 (ค.ศ.1601)

2 ช่วงเวลา 3 ศตวรรษนี้เริ่มขึ้นด้วยการกำเนิดนิกายใหม่เอี่ยมขึ้นมาอีก 1 นิกายเป็นการดีที่จะกล่าวถึงนักประวัติศาสตร์บางคนที่ได้แสดงเวลาแห่งการเริ่มต้นของคริสตจักรคองกรีเกชั่นออลิสต์ (ตอนแรกเรียกว่า “พวกฮิสระ”) ว่าเกิดขึ้นในปีค.ศ. 1602 อย่างไรก็ตามในสารานุกรมของสแชนฟีเฮอร์ชอกก็ได้กำหนดเวลาการเริ่มต้นของ

คริสตจักรนิกายนี้ย้อนกลับไปยังศตวรรษที่ 16 ซึ่งทำให้อยู่ในสมัยเดียวกันกับลูเธอร์แรนและเพรสไบทีเรียนในตอนที่มีคลื่นแห่งการปฏิรูปครั้งใหญ่ นั่นหลายคนที่ออกมาจากคริสตจักรคาทอลิกก็ยังไม่พอใจกับขอบข่ายในการปฏิรูปซึ่งนำโดยลูเธอร์และแคลวิน พวกเขาจึงตัดสินใจที่จะตัดเรื่องการปกครองนักเทศน์ และแนวความคิดเรื่องการปกครองคริสตจักรทั้งหลายนั้นออกไปเสีย และย้อนกลับไปใช้แนวความคิดประชาธิปไตยตามพระคัมภีร์ใหม่เหมือนกับพวกที่ได้ปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมในการปกครองตามลำดับชั้นต่าง ๆ ของคอนสแตนตินที่ได้เคยถือปฏิบัติกันมานานถึง 15 ศตวรรษก่อนหน้านี้

3 การโต้แย้งอย่างเด็ดเดี่ยวของนิกายใหม่ในเรื่องการปฏิรูปเฉพาะเจาะจงนี้ทำให้พวกเขาถูกข่มเหงอย่างรุนแรงจากผู้สนับสนุนคาทอลิก, ลูเธอร์แรน, เพรสไบทีเรียนและคริสตจักรแห่งอังกฤษ ซึ่งทั้งหมดเป็นคริสตจักรที่ได้รับการสถาปนาเป็นศาสนาประจำชาติแล้ว อย่างไรก็ตามคริสตจักรคองกรีเกชั่นออลิสต์ก็ยังสืบทอดความผิดอื่น ๆ อีกมากมายที่กระทำโดยคาทอลิกตัวอย่างเช่น การบัพติศมาทารก การบัพติศมาด้วยการเทน้ำหรือพรมน้ำ และต่อมาก็ได้นำแนวความคิดของคริสตจักรกับรัฐบาลมาใช้และปฏิบัติกันจนเกินขอบเขต และหลังจากที่กลุ่มนี้ได้ลี้ภัยไปที่อเมริกาแล้ว พวกเขาเองได้กลายเป็นผู้ข่มเหงอย่างรุนแรงซะเอง

4 ชื่อว่า "พวกอิสระ" หรือที่ปัจจุบันเรียกว่า "พวกคองกรีเกชั่นออลิสต์" นี้เกิดขึ้นจากวิธีของพวกเขาในการปกครองคริสตจักรหลักการที่เด่น ๆ บางอย่างของพวกคองกรีเกชั่นออลิสต์ของชาวอังกฤษ ตามที่กล่าวไว้ในสารานุกรมของสแอสพีเซอร์ชอกก์มีดังต่อไปนี้

4.1 พระเยซูคริสต์เป็นประมุขของคริสตจักรแต่เพียงผู้เดียว และพระวาทะของพระเจ้านั้นเป็นหนังสือธรรมนูญของคริสตจักรเพียงเล่มเดียวเท่านั้น

4.2 คริสตจักรทั้งหลายที่มองเห็นได้ เป็นที่ประชุมของคนๆ ที่ดำเนินในทางพระเจ้าซึ่งแยกออกจากโลกมาประชุมร่วมกัน เพื่อจุดมุ่งหมายในการนมัสการโดยเฉพาะ และไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางโลก

4.3 คริสตจักรที่แยกออกเหล่านี้มีอำนาจเต็มที่จะเลือกเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ของตนเองและรักษาระเบียบวินัยและการลงโทษ

4.4 ในเรื่องการบริหารภายในคริสตจักรของตนเอง แต่ละคริสตจักรก็เป็นอิสระจากคริสตจักรอื่น ๆ ทุกแห่ง และเป็นอิสระจากการควบคุมของรัฐบาล

5 จะสังเกตได้อย่างชัดเจนว่า หลักการเหล่านี้แตกต่างจากนิกายคาทอลิก หรือแม้แต่กับนิกายลูเธอร์แรนหรือเพรสไบทีเรียน หรือวิธีปกครองของนิกายคริสตจักรแห่งอังกฤษและจะสังเกตได้อย่างชัดเจน

ว่า หลักการเหล่านี้คล้ายคลึงกับพวกแบปติสในปัจจุบันและในสมัยที่ผ่านมามากสมัย และคล้ายคลึงกับคำสั่งสอนดั้งเดิมของพระคริสต์กับพวกอัครสาวกของพระองค์

6 ในปีค.ศ.1611 พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับคิงเจมส์ก็ได้ปรากฏสู่สายตาคนทั่วไป ก่อนหน้านั้นพระคัมภีร์ไม่เคยได้ถูกแจกจ่ายแก่ประชาชนอย่างกว้างขวางมาก่อนเลย ตั้งแต่เริ่มมีการเผยแพร่พระวจนะของพระเจ้าแล้วอำนาจของสันตะปาปาก็เริ่มลดลงอย่างรวดเร็วและอย่างน้อยก็เป็นครั้งแรกในช่วงเวลาหลายศตวรรษที่เริ่มมีแนวความคิดในเรื่อง "เสรีภาพในการนับถือศาสนา"

7 ในปีค.ศ.1648 ก็เกิดสนธิสัญญา "สันติภาพแห่งเมืองเวสต์ฟาเลีย" ในบรรดาหลาย ๆ เรื่องซึ่งเป็นผลของสนธิสัญญาสันติภาพนี้ก็มีข้อตกลงอยู่ 3 ข้อด้วย ซึ่งเป็นข้อตกลงระหว่างนิกายใหญ่เหล่านี้คือคาทอลิก ลูเธอร์แรน และเพรสไบทีเรียนว่าจะไม่ขัดแย้งซึ่งกันและกันอีก การขัดแย้งท่ามกลางนิกายเหล่านี้หมายถึงการทำสงครามกับรัฐบาลที่หนุนหลังนิกายเหล่านี้อยู่ อย่างไรก็ตามคริสเตียนพวกอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกอานาแบปติสก็ยังคงได้รับการปฏิบัติอย่างหยาบเข้าเหมือนเช่นเคยคือ ต้องถูกขัดแย้งอย่างไม่ลดละต่อไปอีก

8 ในช่วงตลอดศตวรรษที่ 17 การขัดแย้งต่าง ๆ ที่กระทำต่อพวกวอลเดนส์ พวกอานาแบปติส และพวกแบปติสเดียน (ขณะนั้น) ในพื้นที่บางแห่งคำว่า "อานา" ได้ถูกละไว้) ก็คงยังรุนแรงจนถึงที่สุดในประเทศอังกฤษก็ถูกขัดแย้งโดยคริสตจักรแห่งอังกฤษตามที่จอห์น บันยัน และคนอื่น ๆ อีกมากสามารถจะเป็นพยานยืนยันได้ ในประเทศเยอรมันก็ถูกขัดแย้งโดยพวกลูเธอร์แรน ในประเทศสกอตแลนด์ก็ถูกขัดแย้งโดยคริสตจักรแห่งสกอตแลนด์ (เพรสไบทีเรียน) ในประเทศอิตาลี, ในฝรั่งเศส และในที่อื่น ๆ ทุกแห่งซึ่งสันตะปาปามีอำนาจครอบครองอยู่นั้นก็จะถูกขัดแย้งโดยพวกคาทอลิก ไม่มีสันติสุขในที่แห่งใดเลยสำหรับพวกเหล่านั้นที่ไม่เห็นด้วยกับคริสตจักรประจำชาติทั้งหลาย หรือบางคนที่ไม่เห็นด้วยกับคริสตจักรใดคริสตจักรหนึ่ง

9 นี่เป็นข้อเท็จจริงสำคัญที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้ว่า ถ้าจะย้อนกลับไปในศตวรรษที่ 4 พวกที่ถูกเรียกว่า "พวกอานาแบปติส" คือพวกที่ปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมการปกครองตามลำดับชั้นและปฏิเสธที่จะยอมรับการบัพติศมาของคนที่ถูกบัพติศมาเมื่อเป็นทารก และปฏิเสธที่จะยอมรับหลักคำสอนเรื่อง "การบังเกิดใหม่โดยการรับบัพติศมา" และเรียกร้องให้คนเหล่านั้นทุกคนที่มาหาพวกเขา โดยมาจากนิกายที่มีการปกครองตามลำดับชั้นนี้รับบัพติศมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง แต่เมื่อใกล้จะถึงตอนต้นของศตวรรษที่ 16 คำว่า "อานา" ก็ถูกละเสีย และชื่อนั้นก็หดสั้นเข้าเหลือเพียงคำว่า "แบปติส" เท่านั้น และชื่ออื่น ๆ

ทุกชื่อก็ค่อย ๆ หายไป จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าถ้าบ้านยันได้มีชีวิตในสมัยก่อนหน้านั้น พวกลูกศิษย์ของท่านก็คงจะถูกเรียกว่า “พวกบ้านยัน-ไนท์” หรือ “พวกอานาแบ็ปติส” บางทีพวกเขาอาจจะถูกเรียกทั้ง 2 ชื่อเหมือนพวกอื่น ๆ ที่มาก่อนหน้าท่าน

10 ชื่อ “แบ็ปติส” นี้เป็น “ฉายา” ที่พวกศัตรูทั้งหลายของเขาได้ตั้งให้แก่พวกเขา (แต่ชื่อนี้อาจจะจะเป็นชื่อที่เหมาะสมสำหรับพวกเขาก็ได้ ตามที่ได้ทรงตั้งให้แก่พวกเขาโดยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ในตอนที่พระองค์ได้กล่าวถึงยอห์นว่าเป็น “เดอะ แบ็ปติส”) จนถึงปัจจุบันยังไม่เคยมีพวกแบ็ปติสกลุ่มใดเลยที่นำชื่อนี้มาใช้อย่างเป็นทางการ อย่างไรก็ตามชื่อนี้ก็ติดปาก และพวกเขาก็ยอมรับชื่อนี้ด้วยความเต็มใจและภาคภูมิใจและเป็นชื่อที่เหมาะสมจริง ๆ ชื่อนี้เป็นชื่อที่โดดเด่นของผู้ที่มา ก่อนหน้าพระคริสต์และเป็นคนแรกที่สอนหลักคำสอนนั้นซึ่งพวกแบ็ปติสถือรักษาในปัจจุบัน

11 ข้าพเจ้าขอยกข้อความที่สำคัญมากจากสารานุกรมของสแซฟฟ์เฮอร์ชอกก์ ในหัวเรื่อง “ประวัติศาสตร์ของพวกแบ็ปติสในทวีปยุโรป” ฉบับที่ 1 หน้า 210 กล่าวว่า “พวกแบ็ปติสปรากฏตัวขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศสวิสเซอร์แลนด์ประมาณปีค.ศ.1523 ซึ่งพวกเขาได้ถูกข่มเหงโดยสวิงเกิลและพวกที่นิยมโรมันคาทอลิก พวกเขาถูกพบในปีต่อ ๆ มา (1525-1530) พร้อมกับมีคริสตจักรขนาดใหญ่หลายแห่งที่ได้มีการจัดระบบไว้อย่างดีในประเทศเยอรมันตอนใต้, เมืองไทรอล และในเยอรมันตอนกลาง ในสถานที่เหล่านี้ทุกแห่งชีวิตของพวกเขาได้รับความชื่นชมขึ้นที่สุดจากการข่มเหงต่าง ๆ”

(หมายเหตุ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นก่อนที่จะมีการก่อตั้งคริสตจักรโปรเตสแตนต์ที่ไม่ว่าลูเธอร์แรน, อีฟิสโคปัล หรือเพรสไบทีเรียน)

เราจะมายกข้อความต่อไปนี้อีก

“เมืองโมราเวียเป็นที่หวังกันว่า จะเป็นแหล่งพักพิงที่ให้อิสระภาพมากยิ่งขึ้น พวกแบ็ปติสเป็นจำนวนมากจึงได้อพยพไปที่นั่น แต่ได้พบว่าความหวังของพวกเขาเป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้นหลังปีค.ศ.1534 พวกเขาได้ทวีจำนวนมากขึ้นในเยอรมันตอนเหนือ, ประเทศฮอลแลนด์, เบลเยียมและในเขตต่าง ๆ ของวอลลูน แม้แต่ในระหว่างการปกครองโดยอัลวา ในประเทศที่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล พวกเขายังได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นและยังมีความร้อนรนอย่างมากในการประกาศข่าวประเสริฐ”

พวกแบ็ปติสเหล่านี้มาจากไหน? พวกเขาไม่ได้แยกออกมากจากพวกคาทอลิกในระหว่างการปฏิรูปนั้น พวกเขามีคริสตจักรที่ใหญ่โตหลายแห่งก่อนที่จะเกิดการปฏิรูปเสียอีก

12 เนื่องจากเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก จึงขอให้สังเกต

ดูการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เกี่ยวกับความเชื่อในประเทศอังกฤษในขณะ
ศตวรรษต่าง ๆ กำลังผ่านพ้นไป

พวกอัครสาวกได้นำข่าวประเสริฐไปยังประเทศอังกฤษ และยังคง
เป็นข่าวประเสริฐที่เป็นคำสอนของพวกอัครสาวก จนกระทั่งมีการจัด
ตั้งการปกครองตามลำดับชั้น ในตอนต้นของศตวรรษที่ 4 และที่จริงแล้ว
หลังจากนี้อีกนานกว่า 1 ศตวรรษที่เดียวที่คำสอนของพวกอัครสาวกยังคง
ถูกรักษาไว้ จากนั้นพวกเขาก็ตกอยู่ใต้อำนาจของนิกายที่มีการปก
ครองตามลำดับชั้นซึ่งได้พัฒนาไปเป็นคริสตจักรคาทอลิกอย่างรวดเร็ว
และประเทศอังกฤษก็มีศาสนาคาทอลิกเป็นศาสนาประจำชาติจนกระทั่ง
เกิดความแตกแยกขึ้นในปีค.ศ. 1534-1535 ในรัชสมัยของกษัตริย์
เฮนรี่ที่ 8 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจึงเรียกกันว่าคริสตจักรแห่งอังกฤษ อีก
18 ปีต่อมาในระหว่างปีค.ศ. 1553-1558 ในช่วงรัชสมัยของพระนาง
มารีรี ("มารีรีที่กระหายเลือด") อังกฤษก็ย้อนกลับไปนับถือนิกายคา
ทอลิกอีก และช่วงเวลา 5 ปีแห่งการนองเลือดก็เกิดขึ้นในเวลานั้นนั่นเอง
จากนั้นอลิซาเบธธิดาของแอนน์ โบลีน ผู้เป็นน้องสาวร่วมบิดาของพระ
นางมารีรี ก็ได้ครองบัลลังก์ในปี 1558 ทำให้นิกายคาทอลิกได้ถูกโค่น
ล้มอีกครั้งหนึ่ง และคริสตจักรแห่งอังกฤษก็เรื่องอำนาจขึ้นอีกครั้ง และ
เป็นอยู่เช่นนั้นเป็นเวลานานอีกเกือบ 1 ศตวรรษ จนเมื่อคริสตจักร
เพรสไบทีเรียนได้รับความนิยมมากกว่าคริสตจักรของอังกฤษ และดูราว
กับว่าจะได้เป็นคริสตจักรประจำชาติของประเทศอังกฤษอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง
เหมือนกับที่ได้เป็นอยู่ในสกอตแลนด์ อย่างไรก็ตามหลังจากสมัยโอลิ
เวอร์ ครอมเวลล์ คริสตจักรแห่งอังกฤษก็ได้กลับมาเป็นที่นับถือกันอีก
ครั้งหนึ่งในประเทศอังกฤษ และได้กลายเป็นคริสตจักรที่ได้รับการสถา
ปนาขึ้นเป็นศาสนาประจำชาติของประเทศอังกฤษตั้งแต่นั้นมา

13 ขอให้สังเกตเรื่องเกี่ยวกับการนับถือศาสนาในประเทศ
อังกฤษนั้น ได้มีการยอมผ่อนปรนให้อย่างค่อยเป็นค่อยไป ภายหลังจาก
ช่มเหงอย่างหนัก และรุนแรงในตอนต้นโดยคริสตจักรประจำชาติเป็น
เวลานานกว่า 1 ศตวรรษ

13.1 มีการออกกฎหมายอนุญาตฉบับแรกในปีค.ศ. 1688
หลังจากที่มีการเริ่มตั้งคริสตจักรนี้มาได้ 154 ปี กฎหมายฉบับนี้ได้ให้
เสรีภาพในการนมัสการได้ทุกนิกายในประเทศอังกฤษยกเว้น 2 นิกาย
เท่านั้นคือ นิกายคาทอลิกกับนิกายยูนิเทเรียนส์ (Unitarians)

13.2 กฎหมายอนุญาตฉบับที่ 2 ออกมาในปีค.ศ. 1778 คือ
อีก 89 ปีต่อมา กฎหมายฉบับนี้ครอบคลุมไปถึงการอนุญาตให้มีการ
นมัสการของพวกคาทอลิกได้ด้วย แต่ยังไม่ครอบคลุมถึงพวกยูนิเท
เรียนส์

13.3 กฎหมายอนุญาตฉบับที่ 3 ออกมาในปีค.ศ. 1813 คือ

อีก 35 ปีต่อมา กฎหมายฉบับนี้ครอบคลุมไปถึงการอนุญาตการนมัสการของพวกยูนิเทเรียนส์ด้วย

13.4 ปีค.ศ.1828-1829 ก็มีการออกกฎหมายที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า "กฎหมายทดสอบ" (Test Act) ซึ่งอนุญาตให้ผู้ที่มีความเชื่ออื่นซึ่งต่างไปจาก "คริสตจักรแห่งอังกฤษ" ให้มีโอกาที่จะเป็นข้าราชการได้รวมทั้งเข้ารับรัฐสภาได้ด้วย

13.5 ในปีค.ศ.1836-1837 และปีค.ศ.1844 มีการออกกฎหมาย "การขึ้นทะเบียน" และ "การสมรส" กฎหมาย 2 ฉบับนี้ทำให้การบัพติศมา และการสมรสที่กระทำโดยพวกที่มีความเชื่ออื่นนั้นเป็นที่ยอมรับตามกฎหมาย

13.6 "การร่างกฎหมายปฏิรูป" ได้ออกมาเป็นกฎหมายในปีค.ศ.1854 การร่างกฎหมายฉบับนี้ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความเชื่ออื่นเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ออกซ์ฟอร์ดและเคมบริดจ์ได้ ด้วยว่าตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงเวลานี้เด็กที่เกิดจากผู้ที่มีความเชื่ออื่นไม่สามารถที่จะเข้าเรียนในสถาบันที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ได้

14 นั่นคือการผลักดันให้เกิดความก้าวหน้าขึ้นในประเทศอังกฤษเพื่อนำไปสู่ "เสรีภาพในการนับถือศาสนา" แต่บางที่อาจกล่าวได้ว่าเสรีภาพอย่างแท้จริงในการนับถือศาสนาจะไม่อาจเกิดขึ้นได้ในประเทศใด ๆ ที่มีการสถาปนาศาสนาประจำชาติได้เลย อย่างดีที่สุดก็แค่มีการผ่อนปรนให้ ซึ่งยังอยู่ห่างไกลจากเสรีภาพในการนับถือศาสนามากนัก ราวกับที่คริสตจักรนิกายหนึ่งท่ามกลางหลาย ๆ นิกายในประเทศใด ๆ นั้น ยังคงได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเพื่อปิดกั้นนิกายอื่น การนิยมชมชอบและการสนับสนุนนิกายใดนิกายหนึ่งเป็นพิเศษทำให้เป็นไปได้ที่จะมีเสรีภาพในการนับถือศาสนาได้อย่างสมบูรณ์และมีความเท่าเทียมกันในการนับถือศาสนา

15 ในช่วงต้น ๆ ของศตวรรษที่ 18 ได้มีเด็กชาย 3 คนเกิดในประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้เกิดมาเพื่อจะสร้างความประทับใจอย่างสุดซึ้ง และไม่อาจลืมเลือนให้แก่ชาวโลก เด็กชายเหล่านี้คือ จอห์นกับชาร์ลส์ เวสลีย์ และจอร์จ วิทฟิลด์

จอห์นกับชาร์ลส์ เวสลีย์เกิดที่เมืองเอ็พเวิร์ธ (และที่นั่นเองจึงเกิดการเสนอชื่อเอ็พเวิร์ธ ลีก "Epworth League" ขึ้นมา) คนแรกเกิดวันที่ 28 มิถุนายน 1703 และคนหลังเกิดวันที่ 29 มีนาคม 1708 จอร์จวิทฟิลด์เกิดที่เมืองกลูเชสเตอร์เมื่อ วันที่ 27 ธันวาคม 1714 เรื่องราวชีวิตของเด็กชายเหล่านี้ไม่สามารถที่จะบอกเล่ากันได้ที่นี่ แต่เรื่องราวของพวกเขาที่คุ้มค่าที่จะบอกเล่ากันต่อไป เด็กชายทั้ง 3 นี้ได้กลายเป็นบรรพบุรุษและผู้ก่อตั้งนิกายเมธอดิสต์ขึ้น พวกเขาทั้ง 3 เป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งอังกฤษ และทั้ง 3 ก็กำลังศึกษาเพื่อจะเป็นผู้รับใช้ แม้

ในเวลานั้นไม่มีสักคนเดียวใน 3 คนนี้ที่ได้กลับใจเสียใหม่ (ซึ่งในเวลานั้นไม่ใช่สิ่งผิดปกติในพวกบาทหลวงชาวอังกฤษ อย่างไรก็ตามขอให้ระลึกว่าในสมัยนั้นเป็นการปกติทีเดียวที่บิดาหรือมารดาจะเป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับบัพติศมาหรือวิถีชีวิตบุตรของเขา) แต่เด็กชายเหล่านี้ภายหลังได้กลับใจใหม่และเป็นการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง

16 ดูเหมือนว่าคนเหล่านี้ไม่ได้มีความปรารถนาที่จะเป็นผู้ก่อตั้งนิกายใหม่เลย แต่ว่าพวกเขามีความปรารถนาอย่างแรงกล้าด้วยการต่อสู้ดิ้นรนอย่างจริงจังที่จะมีการฟื้นฟูเพื่อให้เกิดความเชื่อที่บริสุทธิ์และมีการปฏิรูปฝ่ายจิตวิญญาณอย่างแท้จริงในคริสตจักรแห่งอังกฤษนั้น พวกเขาได้พยายามในเรื่องนี้ทั้งในอังกฤษและอเมริกา แต่แล้วในที่สุดคริสตจักรทั้งหลายของพวกเขาเอง ก็ไม่อนุญาตให้พวกเขาเข้าร่วมนมัสการอีกต่อไป บ่อยครั้งที่เดียวที่การประชุมนมัสการของพวกเขาจัดขึ้นกลางแจ้งหรือในบ้านส่วนตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของวิทฟิลด์ได้จัดในสถานที่ประชุมของนิกายอื่น และวาทศิลป์อันยอดเยี่ยมของวิทฟิลด์ได้ดึงดูดความสนใจอย่างมากมายในสถานที่ทุกแห่งที่เขาเดินทางไปใน

17 ในการก่อตั้งคริสตจักรเมธอดิสต์ ถ้าจะให้กำหนดเวลานั้นนอนนั้นเป็นการยากที่จะตัดสินได้ว่าเกิดขึ้นในเวลาใด แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่านิกายเมธอดิสต์นั้นก็เก่าแก่กว่าคริสตจักรเมธอดิสต์ ชายหนุ่มทั้ง 3 คนก็ถูกเรียกว่าพวกเมธอดิสต์ก่อนที่พวกเขาจะออกจากวิทยาลัยเสียอีก เมื่อครั้งแรกองค์การของพวกเขาถูกเรียกว่า "พวกสมาคม" (Societies) การประชุมใหญ่ประจำปีครั้งแรกของพวกเขาในประเทศอังกฤษได้จัดขึ้นในปีค.ศ.1744 คริสตจักรเมธอดิสต์-อีพิสโคปัลได้ถูกจัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการในอเมริกาที่เมืองบัลติมอร์ในปีค.ศ.1784 ความเจริญเติบโตของพวกเขาเป็นที่น่าอัศจรรย์ใจจริง ๆ แต่ในขณะที่พวกเขาออกมาจากคริสตจักรแห่งอังกฤษหรือคริสตจักรอีพิสโคปัลนั้น พวกเขาได้นำเอาความผิดมากมายหลายอย่างของคริสตจักรแม่ และคริสตจักรยาย (คาทอลิก) ติดตัวมากับพวกเขาด้วย ตัวอย่างเช่นการทำตามความเชื่อของอีพิสโคปัลโดยมีการปกครองคริสตจักรและนักเทศน์ ในเรื่องนี้ทำให้พวกเขาเกิดสงครามภายในและการแตกแยกกันมากมายหลายครั้ง และดูเหมือนว่าจะมีความผิดในเรื่องอื่นด้วยเช่น การบัพติศมาทารกและการบัพติศมาด้วยการพรมน้ำเป็นต้น แต่มีสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งที่พวกเขามีอยู่คือ ความเชื่อแท้ฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งพวกเขาไม่ได้เอามาจากคริสตจักรแม่

18 เมื่อวันที่ 12 กันยายน 1788 ได้มีเด็กคนหนึ่งเกิดที่เมืองแอนเทรียม ในประเทศไอร์แลนด์ เด็กคนนี้ก็กำเนิดมาแล้วมีผลกระทบกระเทือนในด้านความเชื่ออย่างมาก และเป็นผู้ก่อตั้งนิกายใหม่ด้วย

เด็กคนนี้เป็น อเล็กซานเดอร์ แคมพ์เบลล์ บิดาของเขาเป็นผู้รับใช้ใน
นิกายเพรสไบทีเรียน โธมัส แคมพ์เบลล์บิดาของเขาได้เดินทางไปยัง
อเมริกาในปีค.ศ.1807 บุตรชายคืออเล็กซานเดอร์ซึ่งตอนนั้นยังคงศึก-
ษาในวิทยาลัยได้เดินทางไปยังอเมริกาในภายหลัง และเนื่องจากพวกเขา
มีแนวความคิดที่เปลี่ยนแปลงไป จึงได้ออกจากนิกายเพรสไบทีเรียนและ
ได้จัดตั้งกลุ่มอิสระขึ้นกลุ่มหนึ่งตั้งชื่อว่า "สมาคมคริสเตียน" ที่รู้จักกัน
โดยทั่วไปในนาม "คริสตจักรบรูซัน" ("The Brush Run Church") ในปี
ค.ศ.1811 พวกเขาใช้การจุ่มน้ำในพิธีบัพติศมาและได้ประสบความสำเร็จ
ในการชักชวนนักเทศน์แบปติสมาทำพิธีบัพติศมาให้พวกเขา แต่ได้
ทำความเข้าใจกันอย่างชัดเจนว่า พวกเขาจะไม่ร่วมกับคริสตจักรแบปติส
ดังนั้นทั้งบิดามารดาและตัวอเล็กซานเดอร์เองก็ได้รับบัพติศมาทุกคน
ต่อมาในปีค.ศ.1813 คริสตจักรอิสระของพวกเขาได้เข้าร่วมกับสมาคม
แบปติสเรตสตัน แต่ 10 ปีต่อมาได้มีการขัดแย้งกัน พวกเขาจึงออกจาก
สมาคมนั้นและได้เข้าร่วมกับอีกสมาคมหนึ่ง แต่แล้วความขัดแย้งต่าง ๆ
ก็ยังคงมีอยู่เรื่อย ๆ พวกเขาจึงออกจากสมาคมนี้อีก ซึ่งเป็นที่สรุปได้ว่า
พวกเขาไม่เคยเป็นแบปติส และจากบันทึกต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าเคยเห็นมานั้น
ไม่ได้ปรากฏเลยว่าพวกเขาเคยอ้างตัวว่าเป็นแบปติสเลย

19 มันไม่เป็นการยุติธรรมเลยต่อประวัติศาสตร์คริสเตียน
เท่าไรนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อประวัติศาสตร์ของแบปติส ซึ่งก็อดไม่ได้
ที่จะพูดถึงเกี่ยวกับชีวิตของ จอห์น บันยัน ท่านเป็นคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงใน
ประวัติศาสตร์อังกฤษ และแม้แต่ในประวัติศาสตร์โลกก็ตาม จอห์น
บันยันเป็นนักเทศน์แบปติส ท่านถูกคุมขัง 12 ปีในคุกเมืองเบตฟอร์ด
ท่านเป็นนักประพันธ์ขณะที่ถูกกักขังอยู่ในคุก ท่านได้เขียนหนังสือที่มี
ชื่อเสียงและมีการเผยแพร่มากที่สุดในโลกรองจากพระคัมภีร์คือหนังสือ
ปรีศนาธรรม (Pilgrim's Progress) จอห์น บันยันเป็นตัวอย่างทีคริส-
เตียนควรจะต้องจดจำไว้คือในเรื่องความทุกข์ทรมานจากการถูกข่มเหง

และเรื่องของแมรี บันยัน บุตรสาวตาบอดของจอห์น บันยัน
หนังสือเล่มนี้ควรจะมีไว้ในห้องสมุดรวิศึกษาทุกแห่ง หนังสือเล่มนี้ได้
ขาดตลาดเป็นเวลาหลายปีที่เดียว และคิดว่าได้มีการจัดพิมพ์ขึ้นอีกครั้ง
หนึ่งแล้ว หนังสือเล่มนี้ได้ทำหายไม่ว่า ผู้ชายหรือผู้หญิง เด็กชายหรือ
เด็กหญิงคนใดได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วจะไม่อาจกลืนน้ำตาเอาไว้ได้

20 อีกสิ่งหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่น่าจะกล่าวถึงบ้างในการ
บรรยายนี้ก็คือเรื่องเกี่ยวกับประเทศเวลส์ และพวกแบปติสชาวเวลส์
เรื่องราวที่น่าตื่นตาตื่นใจที่สุดในประวัติศาสตร์ของคริสเตียนก็คือ
เรื่องของพวกแบปติสชาวเวลส์ พวกแบปติสในสหรัฐอเมริกาเป็นหนึ่ง
บุญคุณพวกแบปติสชาวเวลส์มากที่สุด มากเกินกว่าที่เราส่วนใหญ่จะ
คาดคิดไว้เสียอีก คริสตจักรแบปติสรวมทั้งคริสตจักรอีกหลาย ๆ แห่งได้

อพยพมาเป็นกลุ่ม ๆ จากเวลส์เข้าไปในสหรัฐอเมริกา (Orchard หน้า 21-23; พอร์ด บทที่ 2)

21 เรื่องราวเกี่ยวกับการเริ่มงานของพวกคริสเตียนในประเทศเวลส์นั้น ช่างเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์จริง ๆ และเมื่อดูจากประวัติศาสตร์ของเรื่องนี้ดูเหมือนจะเป็นเรื่องจริง ประวัติศาสตร์นั้นได้เริ่มต้นในพระคัมภีร์ใหม่ (กจ 28:30-31; 2 ทธ 4:21) เรื่องราวเกี่ยวกับคลาวเดียและปูเดนส์จากการเดินทางของพวกเขาไปยังกรุงโรมและการกลับใจใหม่ของพวกเขาจากการเทศนาของเปาโล จากนั้นพวกเขาได้นำข่าวประเสริฐกลับไปยังประเทศเวลส์ซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขา เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เปาโลได้เทศนาเรื่องนี้ในกรุงโรมประมาณปี ค.ศ. 63 หลังจากนั้นไม่นานคลาวเดียและปูเดนส์ ซึ่งทั้ง 2 คนเป็นนักเทศน์กับคนอื่น ๆ ในพวกเขา ได้นำข่าวประเสริฐนี้เข้าไปในประเทศอังกฤษและโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เวลส์ พวกแบปติสชาวเวลส์ได้ช่วยเหลือพวกแบปติสในอเมริกาอย่างมากมาจนแทบจะพรรณานำไม่ได้เลย

การบรรยายครั้งที่ 5 ความเชื่อในประเทศสหรัฐอเมริกา

1 พวกสเปนและพวกอื่น ๆ ซึ่งมีเชื้อสายลาตินที่นับถือศาสนาคาทอลิกเป็นตัวแทนกลุ่มแรกของความเชื่อแบบคริสเตียนที่เข้าไปในอเมริกาใต้ แต่ในอเมริกาเหนือพวกเขาไม่ได้เข้าไปตั้งพื้นฐานของความเชื่ออย่างมั่นคงนัก ยกเว้นที่เม็กซิโกพวกเขาไม่เคยมีกำลังเพียงพอที่จะทำให้แนวความคิดทางศาสนาของพวกเขาได้รับการสถาปนาโดยกฎหมายให้เป็นศาสนาประจำชาติในดินแดนที่เป็นประเทศสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันนี้ ยกเว้นในส่วนเหล่านั้นซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นส่วนต่าง ๆ ของประเทศเม็กซิโก ถึงแม้จะเป็นในสมัยจักรวรรดินิยมยุคที่มีการล่าอาณานิคมก็ตาม

2 เริ่มต้นในสมัยจักรวรรดินิยมยุคที่มีการล่าอาณานิคมคือในตอนต้นของศตวรรษที่ 17 มีพวกที่มาตั้งรกรากถิ่นฐานเป็นครั้งแรกในเขตเวอร์จิเนีย และหลังจากนั้นไม่นานก็มีการตั้งรกรากในดินแดนที่ปัจจุบันนี้รู้จักกันโดยทั่วไปว่า เป็นรัฐทั้งหลายที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกาซึ่งเรียกว่านิวอิงแลนด์นั่นเอง ในสมัยนั้นมีการข่มเหงทางศาสนาในประเทศอังกฤษ และทวีปยุโรปซึ่งเป็นสาเหตุใหญ่ที่นำไปสู่การอพยพไปตั้งรกรากเป็นครั้งแรก ในสหรัฐอเมริกาผู้อพยพบางกลุ่มซึ่งได้มาถึงเป็นกลุ่มแรกและกลุ่มนี้เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็นพวก "พิลกริมส์" (ค.ศ. 1620) นั้นแบ่งออกอีกเป็น 2 กลุ่มย่อย กลุ่มหนึ่งเรียกว่า "พวกพิวริแทนส์" ซึ่งคนเหล่านี้เป็น "พวกคองกริกชันนอลิสต์" ผู้ที่ควบคุมเขตยึดครองของพวกเขาก็คือผู้ว่า เอ็นดิคอตท์ อีกกลุ่มหนึ่งคือพวกเพรสไบทีเรียน อย่างไรก็ตามท่ามกลาง

กลุ่มทั้ง 2 นี้ก็ยังมีคริสเตียนอีกเป็นจำนวนมากที่มีแนวความคิดที่แตกต่างจากทั้ง 2 กลุ่มนี้ซึ่งกำลังหาทางที่จะพ้นจากการถูกข่มเหงด้วย

“เส้นทางเลือดในอเมริกา”

3 พวกคองกริกเช่นออลิสต์และพวกเพรสไบทีเรียนที่ลี้ภัยเหล่านี้ ได้ตั้งเขตยึดครองของตนเองแยกกัน และทั้ง 2 พวกก็ได้สถาปนาแนวความคิดทางศาสนาของพวกเขาเองให้เป็นศาสนาประจำชาติตามกฎหมายภายในดินแดนของตนเองทันที ถ้าจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็พูดได้ว่า “นิกายคองกริกเช่นออลิสต์” และ “นิกายเพรสไบทีเรียน” ได้กลายเป็นแนวความคิดทางศาสนาตามกฎหมายในเขตยึดครองของพวกเขาเอง ซึ่งเป็นการปิดกั้นแนวความคิดของศาสนาอื่น ๆ ทั้งหมดอย่างสิ้นเชิงในเขตยึดครองของพวกเขา ซึ่งพวกเขาเองได้เคยหลบหนีจากประเทศแม่พร้อมด้วยรอยแผล และเลือดบนตัวพวกเขาจากการข่มเหงนั้น และได้แสวงที่พักพิงที่มีอิสระและเสรีภาพสำหรับตนเอง แต่ทันทีที่ได้รับ การสถาปนาในจักรวรรดิของพวกเขาในแผ่นดินใหม่ และมีสิทธิอำนาจแล้วพวกเขาก็ปฏิเสธที่จะให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาแก่ผู้อื่น และปฏิบัติต่อพวกนั้นด้วยวิธีการที่โหดเหี้ยมเหมือนกับที่ตัวเองเคยได้รับมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ได้กระทำต่อพวกแบปติสตัน

4 พวกที่ไปตั้งรกรากในเขตยึดครองต่าง ๆ ทางภาคใต้ อยู่ในรัฐเวอร์จิเนีย นอร์ท คาโรไลน่าและเซาธ์ คาโรไลน่า ส่วนใหญ่แล้ว เป็นพวกที่สนับสนุนคริสตจักรแห่งอังกฤษ แนวทางความคิดของคริสตจักรนี้ได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นศาสนาของจักรวรรดิเหล่านี้ เมื่อเป็นเช่นนั้นในแผ่นดินใหม่ของอเมริกาที่ซึ่งพวกคองกริกเช่นออลิสต์ พวกเพรสไบทีเรียนและพวกอีพิสโคปัลได้เข้ามาเพื่อแสวงหาสิทธิเสรีภาพในการนมัสการพระเจ้าตามมโนธรรมในใจของตน ในไม่ช้าพวกเขาก็ได้ตั้งคริสตจักร 3 นิกายที่ได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นศาสนาของพวกเขาตน จากนั้นไม่มีเสรีภาพในการนับถือศาสนาสำหรับคนไหนคนใดเลย ยกเว้นคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจในการปกครองเท่านั้น ลูกหลานของกรุงโรมกำลังเจริญรอยตามมารดาของพวกเขาซึ่งเปราะเปื้อนไปด้วยเลือด การปฏิรูปของพวกเขาจึงยังคงอยู่ห่างไกลจากความจริงในพระคัมภีร์

5 ในหมู่พวกที่อพยพเดินทางไปยังอเมริกานั้น มีพวกแบปติสกลุ่มเล็ก ๆ ได้ร่วมเดินทางไปด้วย (บางพวกยังเรียกพวกนี้ว่า “อานาแบปติส”) อาจเป็นไปได้ว่ามีพวกแบปติสอยู่ในเรือทุกลำที่มุ่งหน้าสู่อเมริกา อย่างไรก็ตามเมื่อเทียบกันแล้วจะเห็นได้ว่าพวกเขาเดินทางไปเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้น ไม่เคยร่วมเดินทางกันไปเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ เลย เพราะพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้มาเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ แต่พวกเขาก็ทยอยเดินทางออกมาเรื่อย ๆ และก่อนที่จักรวรรดิต่าง ๆ จะถูกสถาปนาขึ้นทั่วอเมริกา พวกแบปติสก็มีอยู่เป็นจำนวนมากมายและอยู่เกือบจะทั่วทุก

หนทุกแห่ง แต่ในไม่ช้าพวกเขาได้สัมผัสกับเงื้อมมืออันเหนียวเหนียวหนืดของ คริสตจักรประจำชาติทั้ง 3 นิกายนั้นด้วย ความผิดที่ร้ายแรงในเรื่อง "การเทศนาข่าวประเสริฐ" และ "การปฏิเสธที่จะให้เด็ก ๆ ของพวกเขา รับ บัพติศมา" "การต่อต้านการบัพติศมาทารก" และการกระทำอื่นๆ ใน ด้านความเคร่งครัดในพระคัมภีร์ของพวกเขา พวกเขาจึงถูกจับ, ตีคุก, ถูกปรับ, ถูก ฆีเยน, ถูกเนรเทศและการถูกยึดทรัพย์สิน เป็นต้น บรรดา สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในอเมริกา ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่างบางอย่างที่ได้มา จากแหล่งข้อมูลหลายแห่ง

6 ก่อนที่เขตยึดครองแมสซาชูเซตส์ เบย์ จะมีอายุ 20 ปี นั้น พวกเขามีคริสตจักรคองกรีเกชันออลิสต์เป็นคริสตจักรประจำชาติ และพวกเขาก็ได้ออกกฎหมายหลายฉบับเพื่อต่อต้านพวกแบปติส และ พวกอื่น ๆ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับกฎหมายเหล่านั้น

"นี่เป็นคำสั่งและได้เห็นพ้องต้องกันว่า ถ้าคนหนึ่งคนใดหรือพวก หนึ่งพวกใดภายในเขตปกครองนี้จะกล่าวโทษหรือต่อต้านการบัพติศมา ทารก โดยกระทำการอย่างเปิดเผยหรือเที่ยวชักชวนคนอื่น ๆ ให้ไม่เห็น ด้วยหรือไม่บัพติศมาให้ทารก โดยกระทำการอย่างลับ ๆ หรือจงใจเดิน ออกจากที่ประชุมขณะที่กำลังมีการประกอบพิธีนี้ ภายหลังจากเวลาที่กำ หนดและขั้นตอนในการพิจารณาความผิดแล้ว คนนั้นหรือพวกนั้นทุกคน จะต้องถูกพิพากษาให้เนรเทศไปอยู่ที่อื่น" กฎหมายฉบับนี้ได้มีผลบังคับ ใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อต่อต้านพวกแบปติส

7 โดยสิทธิอำนาจของเขตยึดครองนี้ โรเจอร์ วิลเลียม และ คนอื่น ๆ จึงได้ถูกเนรเทศออกจากเขตนี้ การถูกเนรเทศในอเมริกาใน สมัยนั้นเป็นสิ่งที่ทารุณมาก เพราะหมายถึงว่าผู้นั้นจะต้องไปอยู่กับพวก อินเดียน แต่ในเหตุการณ์นี้วิลเลียมกลับได้รับการต้อนรับอย่างดี และ ได้พักอยู่กับพวกอินเดียนเป็นระยะเวลาที่เดียว และในช่วงเวลาต่อ มาก็แสดงให้เห็นว่าเป็นพระพรอันยิ่งใหญ่ต่อเขตยึดครองที่ได้เนรเทศ เขาไป เพราะเขาได้ช่วยให้เขตยึดครองนี้รอดพ้นจากการถูกทำลายโดย อินเดียนเผ่านี้ ด้วยการที่เขาได้อ่อนน้อมต่อพวกอินเดียนอย่างมาก เพื่อ เห็นแก่พวกเหล่านั้นที่ได้เนรเทศเขาและเขาได้ทำความดีตอบแทนความ ชั่วด้วยวิธีนี้เอง

8 ต่อมาโรเจอร์ วิลเลียมพร้อมกับคนอื่น ๆ อีก ซึ่งบางคน ได้เคยถูกเนรเทศจากเขตยึดครองนั้นและในเขตยึดครองอื่น ๆ เช่นกัน ในคนพวกนั้นมีจอห์น เคลิร์กซึ่งเป็นนักเทศน์แบปติสอยู่ด้วย คนพวกนี้ ได้ตัดสินใจที่จะตั้งเขตยึดครองของเขาเอง ซึ่งในขณะที่นั้นพวกเขายังไม่มี สิทธิอำนาจตามกฎหมายจากประเทศอังกฤษที่จะกระทำการนี้ได้ แต่ พวกเขาก็คิดว่าวิธีการนี้ก็ดีกว่าที่จะอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่เป็นอยู่นี้ต่อไป และดีกว่าที่จะพยายามดำเนินชีวิตอยู่ในเขตยึดครองเหล่านั้น ที่จะต้อง

ถูกจำกัดเสรีภาพทางศาสนาที่นำหวาดกลัว ดังนั้นเมื่อเขาพบแผ่นดินผืนเล็ก ๆ แห่งหนึ่งที่ยังไม่มีจักรวรรดิใดเข้ายึดครอง พวกเขาจึงได้สถาปนาตัวขึ้นเป็นเจ้าของแผ่นดินนั้น ซึ่งรู้จักกันโดยทั่วไปในปัจจุบันนี้ว่า โรดไอส์แลนด์ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปีค.ศ.1638 คือ 10 ปีหลังจากที่มีการยึดครองเขตแมสซาชูเซ็ทส์ เบย์ แต่ก่อนที่พวกเขาจะได้รับกฎหมายคุ้มครองดินแดนนี้ พวกเขาต้องใช้เวลานานประมาณ 25 ปีทีเดียว (คือปีค.ศ.1663)

9 ในปีค.ศ.1651 (?) เขตยึดครองแบ๊พติสแห่งนี้ได้ส่งโรเจอร์ วิลเลียม และจอห์น เคลิร์ก ไปประเทศอังกฤษเพื่อจะดูว่าเป็นไปได้ไหมที่จะได้รับอนุญาตตามกฎหมายให้สถาปนาเขตยึดครองของตนได้ เขาทั้งสองมาถึงประเทศอังกฤษขณะที่โอลิเวอร์ ครอมเวลล์ เป็นผู้มีอำนาจในรัฐบาลอังกฤษ แต่ด้วยเหตุผลบางประการทำให้ท่านปฏิเสธคำขอของพวกเขา โรเจอร์ วิลเลียมจึงได้เดินทางกลับบ้านที่อเมริกา ส่วนจอห์น เคลิร์กนั้นยังคงอยู่ในอังกฤษ ในที่สุดครอมเวลล์ ก็สูญเสียตำแหน่งของตนและชาร์ลส์ที่ 2 ได้ขึ้นนั่งบัลลังก์แห่งประเทศอังกฤษในประวัติศาสตร์ถือว่า ชาร์ลส์เป็นผู้หนึ่งที่ได้ข่มเหงพวกคริสเตียนอย่างรุนแรงที่สุด แต่ในที่สุดพระองค์ก็ได้ทรงออกเอกสารประทานใบอนุญาตให้ในปีค.ศ.1663 ดังนั้นเคลิร์กซึ่งเฝ้าคอยมานานถึง 12 ปี จึงได้เดินทางกลับบ้านพร้อมกับเอกสารทางกฎหมายนั้น เพราะฉะนั้นในปีค.ศ.1663 เขตยึดครองโรด ไอส์แลนด์จึงกลายเป็นดินแดนที่ถูกต้องตามกฎหมายอย่างแท้จริง และพวกแบ๊พติสก็สามารถเขียนรัฐธรรมนูญของพวกเขาเองขึ้นได้

10 รัฐธรรมนูญนั้นได้ถูกเขียนขึ้น และเป็นรัฐธรรมนูญที่ดึงดูดความสนใจจากทั่วโลก ในรัฐธรรมนูญนั้นมีคำประกาศที่ให้ "เสรีภาพในการนับถือศาสนา" เป็นครั้งแรกของโลก

การต่อสู้อย่างแท้จริงเพื่อเสรีภาพในการนับถือศาสนานั้นถือว่าเป็นประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว เป็นเวลานานทีเดียวที่พวกแบ๊พติสต้องต่อสู้ในสงครามนี้ตามลำพังจริง ๆ แต่พวกเขาก็ไม่ได้ต่อสู้เพื่อพวกตนเองแต่เพียงพวกเดียวเท่านั้น แต่ได้ต่อสู้เพื่อคนทั้งปวงทุกนิกาย โรดไอส์แลนด์เป็นเขตยึดครองแบ๊พติสแห่งแรกที่ได้สถาปนาขึ้นโดยพวกแบ๊พติสกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่งหลังจากที่ได้เพียรพยายามยื่นคำร้องเพื่อขออนุญาตอยู่นานถึง 12 ปี เขตยึดครองนี้เองเป็นจุดเริ่มแรกในโลกที่กฎหมายของแผ่นดินนั้นให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาอย่างเต็มที่ การตั้งรกรากที่นั่นได้เกิดขึ้นในปีค.ศ.1638 และได้มีการสถาปนาเขตยึดครองอย่างถูกต้องตามกฎหมายในปีค.ศ.1663

11 ก่อนที่เขตยึดครองนี้จะได้รับการสถาปนาขึ้นอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ได้มีการตั้งคริสตจักรแบ๊พติสขึ้น 2 แห่งก่อนแล้วใน

เขตยึดครองนี้ คือคริสตจักรที่เมืองโพรวินซ์โดย โรเจอร์ วิลเลียม ได้ตั้งขึ้นในปีค.ศ.1639 และคริสตจักรที่เมืองนิวพอร์ตโดยจอห์นเคลริก ได้ตั้งขึ้นในปีค.ศ.1638

12 ในเรื่องเกี่ยวกับการข่มเหงต่าง ๆ ในเขตยึดครองอเมริกันบางแห่งนั้น เราจะขอยกตัวอย่างให้เห็นกันบ้าง ได้มีการบันทึกไว้ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งที่สมาชิกคนหนึ่งของจอห์น เคลริกได้ล้มป่วยลง ครอบครัวนั้นอาศัยอยู่ตรงข้ามเส้นแบ่งเขตยึดครองแมสซาชูเซ็ทส์ เบย์ และอยู่ในเขตยึดครองนั้นพอดี จอห์น เคลริกและนักเทศน์ที่มีชื่อว่า แครนดอลล์ รวมทั้งคนที่มีชื่อว่าโอปีไดอา โฮล์ม ทั้ง 3 คนได้ไปเยี่ยมครอบครัวที่ป่วยนั้น ขณะที่พวกเขากำลังประชุมอธิษฐานกับครอบครัวที่ป่วยอยู่นั้น เจ้าหน้าที่บางคนของเขตยึดครองได้มาจับกุมพวกเขาไว้ ต่อมาจึงพาตัวพวกเขาไปที่หน้าบัลลังก์ศาลเพื่อจะพิพากษา ยังมีคำกล่าวไว้ด้วยว่าเพื่อเจ้าหน้าที่จะมีข้อกล่าวหาพวกเขาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น พวกเขาถูกพาตัวเข้าไปในที่ประชุมทางศาสนาในคริสตจักรของพวกตน (พวกคองกริกเกชั่นนอลิสต์) มือของพวกเขาก็ถูกมัด (ตามที่บันทึกได้กล่าวไว้) ข้อหาของพวกเขาคือ "ในเรื่องที่ไม่ได้ถอดหมวกในที่ประชุมทางศาสนา" พวกเขาได้ถูกพิจารณาคดีและเห็นว่ามีความผิด ผู้ว่าเอนดีคอร์ทก็อยู่ที่นั่นด้วย ขณะที่การพิจารณาคดีกำลังดำเนินไปนั้น ท่านได้พูดกับเคลริกด้วยความโกรธมากกว่า "เจ้าได้ปฏิเสธการให้บังพิศมาแก่ทารก" (นี่ไม่ใช่ข้อหาที่มีต่อพวกเขา) "เจ้าสมควรตาย ฉันจะไม่ให้ขะอย่างนั้นถูกนำเข้ามาในเขตปกครองของฉัน" ความผิดของทุกคนคือการถูกปรับหรือถูกเขียนอย่างหนัก ค่าปรับของแครนดอลล์ (แขกที่มาเยี่ยม) คือ 5 ปอนด์ (25 ดอลลาร์) ค่าปรับของเคลริก (ศิษยาภิบาล) คือ 20 ปอนด์ (100 ดอลลาร์) ค่าปรับของโฮล์ม (บันทึกได้กล่าวว่าเขาเคยเป็นพวกคองกริกเกชั่นนอลิสต์ และได้มาเข้าร่วมกับพวกแบ็ปติส) ดังนั้นค่าปรับของเขาจึงเป็น 30 ปอนด์ (150 ดอลลาร์) ค่าปรับของเคลริกกับแครนดอลล์นั้นพวกเพื่อน ๆ เป็นผู้จ่ายให้ แต่โฮล์มได้ปฏิเสธ ไม่ยอมให้จ่ายค่าปรับของเขาโดยพูดว่าเขาไม่ได้ทำอะไรผิดเลย ดังนั้นเขาจึงถูกเขียนอย่างหนัก บันทึกได้กล่าวว่าเขาถูก "ถอดเสื้อลงไปถึงเอว" และถูกเขียน (ด้วยแส้พิเศษชนิดหนึ่ง) จนร่างกายของเขาเต็มไปด้วยเลือดและเลือดได้หยดไหลรินไปตามขาเต็มล้นรองเท้า 2 ข้างของเขา บันทึกยังกล่าวต่อไปอีกว่าร่างกายของเขามีแผลเหวอะหะเต็มไปหมด จนเขาไม่สามารถที่จะนอนบนเตียงได้นานถึง 2 สัปดาห์ การนอนของเขาต้องนอนชันบนมือหรือข้อศอกทั้ง 2 ข้างและหัวเข่า ข้าพเจ้าได้อ่านบันทึกทั้งหมดเกี่ยวกับการถูกเขียนของเขา และเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนนั้น รวมทั้งคำพูดของโฮล์มเอง สิ่งที่น่าทึ่งเช่นนี้ได้เกิดขึ้นในอเมริกาเอง

13 เพนเทอร์ เป็นชายอีกผู้หนึ่งที่ได้ "ปฏิเสธไม่ยอมให้ลูก

ของตนรับบัพติศมา” โดยให้เหตุผลว่า “การบัพติศมาทาร์กเป็นพิธีที่ขัดแย้งกับหลักข้อเชื่อของคริสเตียน” และด้วยความผิดเหล่านี้เขาจึงถูกมัดและถูกเขียน ผู้ว่าวินธรวกล่าวว่เพนเทอร์ถูกเขียน “เพราะไปตำหนิพิธีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า”

14 ในเขตยึดครองซึ่งนิกายเพรสไบทีเรียนได้รับการสถาปนาให้เป็นศาสนาประจำชาตินั้น ดูเหมือนว่าผู้ที่ยึดถือหลักความเชื่ออื่น ๆ (พวกแบ็ปติสและพวกอื่นๆ) ซึ่งอาศัยอยู่ในเขตนี้ ต่างก็ได้รับการข่มเหงเช่นเดียวกับพวกที่อยู่ในเขตยึดครองแมสซาชูเซ็ทส์ เบย์ ซึ่งมีนิกายคองกรีเกชันออลิสต์เป็นศาสนาประจำชาติ

ในเขตยึดครองแห่งนี้มีพวกแบ็ปติสเข้ามาตั้งรกรากอยู่ด้วย ในเขตที่พวกแบ็ปติสมาตั้งรกรากอยู่นี้มีอยู่เพียง 5 ครอบครัวเท่านั้น พวกแบ็ปติสเหล่านี้ได้ตระหนักว่าพวกเขาต้องอยู่ใต้กฎหมาย และจากบันทึกต่าง ๆ ได้กล่าวว่พวกเขายอมเชื่อฟังกฎหมายเหล่านี้แต่แล้วการข่มเหงก็เกิดขึ้นอีก

พวกผู้มีอำนาจในเขตยึดครองนั้นได้ตัดสินใจที่จะสร้างที่ประชุมของนิกายเพรสไบทีเรียนขึ้นในเขตที่พวกแบ็ปติสตั้งรกรากอยู่ ดูเหมือนว่วิธีเดียวที่จะทำได้ก็โดยการเรียกเก็บภาษีจากพวกแบ็ปติส พวกแบ็ปติสได้ตระหนักถึงสิทธิอำนาจของพวกเพรสไบทีเรียนในการที่จะเรียกเก็บภาษีพิเศษชนิดใหม่นี้ แต่พวกเขาได้ยื่นคำร้องต่อการเก็บภาษีในครั้งนั้นว่ “เราเพิ่งเริ่มตั้งรกรากบ้านเล็ก ๆ ของเราก็อิงจะสร้างเสร็จ สวนและไร่นาของเราก็อิงจะลงมือ นาของเราก็อิงไม่ได้หักล้างถางพงเลย เราอิงจะถูกเรียกเก็บภาษีไปเพื่อสร้างป้อมไว้ต่อสู้กับพวกอินเดียน ตอนนี้เป็นไปไม่ได้เลยที่จะให้เราจ่ายภาษีอีกชนิดหนึ่ง” นี่เป็นสาระสำคัญ แต่แล้วพวกเขาโดนเรียกเก็บภาษีโดยพวกเขาไม่มีความสามารถที่จะจ่ายภาษีได้ในเวลานั้น จนต้องประกาศขายสิ่งของทอดตลาดในเวลานั้น บ้าน สวน ไร่และแม้กระทั่งสุสานของพวกเขาก็ถูกขายทอดตลาดไป ยกเว้นนาของพวกเขาก็อิงไม่ได้หักล้างถางพง ทรัพย์สินราคา 363 ปอนด์ 5 ชิลลิงต้องถูกขายไปด้วยเงินเพียง 35 ปอนด์ 10 ชิลลิง กล่าวกันว่มีบางส่วนถูกซื้อไปโดยนักเทศน์เพรสไบทีเรียนที่จะมาเทศนาที่นั่น และในที่สุดเขตตั้งรกรากนี้ได้ถูกทิ้งให้ร้างไป

กฎหมายกดขี่ข่มเหงต่าง ๆ นี้สามารถจะรวบรวมเป็นหนังสือเล่มใหญ่ได้ทีเดียว การเรียกเก็บภาษีอย่างรุนแรงซึ่งเป็นภาระที่หนักมาก การปฏิบัติกรด้วยความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ โดยมุ่งหวังที่จะกระทำต่อพวกแบ็ปติสเป็นส่วนใหญ่ แต่ในการบรรยายนี้ไม่สามารถที่จะเข้าไปในรายละเอียดเหล่านี้มากนัก

15 ในเขตยึดครองต่าง ๆ ทางภาคใต้ตลอดรัฐคาโรไลน่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่รัฐเวอร์จิเนีย ซึ่งคริสตจักรแห่งอังกฤษกำลังครอบ-

ครองอยู่นั้น พวกแบ็ปติสได้ถูกข่มเหงอย่างรุนแรงและอย่างต่อเนื่องหลายครั้งที่เดวิดที่นักเทศน์ทั้งหลายของพวกเขาถูกปรับและต้องติดคุก การข่มเหงต่าง ๆ ต่อพวกแบ็ปติสได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ตอนต้นของยุคเซนต์ครองไปจนถึงการเปิดฉากของสงครามปฏิวัติซึ่งเป็นเวลานานกว่า 100 ปีทีเดียว

16 เราจะขอยกตัวอย่างบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความยากลำบากต่าง ๆ ของพวกแบ็ปติสในรัฐเวอร์จิเนีย แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าแปลกเพราะดูเหมือนว่ารัฐเวอร์จิเนียจะเป็นสถานที่แห่งต่อไปบนแผ่นดินโลกที่จะให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาหลังจากโรด ไอส์แลนด์ แต่ก็ต้องใช้เวลามากกว่า 1 ศตวรรษต่อมา ความทุกข์ยากในเวลานั้นคือมีนักเทศน์ถึง 30 คนถูกจับขังคุกในเวลาต่าง ๆ กัน ด้วยเพียงข้อหาเดียวเท่านั้นคือ "เพราะเหตุที่เทศนาข่าวประเสริฐเรื่องพระบุตรของพระเจ้า" มีเรื่องของเจมส์ ไอร์แลนด์ ที่เขาถูกจับขังคุก หลังจากติดคุกแล้วพวกศัตรูของเขาได้พยายามที่จะระเบิดเขาด้วยดินระเบิด เมื่อพบกับความล้มเหลว พวกเขาก็พยายามต่อไปที่จะระดมควันให้เขาตายเสียโดยการเผากำมะถันใต้หน้าต่างรอบคุคนั้น ครึ่งนี้ก็ล้มเหลวเช่นกันพวกเขาจึงพยายามอีกโดยการไปตระเตรียมกับหม้อให้ใช้ยาพิษฆ่าเขาเสีย แต่แผนการณ์ทั้งหมดล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง เขายังคงเทศนาแก่คนของเขาทางหน้าต่างนั้นเพื่อปิดกัน ไม่ให้เขาเทศนาได้จึงมีการสร้างกำแพงขึ้นรอบคุคนที่ซึ่งเขาอยู่เพื่อคนเหล่านั้นจะมองเห็นข้างในไม่ได้และเขาจะมองเห็นข้างนอกไม่ได้เช่นกัน แม้มีความยากลำบากเช่นนี้ พวกเขาก็ยังไม่ลดละผู้คนได้มารวมตัวกันและมีการผูกผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งติดกับปลายไม้ยาว ๆ แล้วชูขึ้นเหนือกำแพงเพื่อไอร์แลนด์จะมองเห็นได้ว่าพวกเขาพร้อมแล้วที่จะฟังเทศนา การเทศนาก็ยังคงดำเนินต่อไป

17 ต่อมานักเทศน์แบ็ปติส 3 คน (เลวิส เครก, โจเซฟ เครก และแอโรน เบลดโซ่) ก็ถูกจับด้วยข้อหาเดียวกัน และมีคนหนึ่ง ใน 3 คนนี้เป็นญาติกับ อาร์ อี บี เบย์เลอร์ และอาจจะเป็นญาติกับพวกนักเทศน์แบ็ปติสรัฐเท็กซัสด้วย นักเทศน์เหล่านี้ได้ถูกกล่าวหาและนำตัวไปพิจารณาคดี เมื่อแพททริค เฮินรี่ ได้ยินเรื่องนี้ และแม้ว่าเขาจะอาศัยอยู่ห่างไกลออกไปหลายไมล์ และเขายังเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งอังกฤษอยู่ แต่เขาก็ยังขี่ม้ามายังห้องพิจารณานั้น และได้สมัครเข้ามาแก้คดีให้แก่พวกเขา การแก้คดีได้รับชัยชนะท่วมทับที่ศาลนั้น นักเทศน์เหล่านี้ก็ได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระ

18 ในที่อื่น ๆ นอกเหนือจากโรด ไอส์แลนด์แล้ว เสรีภาพในการนับถือศาสนาได้เกิดขึ้นอย่างช้า ๆ ค่อยเป็นค่อยไปตามขั้นตอน ตัวอย่างเช่นในรัฐเวอร์จิเนียก็มีกฎหมายออกมาฉบับหนึ่ง อนุญาตให้มีนักเทศน์แบ็ปติสเพียงคนเดียวเท่านั้นต่อเขตเขตหนึ่ง และเขาได้รับอนุ-

อนุญาตให้เทศนาได้เพียงครั้งเดียวในเวลา 2 เดือน ต่อมาก็มีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายฉบับนี้โดยอนุญาตให้เขาเทศนาได้เดือนละครั้ง ถึงกระนั้นก็ตามพวกเขาจะถูกจำกัดสถานที่ ๆ จะใช้เทศนาด้วย และเทศนาได้เพียงคำเทศนาเดียวเท่านั้นในวันนั้นและห้ามเทศนาในเวลากลางคืน กฎหมายต่าง ๆ ไม่ได้ออกมาเฉพาะในรัฐเวอร์จิเนียเท่านั้น แต่ในรัฐอื่นๆด้วยที่ห้ามเผยแพร่ข่าวประเสริฐ นี่เป็นสาเหตุใหญ่ที่จัดสันได้เป็นมิชชันนารีไปต่างประเทศคนแรก เพราะในประเทศของเขาห้ามเผยแพร่ข่าวประเสริฐ เขาจึงต้องไปประกาศในต่างประเทศ มีการต่อสู้มากมายหลายครั้งเป็นเวลานานในสภาล่างของรัฐเวอร์จิเนียเพื่อจะเปลี่ยนแปลงกฎหมายเหล่านี้จนถึงระดับที่น่าพอใจ

19 จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า อุปสรรคที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งที่ยับยั้งเสรีภาพในการนับถือศาสนาในประเทศอเมริกา และอาจจะเป็นในทั่วโลกด้วยคือความเชื่อมั่นที่เกิดขึ้นในผู้คนตลอดหลายศตวรรษก่อนหน้านี้ว่า เป็นไปไม่ได้ที่ศาสนาจะดำรงอยู่ได้โดยปราศจากการสนับสนุนจากรัฐบาล ไม่มีนิกายใดเลยที่จะรุ่งเรืองขึ้นได้โดยอาศัยเงินถวายจากสมาชิกผู้สนับสนุนนิกายนั้นเท่านั้น และเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ได้เถียงกันอย่างรุนแรงเมื่อเกิดการต่อสู้เพื่อจะแยกรัฐบาลกับคริสตจักรแห่งอังกฤษออกจากกันของรัฐเวอร์จิเนีย และต่อมากมีการโต้แย้งกันในสภาองเกรสด้วย เมื่อมีการพิจารณากันถึงปัญหาในเรื่องเสรีภาพในการนับถือศาสนาเป็นเวลานานทีเดียวที่พวกแบปติสต์ได้ต่อสู้ในเรื่องนี้เกือบจะตามลำพังก็ว่าได้

20 เขตยิวคองโรต ไอส์แลนด์ได้เริ่มขึ้นในปีค.ศ.1638 แต่ไม่ได้เป็นเขตที่ถูกก่อตั้งขึ้นตามกฎหมายจนกระทั่งปีค.ศ.1663 นี่เป็นแห่งแรกที่มีเสรีภาพในการนับถือศาสนา แห่งที่สองคือรัฐเวอร์จิเนียในปีค.ศ.1786 สภาองเกรสได้ประกาศการแก้ไขรัฐธรรมนูญข้อแรกว่าจะมีผลบังคับใช้ในวันที่ 15 ธันวาคม 1791 ซึ่งได้ให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาแก่พลเมืองทุกคน พวกแบปติสต์ได้รับเกียรติในฐานะที่เป็นผู้นำพระพรนี้มาสู่ประเทศแห่งนี้

21 เราจะขอเล่าเหตุการณ์การประชุมสภาองเกรสในยุคแรก ๆ สักเหตุการณ์หนึ่งคือมีการประชุมปรึกษากันถึงปัญหาที่ว่า สหรัฐอเมริกาควรจะสถาปนาให้มีคริสตจักรประจำชาติเพียงคริสตจักรเดียวหรือให้มีหลายคริสตจักร หรือจะให้มีเสรีภาพในการนับถือศาสนาใด ๆ ก็ได้ มีการเสนอร่างกฎหมายต่าง ๆ มากมาย มีผู้หนึ่งได้เสนอให้สถาปนาคริสตจักรแห่งอังกฤษเป็นศาสนาประจำชาติ อีกผู้หนึ่งได้เสนอคริสตจักรคองกรีเกชั่นออลิสต์ และยังมีอีกผู้หนึ่งที่ได้เสนอให้เป็นเพรสไบทีเรียน ถึงแม้ว่าพวกแบปติสต์หลายคนจะไม่ได้เป็นสมาชิกสภาองเกรสก็ตาม แต่พวกเขาก็ได้โต้แย้งอย่างเอาจริงเอาจังว่า ควรจะให้

เสรีภาพอย่างแท้จริงในการนับถือศาสนา ดูเหมือนว่า เจมส์ แมดิสัน เป็นผู้สนับสนุนคนสำคัญของพวกเขา (ต่อมาภายหลังเจมส์ได้เป็นประธานาธิบดีด้วย) แพททริก เฮนรีได้ก้าวเข้ามาจับบทบาทในการเสนอให้มีการร่างกฎหมายเพื่อความพอใจของทุกฝ่าย "คือให้มีการสถาปนาคริสตจักรทั้ง 4 นิกายเป็นศาสนาประจำชาติแทนที่จะเป็นนิกายใดนิกายหนึ่งเท่านั้น" คือคริสตจักรแห่งอังกฤษหรืออีพิสโคปัล, พวกคองกรีเกชันออลิสต์, เพรสไบทีเรียน และแบ็ปติส ในที่สุดเมื่อแต่ละฝ่ายเห็นว่าไม่สามารถที่จะให้นิกายใดนิกายหนึ่งเป็นศาสนาประจำชาติได้ดังนั้นในแต่ละฝ่ายจึงเห็นด้วยกับการประนีประนอมของเฮนรี (ในร่างกฎหมายประนีประนอมนี้ระบุว่า แต่ละคนที่เสียภาษีมีสิทธิที่จะกำหนดว่าเขาจะเสียภาษีให้แก่ นิกายใดก็ได้ใน 4 นิกายนี้) พวกแบ็ปติสได้ต่อสู้กับเรื่องเหล่านี้ โดยกล่าวว่าการเข้าร่วมกันระหว่างคริสตจักรกับรัฐบาลไม่ว่าในรูปแบบใดก็ตามเป็นการขัดกับหลักพื้นฐานของพวกเขา และพวกเขาจะยอมรับเรื่องนี้ไม่ได้เลยแม้ว่าจะมีการออกเสียงก็ตาม เฮนรีก็อื้อฉวนพวกเขาโดยกล่าวว่าตัวเขาเองพยายามที่จะช่วยพวกเขา และถ้ายังคงต่อสู้กับเรื่องนี้พวกเขาจะอยู่ไม่ได้ แต่พวกเขาก็ยังคงคัดค้านต่อไป มีการลงคะแนนเสียงกันและผลที่ออกมาเกือบจะเป็นเอกฉันท์ แต่ตามหลักเกณฑ์แล้วจะต้องมีการลงคะแนนเสียงกันถึง 3 ครั้ง พวกแบ็ปติสภายใต้การนำของแมดิสัน และอาจจะนำโดยคนอื่น ๆ ด้วยได้ต่อสู้ต่อไป การลงคะแนนเสียงครั้งที่ 2 ผลที่ออกมาเกือบจะเป็นเอกฉันท์เหมือนเดิม และชัยชนะอย่างท่วมท้นนี้ก็เกิดขึ้นเนื่องจากวาทศิลป์อันยอดเยี่ยมของเฮนรี แต่ยังไม่มีการลงคะแนนเสียงครั้งที่ 3 ครั้งนี้ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงขัดขวางเอาไว้ เฮนรีได้ถูกแต่งตั้งเป็นผู้ว่าการของรัฐเวอร์จิเนีย และได้ลาออกจากสภาคองเกรส เมื่อมีการลงคะแนนเสียงในครั้งที่ 3 โดยปราศจากวาทศิลป์อันยอดเยี่ยมของเฮนรี การลงคะแนนเสียงในครั้งนี้นี้จึงต้องพ่ายแพ้ไป

พวกแบ็ปติสเกือบจะถูกสถาปนาขึ้นเป็นศาสนาประจำชาติสหรัฐอเมริกาไปแล้ว ทั้ง ๆ ที่พวกเขาได้เป็นผู้คัดค้านในเรื่องนี้อย่างเต็มที่ และนี่ไม่ใช่ครั้งแรกเท่านั้น ที่พวกแบ็ปติสมีโอกาที่จะถูกสถาปนาโดยกฎหมายให้เป็นศาสนาประจำชาติ แต่ครั้งนี้ถือว่าหวุดหวิดไปที่เดียว

22 หลังจากนั้นไม่นานนักคริสตจักรแห่งอังกฤษในอเมริกาก็ถูกแยกจากรัฐบาลอย่างสิ้นเชิง ไม่มีนิกายใดที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลกลางอีก (นอกจากรัฐบาลของบางรัฐเท่านั้น ยังคงมีศาสนาประจำรัฐของตนเองอยู่) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสหรัฐอเมริกา นั่นถือได้ว่าคริสตจักรกับรัฐบาลได้แยกจากกันโดยสิ้นเชิงแล้ว แต่อย่างน้อยทั้งคริสตจักรกับรัฐบาลในที่ต่าง ๆ ก็เคยดำรงอยู่ร่วมกันนานถึง 1500 ปี (ตั้งแต่ปีค.ศ.313) และเสรีภาพในการนับถือศาสนานั้นก็ได้ฟื้นคืนมา

ในสหรัฐอเมริกาเอง และเดี๋ยวนี้เสรีภาพในการนับถือศาสนาก็กำลังแพร่หลายไปทั่วโลกอย่างค่อยเป็นค่อยไปในหลาย ๆ ประเทศ

23 ภายหลังจากที่ได้มีการรวมเอาเสรีภาพในการนับถือศาสนาเข้าไว้ในรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาเป็นเวลานานแล้ว แนวความคิดในเรื่องการรวมคริสตจักรเข้าด้วยกันกับรัฐบาลยังคงหลงเหลืออยู่ในรัฐบางรัฐ รัฐแมสซาชูเซตส์ รัฐนี้เป็นรัฐแรกในอเมริกาที่มีแนวความคิดเรื่องการรวมคริสตจักรเข้ากับรัฐบาล ในที่สุดแนวความคิดนี้ที่ดำรงอยู่ที่นั่นเป็นเวลานานกว่า 2 ศตวรรษครึ่งก็ต้องล้มเลิกไป ให้จำไว้เลยว่าเสรีภาพที่สมบูรณ์อย่างแท้จริงในการนับถือศาสนานั้นจะมีขึ้นไม่ได้เลยในประเทศที่รัฐบาลยังสนับสนุนนิกายทางศาสนาใดนิกายหนึ่งนิกายใดเป็นพิเศษ

24 หลายครั้งที่มีการถามคำถามที่เคร่งเครียดบางอย่างต่อพวกแบปติส คือถ้ามีประเทศหรือรัฐใด ๆ ที่เสนอให้พวกแบปติส "ได้รับการสถาปนา" เป็นศาสนาประจำชาติ พวกเขาในฐานะที่เป็นคริสตจักรนิกายหนึ่งจะยอมรับข้อเสนอนั้น ๆ หรือไม่? และในกรณีที่พวกเขายอมรับข้อเสนอนั้น ๆ แล้วพวกเขาจะกลายเป็นพวกที่ข่มเหงผู้อื่นเช่นเดียวกับพวกคาทอลิก, พวกอีพิสโคปัล, พวกลูเธอรัน, พวกเพรสไบทีเรียน หรือพวกคองกรีเกชันออลิสต์หรือไม่? เราควรจะพิจารณาถึงคำถามนี้กันสักเล็กน้อยตามข้อเท็จจริงแล้วพวกแบปติสเคยมีโอกาสเช่นนี้หรือไม่?

ได้มีการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์แล้วว่า มีอยู่ครั้งหนึ่งที่กษัตริย์แห่งประเทศเนเธอร์แลนด์ (ในเวลานั้นเนเธอร์แลนด์ประกอบด้วยนอร์เวย์, สวีเดน, เบลเยียม, ฮอลแลนด์และเดนมาร์ก) ได้พิจารณาอย่างจริงจังถึงปัญหาเรื่องการที่จะสถาปนาศาสนาประจำชาติขึ้นมา อาณาจักรของพวกเขาในเวลานั้นล้อมรอบเกือบจะทุกทิศด้วยประเทศหรือรัฐบาลต่าง ๆ ที่มีศาสนาประจำชาติของเขาแทบทั้งสิ้น ซึ่งเป็นศาสนาที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลของบ้านเมืองนั้น ๆ

มีการบันทึกไว้ว่ากษัตริย์แห่งฮอลแลนด์ได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่งเพื่อศึกษาถึงข้อกล่าวอ้างของคริสตจักรหรือนิกายที่มีอยู่ทั้งหมดเพื่อจะพิจารณาดูว่า นิกายไหนมีหลักคำสอนและการประพฤติตรงตามพระคัมภีร์มากที่สุด และเป็นคริสตจักรตรงตามพระคัมภีร์ใหม่ คณะกรรมการได้รายงานกลับมาว่าพวกแบปติสเป็นแบบอย่างที่ดีที่สุดของหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ใหม่ กษัตริย์องค์นั้นจึงได้ทรงเสนอให้มีการสถาปนานิกายแบปติสเป็นคริสตจักร หรือนิกายประจำอาณาจักรของพระองค์ พวกแบปติสได้ขอบพระคุณพระองค์แต่ได้ปฏิเสธโดยกล่าวว่าเรื่องนี้ขัดแย้งกับหลักการและความเชื่อพื้นฐานของพวกเขา

แต่นี่ไม่ใช่เป็นเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่พวกเขาเคยมีโอกาสที่จะ

สถาปนาภิกายของพวกเขาให้เป็นศาสนาประจำชาติ แท้จริงแล้วพวกเขาเคยมีโอกาสด้วยในตอนที่มีการก่อตั้งรัฐโรด ไอส์แลนด์ ถ้าพวกเขายังอยากจะเป็นแบปติสต์ต่อไป เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะข่มเหงพวกอื่น ๆ เพราะว่าพวกเขาเป็นพวกตั้งเดิมที่ได้สนับสนุน "การมีเสรีภาพในการนับถือศาสนา" สิ่งนี้เป็นหลักพื้นฐานข้อหนึ่งเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาอย่างแท้จริง พวกเขาเชื่อเรื่องการแยกคริสตจักรกับรัฐบาลออกจากกัน

25 ความเชื่อของพวกเขาแบปติสต์เกี่ยวกับปัญหาเรื่องการรวมคริสตจักรกับรัฐบาลนั้นเป็นความเชื่อที่มั่นคงมาก จนถึงขั้นที่พวกเขาได้ปฏิเสธการเสนอความช่วยเหลือทุกอย่างจากรัฐบาลเสมอมา เราจะขอยกตัวอย่างสัก 2 เรื่อง เรื่องแรกเกิดขึ้นในรัฐเท็กซัสและอีกเรื่องหนึ่งเกิดขึ้นในเม็กซิโก หลายปีมาแล้วในสมัยที่มหาวิทยาลัยเบย์เลอร์เพิ่งตั้งขึ้นมาไม่นานนัก ทางรัฐเท็กซัสได้เสนอว่าจะช่วยเหลือมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ถึงแม้ว่าทางมหาวิทยาลัยจะมีความต้องการความช่วยเหลืออย่างมากก็ตาม แต่ก็ได้ปฏิเสธความช่วยเหลือนี้ ในเวลาเดียวกันพวกเมโธดิสต์ซึ่งมีมหาวิทยาลัยแห่งใหม่ในรัฐเท็กซัสได้ยอมรับความช่วยเหลือจากรัฐบาล ในที่สุดมหาวิทยาลัยแห่งนี้ก็ตกอยู่ใต้อำนาจของรัฐบาลไป

แต่กรณีที่เกิดขึ้นในเม็กซิโกนั้นเกิดขึ้นมาในลักษณะนี้คือ ดับ-แบลยู ดี เพาเวลล์ เป็นมิชชันนารีของแบปติสต์ที่ถูกส่งไปยังประเทศเม็กซิโก งานรับใช้ของท่านทำให้ผู้ว่าเมดิโรแห่งรัฐควิฮุยลาเกิดความประทับใจในพวกแบปติสต์เป็นอันมาก เมดิโรจึงได้เสนอว่าจะมอบเงินถวายจำนวนมากจากรัฐนั้นให้แก่พวกแบปติสต์ ถ้าพวกแบปติสต์จะตั้งโรงเรียนสักแห่งหนึ่งในรัฐควิฮุยลาประเทศเม็กซิโก เพาเวลล์ได้ยื่นเรื่องนี้ไปยังหัวหน้าของตน แต่เงินถวายนั้นได้ถูกปฏิเสธเพราะเป็นเงินที่มาจากรัฐ ภายหลังเมดิโรได้มอบเงินส่วนตัวเป็นจำนวนมากให้แก่พวกแบปติสต์ พวกเขาจึงยอมรับเงินนี้ สถาบันเมดิโรจึงได้ถูกสร้างและก่อตั้งขึ้น

คำสรุปสุดท้าย

1 ในทุกช่วงเวลาของ "ยุคมืด" นั้น มีคริสเตียนและคริสตจักรอิสระที่แยกอยู่ต่างหากมากมายหลายแห่ง บางแห่งมีอายุย้อนกลับไปสมัยอัครสาวกทีเดียว พวกเขาเหล่านั้นไม่เคยเกี่ยวข้องกับพวกคาทอลิกเลยไม่ว่าในรูปแบบใด พวกเขาได้ปฏิเสธพวกคาทอลิกและไม่ยอมรับหลักคำสอนของพวกนั้นเสมอมา นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ชัดเจนจากประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้

2 คริสเตียนเหล่านี้เป็นเป้าหมายของการข่มเหงอย่างรุนแรง และไม่ยังมีเสมอมา ประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่าในช่วงระยะเวลาแห่ง "ยุคมืด" นานถึง 12 ศตวรรษ เริ่มตั้งแต่ปีค.ศ.426 นั้น มีคริสเตียนที่เสียชีวิตด้วยการพลีชีพประมาณ 50 ล้านคน และยังมี

คริสเตียนอื่น ๆ อีกหลายพันคนได้เสียชีวิตไปจากการช่มเหงอย่างเดียวกันนี้ทั้งก่อนและหลัง “ยุคมืด”

3 คริสเตียนที่อยู่ในช่วงยุคมืดนานหลายศตวรรษนี้ได้ถูกตั้งชื่อต่าง ๆ มากมายโดยศัตรูทั้งหลายของพวกเขา บางครั้งชื่อเหล่านั้นถูกตั้งขึ้นจากชื่อผู้นำที่กล้าหาญของพวกเขา บางครั้งก็เพราะเหตุอื่น ๆ ที่จริงแล้วหลายครั้งที่เด็วที่เขาถูกเรียกด้วยชื่อที่ต่างกันในสถานที่ต่าง ๆ เพราะแนวความคิดอย่างเดียวกันของเขา แต่ในท่ามกลางชื่อมากมายนี้ก็ชื่อเฉพาะชื่อหนึ่ง หรือที่จริงแล้วก็ชื่อที่มีผู้ตั้งและมอบให้ คริสเตียนบางพวกตลอด “ยุคมืด” นั้น และชื่อนั้นได้เกาะติดกับพวกเขาตลอดมา ชื่อนั้นคือ “อานาแบปติส” ชื่อที่เป็นคำประสมซึ่งใช้เป็นชื่อที่บอกลักษณะของแบปติสบางพวกนี้ได้พบเห็นเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ระหว่างศตวรรษที่ 3 และมีข้อเท็จจริงว่า ชื่อนี้ได้เกิดขึ้นหลังจากที่มีการเริ่มบัพติศมาทารก และความจริงแล้วชื่อนี้ได้เกิดขึ้นก่อนที่จะมีการใช้ชื่อคาทอลิกด้วยซ้ำ ดังนั้นชื่อ “อานาแบปติส” จึงเป็นชื่อของพวกที่เก่าแก่ที่สุดในประวัติศาสตร์

4 ลักษณะพิเศษเฉพาะอย่างหนึ่งของพวกแบปติส ซึ่งเป็นลักษณะพิเศษในเวลานั้นและยังคงอยู่ในศตวรรษต่อ ๆ มาด้วย คือเรื่อง that พวกเขาได้ปฏิเสธหลักคำสอนที่มนุษย์ได้บัญญัติขึ้นเกี่ยวกับ “การให้บัพติศมาทารก” และพวกเขาได้เรียกร้องต่อพวกที่จะมาเข้าร่วมกับพวกเขาให้รับบัพติศมาอีกครั้งหนึ่ง แม้ว่าจะเคยรับบัพติศมามาแล้วด้วยการจุ่มน้ำในขณะที่ยังเป็นทารกอยู่ และจากลักษณะพิเศษเฉพาะนี้เองพวกเขาจึงถูกเรียกว่า “พวกอานาแบปติส”

5 ชื่อเฉพาะนี้ได้ถูกนำมาใช้กับคริสเตียนเหล่านี้มากมาย โดยเฉพาะกับพวกที่เคยมีชื่ออื่น ๆ เช่นพวกโดนาทิสต์, พวกพอลิเซียนส์, พวกอัลบิเจนส์, พวกวอลเดนส์โบราณและพวกอื่น ๆ ในศตวรรษต่อมา ชื่อเฉพาะชื่อนี้เองก็กลายเป็นชื่อปกติที่นำมาใช้กับกลุ่มคริสเตียนเฉพาะกลุ่มหนึ่ง คริสเตียนเหล่านี้ถูกเรียกว่า “พวกอานาแบปติส” เท่านั้นและชื่ออื่น ๆ ทั้งหมดก็ค่อย ๆ หายไป ตอนต้นของศตวรรษที่ 16 ก่อนที่จะเริ่มมีคริสตจักรลูเธอรัน ซึ่งเป็นคริสตจักรโปรเตสแตนต์นิกายแรกนั้นคำว่า “อานา” ก็เริ่มถูกละไว้แล้ว พวกเขาจึงถูกเรียกว่า “พวกแบปติส” เท่านั้น

6 คริสตจักรกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่เคยเข้าร่วมกับพวกคาทอลิกเลย ไม่ว่าในรูปแบบใดได้ผ่านเข้าไปใน “ยุคมืด” และก็มีคริสตจักรกลุ่มหนึ่ง ซึ่งไม่เคยเข้าร่วมกับพวกคาทอลิกเลย ไม่ว่าในรูปแบบใดได้ผ่านออกมาจาก “ยุคมืด” นั้น

ต่อไปนี้เป็นหลักคำสอนพื้นฐานบางอย่าง ซึ่งพวกเขาถือรักษาไว้เมื่อพวกเขาผ่านเข้าไปในยุคมืด และหลักคำสอนพื้นฐานอันเดียวกันนี้

เองที่พวกเขาถือรักษาเมื่อพวกเขาออกมาจากยุคมีดนั้น และหลักคำสอน
พื้นฐานอันเดียวกันนี้เองที่พวกเขากำลังถือรักษาอยู่ในปัจจุบันนี้

หลักคำสอนพื้นฐาน

1 เป็นคริสตจักรฝ่ายจิตวิญญาณที่มีพระคริสต์เป็นผู้ก่อตั้ง
พระองค์ทรงเป็นพระประมุขและเป็นผู้ประทานกฎบัญญัติแต่เพียงผู้เดียว
เท่านั้น

2 พิธีต่าง ๆ ของคริสตจักรมีเพียง 2 พิธีเท่านั้นคือ พิธี
บัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิท ซึ่งพิธีเหล่านี้เป็นภาพเปรียบเทียบและ
เป็นการระลึกถึงเท่านั้นไม่ใช่เป็นการช่วยให้รอดจากบาป

3 เจ้าหน้าที่ของคริสตจักรมีเพียง 2 ตำแหน่งเท่านั้นคือ
เจ้าอธิการหรือศิษยาภิบาลกับผู้ช่วย คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของคริสต-
จักร

4 คริสตจักรมีการปกครองแบบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์
แบบ ซึ่งใช้ในด้านการดำเนินการเท่านั้นและจะไม่ออกพระบัญญัติใด ๆ
อีกเลย

5 พระบัญญัติและหลักคำสอนต่าง ๆ ของคริสตจักรคือ
พระคัมภีร์ใหม่แต่เพียงเล่มเดียวเท่านั้น

6 สมาชิกของคริสตจักรคือ ผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น ซึ่งเป็น
ผู้ที่รอดโดยพระคุณไม่ใช่โดยการประพฤติ คือรอดโดยฤทธิ์อำนาจของ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทำให้บังเกิดใหม่

7 เมื่อผู้เชื่อจะเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักร ก็จะต้องรับ
บัพติศมาโดยการจุ่มน้ำเสียก่อน จากนั้นก็ต้องเชื่อฟังและเชื่อสัตย์ต่อ
พระบัญญัติในพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหมด

8 คริสตจักรต่าง ๆ เป็นคริสตจักรท้องถิ่น และมีอิสระใน
การปฏิบัติตามพระบัญญัติและการลงโทษ และในความรับผิดชอบต่าง ๆ
ของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้า แต่ให้ร่วมมือกันในการดำเนินงาน

9 มีการแยกกันอย่างเด็ดขาดระหว่างคริสตจักรกับรัฐบาล

10 มีเสรีภาพอย่างสมบูรณ์ในการนับถือศาสนา

คำอธิบายแผนที่
โดย ดร.เจ เอ็ม แครอลล์

เป็นการอธิบายให้เห็นภาพประวัติศาสตร์คริสตจักรแบปติสท์ทั้งหลาย ตั้งแต่สมัยพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงตั้งคริสตจักรเหล่านี้จนถึงศตวรรษที่ 20

1 จุดมุ่งหมายของหนังสือและแผนที่นี้ก็เพื่อจะแสดงให้เห็นตามประวัติศาสตร์ว่าพวกแบปติสท์มีคริสตจักรจำนวนมากที่สืบทอดกันมาโดยไม่ขาดตอนตั้งแต่สมัยของพระเยซูคริสต์ และได้ทำให้คำพยากรณ์ของพระองค์สำเร็จแล้วว่า "เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้" เราจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ในพวกคริสตจักรที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางนั้นเป็นการเจริญเติบโตของนิกายคาทอลิกและนิกายโปรเตสแตนต์นั่นเอง พวกแบปติสท์ไม่ใช่โปรเตสแตนต์เพราะว่าพวกเขาไม่ได้แยกตัวออกมาจากคริสตจักรคาทอลิก

2 ตัวเลขที่อยู่ด้านบนสุด และด้านล่างสุดนั้นใช้แทนศตวรรษทั้ง 20 ศตวรรษเส้นแนวตั้งเส้นที่ 1 นั้นคือ ค.ศ.ที่ 1 และเส้นที่ 2 คือค.ศ.100 เป็นต้น

3 เส้นแนวนอนด้านล่างนั้น มีชื่อต่าง ๆ อยู่ระหว่างเส้นเหล่านั้นเป็นชื่อที่ตั้งให้แก่พวกแบปติสท์ ขณะที่ยุคสมัยและปีต่าง ๆ กำลังผ่านไป ได้แก่พวกโนเวซัน, พวกมอนทานิสต์, พวกพอลิเซียนส์ และพวกวอลเดนส์

4 วงกลมสีขาวใช้แทนคริสตจักรแบปติสท์ทั้งหลาย ซึ่งเริ่มต้นด้วยคริสตจักรแห่งแรกที่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งตั้งขึ้นโดยพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ยังทรงรับใช้อยู่บนแผ่นดินโลก แล้วก็มีการตั้งคริสตจักรที่ออกมาจากคริสตจักรแห่งนี้ ต่อมาก็มีคริสตจักรอันที่โอ๊กและคริสตจักรอื่น ๆ สีขาวชี้ให้เห็นว่าพวกเขาถูกข่มเหง ทั้ง ๆ ที่ถูกต่อต้าน และถูกข่มเหงอย่างรุนแรงที่สุด แต่ก็ยังพบคริสตจักรแบปติสท์ทั้งหลายเหล่านี้ได้ในทุกยุคทุกสมัย ชื่อหรือฉายาแรกที่ตั้งให้แก่พวกเขาชื่อ "พวกคริสเตียน" ชื่อต่อมาคือพวก "อานาแบปติสท์" และชื่ออื่น ๆ อีกจำนวนมาก คุณจะสังเกตเห็นได้ว่าช่องว่างที่บั้น ๆ นั้นใช้แทนยุคมืด แม้แต่ในยุคนั้นเองคุณก็ยังสามรถสังเกตเห็นได้ว่ามีคริสตจักรที่เรียกว่าพวกอานาแบปติสท์สืบทอดกันต่อมาอย่างต่อเนื่องที่เดียว พวกเขาได้ถูกพวกคาทอลิกข่มเหงอย่างรุนแรงและต่อเนื่องจนถึงแก่ความตายด้วยซ้ำ เมื่อเข้าไปใกล้ตอนต้นของศตวรรษที่ 16 คำว่า "อานา" ก็ถูกละทิ้งไปและพวกเขาจึงถูกเรียกว่าพวก "แบปติสท์" เท่านั้น

5 วงกลมสีดำใช้แทนคริสตจักรที่มีความเชื่อที่ผิด ๆ เข้ามาในคริสตจักรเหล่านี้ เพราะฉะนั้นจึงเรียกคริสตจักรเหล่านี้ว่า คริสต-

จักรที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง ความผิดอย่างแรกนั้นเกี่ยวกับการปกครอง คริสตจักรคือการที่ศิษยาภิบาลทั้งหลาย ถือว่าตัวเองมีสิทธิอำนาจ ซึ่ง พระคริสต์ไม่ได้ประทานแก่พวกเขาเลย ศิษยาภิบาลของคริสตจักรใหญ่ ๆ ทั้งหลายอ้างว่าตัวเองมีสิทธิอำนาจเหนือคริสตจักรอื่น และเหนือคริสตจักรเล็ก ๆ ทั้งหลาย ดังนั้นในศตวรรษที่ 3 จึงมีการจัดการปกครองตาม ลำดับชั้นขึ้นที่กรุงโรมในปีค.ศ.313 จักรพรรดิคอนสแตนตินได้เชื่อเชิญ คริสตจักรทุกแห่งให้ส่งตัวแทนมาเพื่อร่วมกันก่อตั้งสภาขึ้น คริสตจักร ลีซาวซึ่งเป็นคริสตจักรแบปติสทั้งหลายก็ได้ปฏิเสธคำเชิญ แต่พวก คริสตจักรที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางได้ตอบคำเชิญเหล่านั้น จักรพรรดิได้ถูก ตั้งให้เป็นประมุขคริสตจักร ดังนั้นกลุ่มคริสตจักรที่รู้จักกันว่า เป็น คริสตจักรที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางจึงได้กลายเป็นคริสตจักรประจำชาติไป จักรพรรดิก็คงทำหน้าที่เป็นประมุขคริสตจักรต่อไป จนกระทั่งลิโอที่ 2 ได้อ้างสิทธิอำนาจว่า ตัวเองเป็นผู้สืบทอดต่อจากอาจารย์เปโตร เมื่อ เป็นเช่นนี้จึงเห็นได้ว่าความเชื่ออย่างผิด ๆ ในการปกครองคริสตจักรได้ เปลี่ยนแปลงไปเป็นการปกครองโดยสันตะปาปาได้อย่างไร ในศตวรรษ ที่ 16 คริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายก็เริ่มแยกตัวออกมาจากคริสตจักรโรมันคาทอลิก พวกนี้ถูกเรียกว่าพวก "โปรเตสแตนต์" เพราะพวกเขาได้คัดค้านความเชื่ออย่างผิด ๆ ของนิกายคาทอลิก

6 ในปีค.ศ.251 คริสตจักรแบปติสทั้งหลายก็ได้ประกาศ ตัดขาดไม่มีสัมพันธธรรมกับพวกคริสตจักรที่ออกนอกกลุ่มนอกรทาง และ พวกเขาได้ปฏิเสธพิธีบัพติศมาที่กระทำกับเด็กทารกหรือกระทำเพื่อจะ รับความรอด ดังนั้นนี่จึงเป็นที่มาของชื่อหรือฉายาที่เก่าแก่ที่สุดคือ "อานาแบปติส" ซึ่งแปลว่า พวกที่ให้บัพติศมาอีกครั้งหนึ่ง